

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
GREAT
AND
TERRIBLE

NO MONSTERS
LIKE HERS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
GENA SHOWALTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÜYÜK VE KORKUNÇ

ONUNKI GIBI CANAVARLAR YOK

GENA SHOWALTER

Telif Hakkı © 2024 Gena Showalter

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1975 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

FBI Korsanla Mücadele Uyarısı: Telif hakkıyla korunan bir eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmadan yapılan telif hakkı ihlalleri de dahil olmak üzere suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para cezası ve federal hapis cezası ile cezalandırılır. Telif hakkıyla korunan bir eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Cezai telif hakkı ihlali federal kolluk kuvvetleri tarafından soruşturulur ve beş yıla kadar hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.

Kapak Get Covers'ta Olena Levandovska tarafından

hazırlandı Editing by AZ Editing

Lauren Floyd tarafından redaksiyon

DepositPhoto.com aracılığıyla konstem tarafından bölüm başlığı balta işareti

simgesi DepositPhoto.com aracılığıyla Hatigraphic tarafından bölüm sonu

Leona için oy verin! Clker-Free-Vector-Images tarafından Canva.com aracılığıyla oluşturulan işaret

Bu kitap Jill Monroe'ya adanmıştır, dürüst olmak gerekirse, en iyisi olduğu için! (Ve çünkü onu seviyorum!)

Ayrıca en çok ihtiyaç duyduğum anda beni kutsayan kadınlara da sarılmak ve seslenmek istiyorum. Helen Mays, Wendy Higgins, Amanda Schmidt, Amanda Feness, Amanda Eide, Amanda Yahnian, Cheryl Dringenberg Herrman, Genevieve Hughes, MariaIsabel Godoy, Mary Fox Volpe, Michelle Delp ve Sandi Hunt.

Ve Get Covers'ta benim saçmalıklarına katlanmak zorunda kalan harika insanlara.

İÇİNDEKİLER

1. [Hortum](#)
2. [Hiçbiri Konseyi](#)
3. [Teneke Adam](#)
4. [Bir Yere Giden Yol](#)
5. [Moriah'nın Seçimi](#)
6. [Yolculuk Devam Ediyor](#)
7. [Komplikasyonlar Ortaya Çıkıyor](#)
8. [Lezzetli Bir Atıştırma](#)
9. [Akşam Yemeği Yarıda Kesildi](#)
10. [Korkak Aslan](#)
11. [Bağlayan Bağlar](#)
12. [Kırık Bağlantılar](#)
13. [Sorular ve Sorunlar](#)
14. [Boom, Boom, Bang](#)
15. [Güzel, Ölümcül Gelincikler](#)
16. [Kusursuzca Mükemmel](#)
17. [Monstra](#)
18. [Uç, Uç Git](#)
19. [Muhteşem Lux Şehri](#)
20. [İki Kat Sorun](#)
21. [Hayallerin Malzemesi](#)
22. [Bir Kısır Döngü](#)
23. [Gidiyor, gidiyor... Gitti mi?](#)
24. [Yine Evde Gibi](#)

[Gena Showalter Hakkında](#)

[Ayrıca Gena Showalter](#)

BÖLÜM 1

TWISTER

Oralık ayının bulutlu bir Pazartesi sabahı, bir gemi dolusu stresi kaygısız bir gülümsemeyle maskeleyerek kahvaltı tepsisini babamın yatak odasına taşıdım. "İştahına büyüklük için hazırlanmasını söyle," dedim. portakal suyu bardağının kenarından taşarken seslendi. "Spesiyallerimi yaptım. Yanmış tost ve lastik gibi yumurta."

"Teşekkür ederim tatlım, ama aç değilim."

Onu ilk gördüğümde, özenle hazırlanmış ifadem dalgalandı. *Gün geçtikçe daha da kırılğanlaştım.*

Yatakta yatıyordu, bir yastık yığınının yaslanmıştı, alt yarısı annemin yıllar önce aldığı soluk pembe beyaz bir yorganla örtülüydü. Varlığımızın her zerresiyle özlediğimiz kadınla ilgili sahip olduğumuz birkaç hatıradan biriydi. Bir zamanlar onun en sevdiği yüzüğüne sahiptim, ama düşünülemez bir şey yapmış ve onu kaybetmiştim. Kaybı hala aklımdan çıkmıyordu.

Babamın dikkati sessiz güneş ışınlarının içeri süzüldüğü pencereye kaydı. "Bir fırtına yaklaşıyor," diye mırıldandı.

"Elektrikler kesilirse diye birkaç mum bulurum," diye cevap verdim elimden geldiğince neşeyle. Jeneratörümüz geçen ay bozulmuştu ve onu tamir etmek için henüz yeterli parayı toplayamamıştım. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarını büzdü. "Sanki çiğnenmiş ve tükürülmüş gibiyim."

"Dünden çok daha iyi. Mükemmel." Akciğer kanserinden ne kadar nefret ederdim. Sadece dört ay gibi kısa bir sürede, bu korkunç hastalık bir zamanların öküz gibi güçlü adamını perişan etmiş ve onu eski halinin bir kabuğu haline getirmişti.

Tepsiyi komodinin üzerine koyup babamın çok sayıdaki ilacını düzenlerken, çökmüş kahverengi gözler bana yalvardı. Sırada ne olduğunu bildiğim için bir iniltiyi bastırdım.

"Benim hemşirem olmak, ev işlerimi yapmak ve boktan bir lokantada garsonluk yapmak zorunda olmamalısın," diye homurdandı. "Hepsi faturalarımı ödemek için."

Bingo. "Baba, lütfen yapma-"

"Beni bırakmalısın, Rye." Kalp atışları arttıkça daha da çaresizleşerek zayıf elini uzattı ve bileğimi zayıf bir şekilde kavradı. "Üniversiteye dönmek istemediğini biliyorum. Neden ticaret okuluna gitmiyorsun? O işlere her zaman çok talep olur. Bir düşünsene. Sabahları ders, akşamları süslü randevular. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Bu konuşmayı haftada en az bir kez tekrarlıyorduk. "Birincisi, gitmene *asla* izin vermeyeceğim. İkincisi, şu anda yaptığım işi seviyorum." Ama üniversiteye dönmek istemediğim konusunda haksız da sayılmazdı. Bir bölüm seçmekte zorlanmış ve yaratıcı yazarlıktan, işletme yönetimine, güzel sanatlara geçiş yapmışım.

Yeteneklerim, annemin yatmadan önce anlattığı fantastik masallardaki korkunç ejderha benzeri canavarlara hayat vermekle başladı ve bitti. Ayrıntılı hikayeler, savaşta ölen ama bir şekilde yaşamaya devam eden, halkının geride kalan kötü canavarları yenmesine yardım eden hayal gücünün ötesinde bir güce sahip kahraman bir kral etrafında toplanmıştı. Özünde bir sanatçıydı, eşsiz çizimleriyle dolu bir çocuk kitabı yazmayı ve yayınlamayı hayal ederdi. Keşke yapsaydı. Onu okumak için her şeyi yapardım. Canavarlara olan takıntım bugüne kadar devam etti.

Lise ve üniversitede, neredeyse her yaratıcı ödevden başarısız olmuşum. Ayçiçeği boyamak-F. Canavar suratlarından bir buket yaratmışım. Vazo kalıbı-

D. Dişlerinin arasında sadece tek bir çiçek tutabilen kanatlı bir canavar şekillendirdim. Kendini çiz-A-. Dürüst olmak gerekirse, bu şok ediciydi. Öğretmen "iç travmamı" fark etme yeteneğimi övdü.

Babama teşhis konulduğunda, toparlanıp eve dönmek ve o iyileşirken aile çiftliğine bakmak konusunda hiç tereddüt etmedim. Pişman olmadığım bir karardı bu. "Çıkma konusuna gelince," dedim sohbete kaldığım yerden devam ederek, "hayır teşekkürler. Benimle ilgili bir şey erkekleri rahatsız ediyor." Benim yanımda asla rahatlamıyorlardı. Ama sonra, ben de onların yanında hiç rahatlamadım.

"Gözlerin yüzünden." Babam iç çekti. "Çok fazla görüyorlar. Annen de aynı sorunla uğraşıyordu." Sesi şefkatle renklenmişti. "Doğru adam kalbinin en derin köşelerine yaptığın derin dalışları hoş karşılayacaktır."

Göğsüm daraldı. Annem ortadan kaybolduğunda sekiz yaşındaydım. En sevdiğim traktöre binmek için yalvardıktan sonra babam beni soya fasulyesi tarlalarını sürmeye götürmüştü. Saatler sonra döndüğümüzde evi yağmalanmış, etrafa kan sıçramış ve Sandra Shaker'ı bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere kaybolmuş halde bulduk.

Babam da ben de her şeyi daha iyi hale getiren bu sevgi dolu ev kadınına hayrandık ve onun yokluğuyla başa çıkmaya hazır değildik. Ya da bilinmeyenle. Ona ne olmuştu? Herkes öldüğüne inanıyordu ama benim bir parçam hâlâ bir parça umuda tutunuyordu.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Onu özliyorum." *Bana da kendini özletme.*

"Özel bir hanımefendiydi, orası kesin. Ve sen de öylesin." Elini çekip yatağın üzerine bıraktı ama yüz ifadesi değişmedi. "En azından şehirdeki arkadaşınla bir oyun randevusuna katıl. Adı neydi? Jeanie mi?"

"Jeanette. Ama o benim arkadaşım değil. O benim çalışma arkadaşımdı." Cadılar ve su kadar iyi anlaşıyorduk.

"Gerçeklerle yüzleşmelisin, tatlım. İnsanların insanlara ihtiyacı var ve ben bu hayattan canlı çıkamayacağım. Ne zaman bir doktora görünsem, prognoz daha da kötüleşiyor. Burada geleceğini boşa harcıyorsun."

"Hayır. Hayır!" Daha güçlü bir şekilde tekrarladım. "Seni seviyorum. Seninle geçirdiğim bir saniye bile boşa gitmez." Her zaman yanımda olmuş, ihtiyacım olan her şeyi sağlamıştı. Barınak ve yiyecekten öte, bana sonsuz destek vermişti. Kendisi enkaz halinde olmasına rağmen, annemin kaybolmasından sonra beni teselli etmişti. Şimdi onun için daha azını nasıl yapabilirdim?

Öfkeli bir şekilde başını salladı. "Bir katır kadar inatçısın. Sen busun işte."

Ona kamburumu çıkardım. "Sanırım sadece annemin kızı değilim." Yankılanan mırıltısı bana kanser öncesi babamı hatırlattı.

"İlaçlarını al ve kahvaltını yap," dedim, "bir sonraki soran adamla çıkacağım." Kimse sormadığı için tartışmalı bir konu. Bir ara lokantanın müdavimlerinden Theo'nun bunu yapabileceğini düşünmüştüm ama haftalar önce gelmeyi bırakmış ve hafif flörtümüz sona ermişti.

Önemli bir şey değil. İnsanlar beni terk etti. Yaptıkları buydu.

Merhaba, terk edilme sorunları.

İç sarsıntısı. Üst üste yığılmış haplarla dolu küçük bir kâğıt bardağı babama uzattım, sonra eğilip alından öptüm. "Gitmeliyim. Açlıktan ölüyorum"

beslenecek hayvanlar." Ve evet, tamamlanması gereken bir dizi başka sorumluluk. "Seni seviyorum," diye tekrarladım. "Bunu unutma."

Omuzları çöktü. "Ben de seni seviyorum, Rye."

O başka bir şey söyleyemeden odadan çıktım. Ancak kapıyı yumuşak bir kıkırtıyla kapattıktan sonra gülümsememin düşmesine izin verdim. Ne kadar zamanı kalmıştı? Ne kadar, ne kadar?

Cevap ne olursa olsun, üzölmeyecektim. Söylediklerimde ciddiye dim. Sorumluluklar denir.

Çenemi kaldırarak yüksek vites e geçtim ve söz verdiğim gibi mumları hazırladım. Bir şapka, eldiven ve eski bir palto giydikten sonra dışarı çıktım ve çiftlik evinin sıcaklığını terk ederek kışın soğ uğuna girdim.

Yem yükleyicileri yeniden doldururken, domuzları ve tavukları beslerken, yumurta toplarken, su yalaklarını doldururken, saman balyalarını yerleştirirken, sürülerde sorun olup olmadığını kontrol ederken, seradaki sebzelerle ilgilenirken ve ahırları temizlerken bir saat diğerine karıştı. Tüm bunlar olurken, çocukluğum boyunca yüzmeye bayıldığım ısıtmalı boş havuz benimle alay ediyordu. Üç yüz dönümlük bakımsız toprak da öyle.

Ekim sezonuna sadece dört ay kalmıştı. Ama tamir etmeye gücümün yetmeyeceğ i makineler gerektiren bir görevi nasıl tamamlayacaktım?

Gökyüzü yavaş yavaş karardı ve beraberinde soğuk bir esinti getirdi. Sanırım babamın öngörüsü doğru ydu. Derin bir nefes aldım ve yaklaşan yağmurun keskin kokusunu algıladım. Oh, evet. Bir fırtına olacaktı.

Nefes verirken yüzümün önünde sis oluştu ve bir anlığına görüşümü engelledi. Bekle. Bir domuz ağıldan kaçmıştı. Ahh! Koşmaya başladım.

Küçük sevgilimle uğraşırken ilk yağmur damlaları düşmeye başladı. Cep telefonumdaki saate baktım ve inledim. Çok uzun süre çalışmışım ve şimdi duş almak, üstümü değıştirmek ve "Ortabatı'nın En Kötü Tavuklu Sandviçi "ni servis edeceğim Emerald City Clucks'a gitmek için yarım saatten az vaktim vardı; üstümde iki koyu renk örgü, mavi beyaz pötikareli bir elbise, gerekli beyaz atlet ve film den ziyade kitabı anımsatan bir çift gümüş terlik vardı. Ozworld, Kansas'ta yaşarken *Muhteşem Oz Büyücüsü'nden* kaçmak mümkün değildi.

Yerel tarihe göre, ellili yıllarda bir ev kadını hortumla fantastik bir diyara gidip geldiğini iddia etmişti. Kimse ona inanmamıştı ama herkes para kazanmayı umuyordu. Kasabanın adının değıştirilmesi için oylama

geçti. Bir süre için bu kumar işe yaramış, turist akınına uğramıştı. Keşke masal kitleleri çekmeye devam etseydi.

Eve girdikten sonra babamı kontrol ettim. Uyuyordu ama dinlenmiş değildi. En azından tosttan birkaç ısırık almıştı. Hiçbir şey yemediği düne göre bir gelişme.

Boğazımda dikenli bir yumru büyüdü. Onu terk etmekten nefret ediyordum ama kalmaya gücüm yetmiyordu. İlaç ve tedavi masraflarını karşılamak için çiftliği ikinci kez ipotek ettirmiştik. Ya faturayı ödeyecektim ya da evimizi kaybedecektik. Sadece, babamın remisyona ulaşacak kadar uzun süre savaşmaya devam etmesine ihtiyacım vardı.

İçim buruk bir şekilde, çabucak süslenip püslenip yola çıktım. Belki bu gece yüklü bir bahşış alırdım. Son zamanlarda yediğim yumrukların sayısı düşünüldüğünde, bir şeylerin benim için doğru gitmesi kaçınılmazdı. *Lütfen.*

Bir küvet dolusu kirli bulaşığı dağınık bir masanın üzerine koydum ve ağrıyan sırtımı ovuşturdum. Yirmi yaşındayken kendimi yaşlı hissediyordum. Çiftlikle ilgilenmek ve haftanın yedi günü lokantada çalışmak beni yıpratıyordu. Şikayet ettiğimden değil (biraz daha fazla.) Babama yardım etmek için bunu ve daha fazlasını yapardım. Gerekirse üçüncü bir işi bile kabul edebilirdim. Ve öyle de olabilir.

"Bu gece erken kapatıyoruz," diye telaşlı bir ses mutfaktan seslendi. "Meteorolog fırtınanın daha da kötüleştiğini söylüyor. Neden masayı toplayıp, süpürüp gitmiyorsun? Eve, Darla'nın ve çocukların yanına dönmek istiyorum."

Patronum James, eski bir denizciydi. Yemekleri o pişirirdi, ben de servis yapardım. Genelde iki garson daha yardım ederdi ama işler kesat olduğu için onları saatler önce işten çıkarmıştı.

"Efendim, evet, efendim." Babamla birlikte olma fırsatını memnuniyetle karşıladım. "En azından bahşış olarak bir şeyler yapar mısın?"

Çöl kumundan daha kuru bir ses tonuyla ona, "Evet. Toplam yedi dolar. Artık gerçek bir milyonerim."

Homurdandı. "Hiç. Komik." Gök gürledi, havada yankılandı ve her türlü iyi mizahı sildi.

Hızımı artırarak kalan bulaşıkları temizledim, üniformamın cebinden bir bez çıkardım ve masanın üstüne temizleyici sıktım. Yüzeyi enkazdan arındırdıktan sonra otoparka bakan pencere duvarından dışarı baktım. Tek bir sokak lambası asfalta yağın şiddetli yağmuru gösteriyordu. Fırtına akşamın büyük bölümünde devam etmiş, her zamanki müşterileri uzak tutmuştu.

Bitirmeye hazırdım, sarı "tuğla" zemini temizlemek için süpürge ve farası kaptım. Lokantanın geri kalanı için mükemmel bir tamamlayıcıydı. Kabinler, duvarları kaplayan duvar resmi sayesinde doğrudan ağaçlardan büyümüş gibi görünüyordu. Orman sahnesinde ayrıca yaralı bir korkuluk, ağlayan bir aslan ve kızıl lekeli bir balta kullanan donmuş bir teneke adam etrafında dişleri olan çiçekler ve boynuzlu, uçan atlar tasvir edilmişti. Annem tarafından yaratılmış inanılmaz derecede detaylı bir sanat eseri idi ve buraya iş aramaya gelmemin ana sebebiydi.

Sandra Shaker yetenekli bir ressamdı. Kasaba boyunca her türlü resmi yapmıştı ama geriye çok az resim kalmıştı. Ya hava şartlarından dolayı yıpranmış ya da yeni bir şey yapmak için üzerleri boyanmıştı.

Yeni bir şimşek çaktı ve renkli tasvirin üzerinde dans eden gölgeler oluşturdu. Üçlü canlandı; korkuluk göz kırpmıyor, aslan gülüyor ve teneke adam kaşlarını çatıyor gibiydi. Çok ürkütücüydü ve buna bayıldım. Annem eşi benzeri olmayan bir yeteneğe sahipti.

Eminim beni evde babamla görmek isteyecekti, yarın tekrar göreceğim resimlere bakıp durmamı değil. Hızımı artırdım, sonunda görevimi tamamladım, sonra kirli bulaşık küvetini mutfığa götürdüm. James önlüğünü asmakla meşguldü, pörsümüş yüz hatları endişeyle gerilmişti.

"Gitmeden önce bunları yıkamamı ister misin?" Tabak, bardak ve çatal bıçak takımlarını göstererek sordum.

"Hayır. Endişelenme." Bir gök gürültüsü daha patladı ve nefes vermek için durakladı. "Yarın sabah her şeyi temizleyeceğim. Sen sadece eve git."

"Teşekkür ederim."

Paltolarımızı giydik ve çıktık. James kapıyı kilitledi ve ben de sele doğru koştum. Kendimi eski kamyonetin kabinine kapattığımda iliklerime kadar ıslanmıştım ve titriyordum. Daha fazla şimşek çaktı. Daha fazla gök gürledi. Buz gibi soğuk parmaklarımı sosis gibi hissettiriyordu, bu yüzden kemerimi bağlamak ve anahtarı kontağa takmak birkaç denememi aldı. *Lütfen her zamanki gibi oyalanmayın.*

Durdu.

"Hadi, hadi. Evet!" James cipiyle otoparktan çıkarken motor tekleyerek canlandı.

Isıtıcıyı çalıştırdım. Ön cam silecekleri son sürat çalışırken ana caddeye çıktım. Neyse ki sadece birkaç mil yolum kalmıştı. Normalde on dakikalık bir yol. Ama on beş dakika geçti ve yolun yarısına ancak ulaşabildim. Görüş mesafesi azalmıştı, bu da beni sürünerek gitmeye zorluyordu.

Yirmi dakika dolduğunda sinirlerim yıprandı ve sırtımdaki kaslar yeni bir turşu kavanozunun kapağı gibi gerildi. Şiddetli rüzgâr giderek artan bir güçle kamyonu sarsıyordu. Direksiyonu sıkıca kavradım. Fırtına dinene kadar kenara çekmem daha iyi olacaktı. Aksi takdirde kendimi bir çukurda bulabilirdim.

Ana Cadde'nin kenarında, Noel ışıkları yanıp sönen küçük beyaz bir düğün şapelinin otoparkına park ettim. Yakınlarda başka araba yoktu.

Tek başıma. Sakin kalmak için elimden geleni yaparak cep telefonumu çıkardım ve babamın numarasını tuşladım.

Lanet olsun! Direkt sesli mesaja. Umarım babam bu sırada uyuyordur ve benim için endişelenmiyordur. Stres onun için iyi değildi.

Bekle. Boynumu büküp pencereden dışarı baktım. Bu... Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ama aynı zamanda evet. Zifiri karanlık gökyüzünde belirgin bir yeşil renk yayılıyordu. Midem bulandı. Ülkenin bu bölgesinde büyümüş olan herkes bu renk tonunun bir kasırganın habercisi olduğunu bilirdi.

Tiz bir ıslık, yuvarlanan bir ulumaya dönüştü ve dişlerimin arasından oksijen emdim.

O şapele girmem gerekiyordu. Şimdi!

Ön kapı, sanki hoş geldin der gibi, çerçeveye çarparak açıldı. Aceleyle telefonumu ceketimin cebine koydum, emniyet kemerimi çıkardım ve dışarı fırladım. Ya da denedim. Şiddetli rüzgâr sürücü kapısını kapattı. Tamam. Yolcu tarafına doğru kıpırdandım.

Her adımda rüzgârla savaşılarak ilerlerken buz gibi yağmur damlaları yanaklarımı ıslatıyordu. İleride, panjurlar pencerelere çarpıyor, telaşlı *tak, tak, tak* sesleri salyangoz hızımla alay ediyordu. Sürpriz bir güç rezervinden yararlanarak sebat ettim ve şapelin kapısına ulaştım. Fırtına, sanki bir tren bana doğru geliyormuş gibi ses çıkarana kadar şiddetlendi.

Kalbim küt küt atarken omzumun üzerinden bir bakış attım. Gözlerim açıldı. Devasa bir kasırga doğruca bana yönelmiş, önüne çıkan her şeyi yutuyordu.

Yol. Elektrik direkleri. Yol işaretleri. Hatta binalar.

Kiler bulmayı unutun. En yakın dolaba ya da banyoya dalmaya kararlı bir şekilde içeride daha derinlere koştum.

Zemin büyük bir güçle sarsıldı ve beni dizlerimin üzerine yuvarladı. Camlar kırıldı, kırıklar her yöne uçtu. *Hadi, hadi, hadi!* Sürünerek ilerledim.

Büyük bir yalpalamayla tüm yapı bir topaç gibi döndü. Döndüm, döndüm, bir o yana bir bu yana savruldu, sıralara çarptım. Keskin ağrılar birbiri ardına farklı yerlerimi parçaladı. Ciğerlerim boşaldı. Gözlerime ılık ve ıslak bir şey damladı.

Çaresiz, bir kapıya doğru atıldım. Ağır ahşap bir podyum gövdeme çarparak beni geriye savurdu ve kolumu duvara sıkıştırdı. Acı beni tüketti ve delici bir çığlık patlattı.

Zihnimi karanlık kapladı ve kendi isteğimle uçuşuma doğru süzuldüm.

BÖLÜM 2

HİÇBİRİ KONSEYİ

M inleyerek gözlerimi açtım. Güneş ışığı beni çok parlak bir merhaba ile karşıladı, irislerimi yaktı. Göz kapaklarımı sıkarak kapattım. Aşırı bir ağrı kaydedildi ve irkildim. Ne... Neden...?

Cevaplar aceleyle geldi. Kasırğa. Şapel. Dönüyor ve dönüyor. Hasarı görmek için telaşla gözlerimi hızla kırptım. Parlaklığa alışır alışmaz dik bir pozisyona tırmandım. Ağrılarım şiddetlendi ama umurumda değildi. Kusmadan dik duracak gücü kendimde topladım ve etrafımı inceledim.

Aman Tanrım. Tam bir yıkım. Her şey darmadağın olmuştu. Sıralar devrilmiş ve parçalara ayrılmıştı. Kırık cam parçaları, düzinelerce eksik ahşap kalasın bulunduğu zemini kirletiyordu. Borular açığa çıkmış, kırılmış ve sızdırıyordu. Ön kapı menteşelerinden sökülmüştü ve şimdi odanın diğer tarafında iki parça halinde duruyordu. Çeşitli büyüklükteki dallar etrafa saçılmıştı. Kamyonetimin kapısı boş bir buzdolabının içine sıkışmıştı.

Islak ve kırmızı bir şeyin çizgileri etrafımdaki boşluğu kirletiyordu. Kaşlarımı çattım. Kan mı?

Kendime baktım ve sarsıldım. Oh, evet. Kan derime bulaşmış ve giysilerimi ıslatmıştı, çok sayıda sıyrık yüzünden. Zavallı, ezilmiş sol bileğim dışında çok ciddi bir şey görünmüyordu. Kemik çıkıntısı yoktu ama kırılmış olmalıydı. Elim garip bir açıyla sarkıyordu.

Eklentiği hareket ettirmeye çalıştım ve tısladım. Yanıp sönen yıldızlar görüşümü tüketti, başım döndü ve mide bulantısı midemi doldurdu. Tamam,

Yani bileğim kesinlikle kırılmıştı. Yaranın bu kadar şiddetli zonklamasına şaşmamalı.

Ugh. Yakın zamanda tek teselli kaynağım olan çizim yapmayacaktım. Ama her neyse. Başa çıkabilirdim. Hâlâ bir telefon kullanabilirdim ve şu anda yapmam gereken tek şey buydu. Babamla konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak.

Onun dışında. Telefonum hariç. Ceketimin cebinde değildi. Lanet olsun! Kasırğa beni unutulmaya terk ederken cihaz düşmüş olmalı.

Sanırım en iyi seçeneğim yürümeye başlamaktı. Hayatta kalanları arayan bir afet yardım ekibine rastlayacağıma emindim. Bir ekip olmasa bile, iyi bir yardımsever. Biri telefonunu kullanmama izin verir ve beni bırakırdı.

Ne kadar erken başlarsam o kadar iyiydi. Akümde ne kadar enerji kaldığından emin değildim.

Kötüleşen rahatsızlığımı görmezden gelerek yaralı bileğimi göğsüme bastırdım, dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve çıkışa doğru sendeledim. Yol boyunca kırık bir aynanın yanından geçtim. Durumumu göstermeye yetecek kadar cam kalmıştı. Koyu renk saç tutamları atkuyruğumun sınırlarından sıyrılmış, alınımdaki kızgın kesiği ortaya çıkarmıştı. Ela gözlerim rahatsızlıkla parlıyordu. Kızıl lekeler yırtık elbisemi boyamıştı. Gümüş terliklerim bile yara almış, pullarının çoğu dökülmüştü.

Tökezleyerek dışarı çıktım. Güneş ışığı parlıyordu ve ılık bir esinti bana mükemmel bir yaz sabahını hatırlatıyordu.

Yaz mı? Kayarak durdum, kaşlarımı çattım. Kışın ısırığına ne olmuştu?

Etrafıma bakınırken kafam karıştı. Burası kilisenin otoparkı değildi. Ya da tanıdığım herhangi bir yer. Rengârenk ortancalar, şakayıklar ve lalelerden oluşan canlı bir tarla beni çevreliyordu. Tatlı kokuları derin nefeslerimi doyuruyordu. Enfes bahçenin arkasında, bir sıra kiraz çiçeği ve salkım söğüt, sürünen kırmızı kekiklerle kaplı tepelere giden kavisli yürüyüş yolları oluşturuyordu. Arılar ve kelebekler havada dans ediyordu.

Birden fazla çiçek sapından doğrulup taç yapraklarını açarak dişe benzeyen kenarlarını ortaya çıkardığında ve böcekleri çiğnediğinde nefesim kesildi.

Tamam, halüsinasyon *görüyor olmalıyım*. Sanırım beyin sarsıntısının yanı sıra kırık bir bilek için de tıbbi yardıma ihtiyacım vardı. Ürperdim. Sigortam olmadığını düşünürsek, çiftlikte kendi kendimi tedavi etmem daha iyi olabilirdi.

Hangi yöne gitmeliyim? Manzaranın geri kalanını inceledim. Bozuk bir toprak yol uzanıyor ve kıvrılıyor, çiçek tarlasını kesiyor, ürkütücü güzellik denizini parçalıyordu. Ama... Asfalt yol neredeydi?

Reklam panoları mı? Kilometre işaretleri? Işıklar ve kavşaklar? Bunlar sadece fırtına tarafından tahrip edilmemişti; hep birlikte kaybolmuşlardı, onlardan hiçbir iz kalmamıştı. Sanki vahşi rüzgarlar beni küçük, kışlı Kansas kasabasının dışında bir yere götürmüştü.

İmkansız! Neredeydim peki? Tökezleyerek ilerledim ve şapelin arkasındaki alanı incelemek için döndüm. Gözlerim genişledi. Ürkütücü bir orman uzanıyor, gölgeler ışıkla dans ediyor, dönen toz zerreciklerini vurguluyordu. Biçimsiz ağaçlar, yukarı doğru büyüyen ve ucunda kıvrılan, ahşap lolipoları andıran budaklı kökler üretiyordu. En zarif gökkuşağı tüylerine sahip küçük kuşlar girdapların üzerine tünemiş, her biri boncuk gözlerle beni izliyordu.

Hep bir ağızdan, her kuş üçüncü gözünü açtı. Tüylerim diken diken oldu. *Sadece başka bir halüsinasyon.* Seyircilerimden uzaklaşmaktan korkarak yavaşça geri çekildim. Parlak bir parıltı dikkatimi şapelin temeline çekti. Güneş ışığının telefonumdaki yansıması mı?

Rahatsız edici üç gözlü kuşları unutun. Aceleyle yanına gittim ve hayal kırıklığına uğradım. Sonuçta akıllı bir cihaz değil, metal burunlu bir çift bot.

Bekle. O botlar bir çift ayağa bağlıydı, o ayaklar da bir çift bacağa bağlıydı, o bacaklar da evin altına gömülmüş bir gövdeye bağlı kalçalara bağlıydı. Kıpırmızı nehirler akıyor, çimleri kaplıyordu.

Farkına varmak nefesimi kesti. Şapel bir insanın üzerine düşmüştü. Bir insanı *öldürmüştü*. Bir insanı. Neredeyse Dor gibi, hayır! Oraya gitmiyorum. Yine de içimden manik bir kahkaha patladı, düşünce dağılmayı reddediyordu. *Fantastik topraklar...*

Hayır, hayır, hayır. Beyin sarsıntısı geçirmeseydim ve bir şeyler görmeseydim, muhtemelen yaşam destek ünitesinde komada yatıyordum, beynimdeki sinapslar tekliyordu.

Bu gerçek, diye fısıldadı bir parçam. Acım ve duygularım kesinlikle gerçektir. Zavallı adamın sağ salım dönmesini bekleyen bir ailesi var mıydı?

Başımı sallayarak geriye doğru tökezledim. Burada kalamazdım. Şu anda bu gelişmeyle başa çıkamazdım.

Şapeli, kuşları ve cesedi arkamda bırakarak aceleyle toprak patıkaya doğru ilerledim. Başka bir şey olmasa bile, yol farklı bir yere çıkıyordu. Çiçekler her hareketimi izliyor, benimle birlikte hareket ediyor gibiydi. Onları görmezden geldim, ilerlemeye devam ettim. *Bir şeyler görüyordum. Sadece bir şeyler görüyordum.*

Saatler geçti, biri diğerine karıştı, yine de ne araba, ne bina, ne de insan gördüm. Sadece ilerleyebildim, ilerleyebildim, ilerleyebildim.

Gücümün çok azı kalmıştı. Bacaklarım titremeye başladı ve ağrım daha da kötüleşti. Kaslar protesto ediyordu. Ayaklarımı hiç bu kadar ağır hissetmemiştim.

Belki yanlış bir karar vermiştim ama artık bir önemi yoktu. Geri dönmek ve geri gitmek hiçbir işe yaramayacaktı. Çok uzağa gelmiştim.

Çatlamış dudaklarımı şapırdattım. Eğer yakında su bulamazsam, bayılabilirdim ya da

-Kulaklarım seğirdi. Bir ses. Tanıdık. Sesler! Bir rahatlama kuyusundan umut fışkırdı ve inledim. Sağlam elimle gözlerimdeki kumları ovuşturdum. Bulanık görüş netleşti, bir küme kütük kabin ve çok sayıda insan ortaya çıktı.

Bir enerji patlaması beni ileriye doğru itti ve hızımı artırdı. Çeşitli kokular kaydedildikçe dilim nemlendi ve bana kuruluştan çok takdir edilen bir mola verdi. Tuzlu baharatlar, tatlı otlar, turunçgiller ve şekerli yiyecekler algıladım.

Ancak kitlelere ulaştığımda, daha büyük bir kafa karışıklığı akın etti. Kütük kulübeler aslında pergolalar ve kabanalardı, etraflarında satıcıların mallarını sattığı masalardan oluşan bir labirent vardı. Yiyecekten kumaşa, cam eşyaya kadar her şey. İlanlar çınladı.

"Bir sonraki yedeğinizi buradan alın! Fiyatlarım o kadar da kötü değil!" "Acıdı mı? İyileştirici iksirim neredeyse *serpens-rosa* kadar iyi!"

"Hareket halindeyken etli turtalarımı yiyin. Şimdiye kadar sadece iki kişi hastalandı!"

Kaşlarım çatıldı. Herkesin İngiliz aksanıyla konuştuğu bir tür eski dünya pazarına rastlamıştım. Ya da belki bir film setine. Her kadın bir elbise giyiyordu ama çoğu sade elbiselerdi. Bir avuç kadın ise ince kumaşlar ve el dikimi mücevherlerle süslü balo elbiseleriyle göz kamaştırıyordu. Erkekler de benzer şekilde kategorize edilmişti. Çoğunun üzerinde mütevazı gömlekler ve bol pantolonlar vardı, ancak bazıları parlak kadife takım elbiseleriyle etrafta caka satıyordu. Sade giyimli vatandaşlar sessiz kalırken, daha varlıklı olanlar arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve at arabalarının yanında bekliyorlardı.

İki kere baktım. Şu atlar. Sahipleri kürklerini boyamış olmalı. Grupta beyaz, kahverengi ya da siyah bir tane bile yoktu. Yoktu. Mavi, yeşil ve pembeydiler. Oha! Kirden sırlıslık olmuş iki adam bir arabanın arkasındaki parmaklıklara tutunmuş, dışarı bakıyordu. Diğer arabalar da insanlarla dolu muydu?

Dikkatim dağılmıştı, istemeden birine çarptım. "Özür dilerim," diye bağırdım, yeni bir acı dalgası başımı yüzdürürken bile.

Yıpranmış bir cilde ve seyrelmiş gri saçlara sahip yaşlı bir beyefendi "Suç yok" diye mırıldandı ve aceleyle yoluna devam etti.

Hayır, burası bir film seti değildi. Aksi takdirde bir yönetmen çekimine müdahale etmeye cüret ettiğim için bana küfürler yağdırırdı.

Her tarafım kan içinde olmasına rağmen kimse bana aldırış etmedi. Başka ne yapacağımı bilemediğimden, basit elbiselerden birini giymiş bir kızın önüne atladım. "Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?"

"Bela istemiyorum." Etrafımda dolanarak aceleyle ilerledi.

Oookay. Bir sonraki kişiye yaklaştığımda benzer bir ret cevabı aldım ve aceleyle geri çekildim.

Bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirdim, yardım etmeye istekli olabilecek herhangi birini arıyordum. Onu. Parlak mor takım elbiseli, silindir şapkalı ve bıyıklı adam. Gülümsüyor ve herkese el sallıyordu.

Bay Velvet'in yanına koşarak, "Efendim, yardımınıza ihtiyacım var," dedim.

"Benim yeterince yedeğim var," diye cevap verdi ve beni bir bakış bile atmadan başından savdı.

Yedek mi? Gururumu bir kenara bıraktım. "Lütfen. Yaralandım, kafam karıştı ve kayboldum. Sadece eve gitmek istiyorum. Bana doğru yönü gösterebilirseniz-"

"Kimsin sen?" Kaşlarını çatarak beni yakaladı. "Unvan sahibinden mi kaçtın?" Yaralanmamış kolumu sıkmasına rağmen acım daha da arttı. "Suçlu yok, yani hâlâ zaman var."

Bu da ne böyle? "Bırak!"

O yapmadı. "Hayatının sahibi kim? Söyle bana."

Bir adrenalin dalgasından güç alarak kurtuldum ve fırladım. Kimdi bu ucubeler ve normal bir insanı bulmak için ne gerekiyordu?

Bir köşeyi döndüm ve omzumun üzerinden baktım. Adamın beni takip etmediğini fark edince yavaşladım. İçim rahatlarırken, enerji patlamam söndü. Zayıflık geri döndü, sanki filtresiz ve endüstriyel güçte içmişim gibi içime aktı.

"Acıdı mı? İyileştirici iksirim neredeyse *serpens-rosa* kadar iyidir!"

Çağrı tekrar geldi ve bu sefer ona kulak verdim. İyileştirici bir iksir kulağa mükemmel geliyordu, evet, lütfen ve teşekkürler. Bu noktada, her türlü ağrı kesiciye razıyım, piyasada bulunmayan bir şeye bile.

Yoluma çıkanları atlatmak için elimden geleni yaparak ilerledim. "İksir, bilgi ve telefonunuzu kullanmak için ne kadar istiyorsunuz?"

Orta yaşlı bir adam, küçük opak şişelerle dolu uzun, dikdörtgen bir masanın arkasında duruyordu. Sanki sersemlemiş gibi bana göz kırptı, sonra beni şöyle bir taradı.

yukarıdan aşağıya ve komik bir surat yaptı. "Sadece üç gümüş karşılığında bir iksir almanıza izin vereceğim."

"Gümüş dolar mı demek istiyorsun?" Elbisemin cebinden buruşuk bir banknot çıkardım. "Beş dolara ne dersin?"

Parayı görünce burnunu kııştırdı. "Parşömen mi? Anlaşma yok. Ya iki gümüş, ya da hiçbir şey."

Ayakkabılarıma baktım. Kesinlikle hayır. Ama bacağımı uzattım ve ayakkabıyı işaret ettim. "Hepsi senin."

Yüzünü buruşturdu. Tamam, ayakkabılar da değil.

"Yedi dolara ne dersin?" Bahşış paramın geri kalanını topladım.

Beni görmezden geldi. "Yaralandın mı?" diye seslendi, bir şişeyi havaya kaldırarak. "İyileştirici iksirim neredeyse *serpens-rosa* kadar iyidir!"

"O zaman iksiri unut. Sadece bir arama yapmama izin verin, para sizde kalsın."

"Devam et. Defol git buradan." Bay Kadife'ninki kadar sert bir kaş çatmayla bana el salladı ve arkasını dönerek bir kez daha konuşmaya başladı.

Hayal kırıklığına uğramış, kızgın ve her geçen dakika daha da çaresiz bir halde sağa, sola baktım. Tekrar sola. Tekrar sağa. Kimse bana ilgi göstermedi, satıcı bile. Yapmalı mıydım? Yapmamalı mıydım? Acım yeni bir seviyeye ulaştığında masadan bir şişe aldım ve koşarak uzaklaştım. Babamı bulduğumda, gerekli "gümüşler" her neyse onlarla geri dönecektim.

Kapağı açtığımda bir kadın ciyakladı, "O burada! Kraliyet muhafızı burada!"

Zevk iç çekişleri korku iniltileriyle karıştı. Bekle. "Kraliyet muhafızı" mı dedi? Saniyeler içinde, sanki alışveriş yapanların hırsızlık yapmayacağına güveniyorlarmış gibi, dükkân sahipleri yerlerini terk etti. Ama sonra müşteriler de yön değıştirdi. Hepsi benimle aynı yöne doğru ilerledi.

Bir adam omzuma sertçe çarptı ve ben tökezlerken "Suç yok" diye mırıldandı. Düşmeden önce kendimi zar zor yakaladım. Bu sırada şişeyi tutmayı kaybettim.

Hayır! Camın yerde paramparça oluşunu ve içindekilerin toprağa dökülüşünü kederle izlemekle yetindim. Başka biri bana çarptı, beni ileriye doğru itti ve aynı cümleyi mırıldandı. Yürümeye devam etmekten ya da ezilmekten başka seçeneğim yoktu. Bir kız yenilgiyi kabul etmeden önce kaç felakete katlanabilirdi?

Bir gök gürültüsü patladı ve ben inledim. Başka bir fırtına olmasın.

Tüm pazar yeri aynı şeyi düşünmüş olmalı. Herkes sustu, her konuşma kesildi. Kalabalığın üzerine ölü sessizliği çöktü. Önümdeki adamlarla çarpışmaktan zorlukla kaçınarak durdum. Etrafıma bakındım.

Herkes sanki başka bir yere bakmaya korkuyormuş gibi gökyüzüne bakıyordu. Sonra aniden, benim dışımda herkes yeniden harekete geçti ve çok daha hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Tekrar itildim, öne doğru sendeledim ve ayak uydurmak için mücadele ettim. Tedirginlik havayı kaplamıştı. Neyse ki grup, gökkuşağı tüyleri olan o üç gözlü kuşlardan daha fazlasının üst korkuluk boyunca tüneyip üç erkeğe baktığı yükseltilmiş bir sahnenin önünde temelli durdu.

Biri babamdan daha yaşlıydı. Tahta bir bankın önünde diz çökmüş, buruşuk yüzünden aşağıya yaşlar dökülüyordu. Çok zayıf vücudunu paçavralar örtüyordu. İkinci adam muhtemelen kırklı yaşlarındaydı. Neon yeşili tertemiz takım elbisesi içinde sıkılmış görünüyordu.

İki kez baktım. İnce, gölgeli bir bulut başının hemen üzerinde karanlık bir hale oluşturunuyordu. Yine bir halüsinasyon. Çalışmamı üçlünün son üyesine kaydardım ve sarsıldım, beynim bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kapanıp yeniden açıldı.

Çok güzeldi. Benden biraz daha yaşlı görünüyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve güçlü kaslarla dolu bir vücuda sahipti. Kalın siyah saçları yüksek elmacık kemiklerini ve yumuşak dudaklarına hem zıt hem de mükemmel bir şekilde uyan ince bir burnu çerçeveliyordu. Koyu renk saçları güçlü çenesinin tozunu alıyordu. Buradan gözlerinin rengini seçemiyordum ama belki de en iyisi buydu. Etrafındaki dünyaya buz gibi bir küçümsemeyle bakıyordu. Tehditkâr acımasızlığın daha iyi, daha sert bir resmine hiç rastlamamıştım.

Uzun kollu beyaz bir gömlek ve yıpranmış siyah deri pantolon giymişti ve elinde bir balta vardı. Ama ayakkabıları... Metal plakalı savaş botlarıydı.

Damarlarımdaki kan dondu. Şapelin altındaki kurban da aynı çiftten giymişti.

Silahı kolaylıkla omzuna yerleştiren Muscles, Rags'in arkasına geçti.

"Lütfen," diye bağırdı yaşlı adam. "Bunu yapmayın. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Baltalı adam onu görmezden geldi. Küçümsemesi kadar buz gibi bir sesle, "Kutsal bir yasa çiğnendi ve bir bedel ödenmeli," diye seslendi.

Gri bulutlar gökyüzünü kaplayarak güneşi gizledi. Bir şimşek çakması karanlığı yardı. Yeni sarsıntılar uzuvlarımı istila etti.

"Öldürün onu!" diye bağırdı kalabalıktan hevesli bir ses. "Kellesini alın!"

Ciddi olamazlardı. Ama etrafıma bakındım, dikkatim bir hevesli yüzden diğerine sıçradı ve anladım. Çok ciddiydiler.

"Bir yedek seçildi ve kabul edildi," diye devam etti Muscles. Bir avuç soğuk damlacık düştü. Acımasız ifadesi hiç değişmedi. "Merhamet gösterip *onun* yerine geçecek olan var mı?"

Bay Green yağmurla ıslanmış elini uzatırken bir süre rahatsız edici bir sessizlik oldu. "Fırtına geliyor. İşe koyulun." Gök gürültüsü, sanki talebini vurgulamak istercesine, dalgalar halinde gürledi.

"Kimse yok mu?" Muscles seslendi, en ufak bir korkusu yoktu. Bir şimşek çakımının ortasında, o güne kadar gördüğüm en korkunç görüntüye büründü. Annemin duvar resmindeki karakterler gibi değişti, binlerce nefret katmanı bir saniyeden kısa bir süre için ortaya çıktı. Bilmek için yeterince uzun.

Tehlikeli. Dizlerimi yere vurarak, bu durumdan şaşkınlık ya da dehşet duyabilecek başka birilerini aradım. Hepsi sabırsızdı.

"Yap şunu," diye seslendi bir kadın, neredeyse çaresiz bir yalvarışla. "Çok geç olmadan buna bir son verin."

Kitleler arasındaki tedirginlik, hevesli bir kunduzun sahneye çıkıp Muscles'ın baltasıyla karşılaşmasından korkana kadar arttı. *Bir bedel ödenmeli.*

"Pekâlâ." Muscles baltayı hazırladı, sanki onu gerçekten Rags'e karşı kullanmaya niyetliymiş gibi. Ama kullanmayacaktı. *Kullanamazdı.* Kimse bu kadar kalpsiz olamazdı.

Ama biliyordu ve öyleydi. Ağır kılıcını aşağı doğru bir kavis çizerek savurdu. Rags başını kaybetti ve kalabalığın içinden bir rahatlama dalgası geçti. Alkışlar yükseldi.

Çılgılığımı bastırmak için ağzımı kapattım. Kaslar yaşlı bir adamın başını kesti. Hiç duraksamadan. Ürkmeden.

Sanki büyük bir başarı elde edilmiş gibi bol bol gülümsendi ve *kucaklaşıldı.*

Çaresizlik ve korku duygusu azaldı, kahkahalar tezahüratların yerini aldı.

Ancak gökten yeni bir gök gürültüsü sesi geldi ve kutlama Rags kadar hızlı bir şekilde sona erdi. Herkes dondu ve etrafına bakındı. Her bakış bana takıldı ve daraldı.

Duygu selime dehşet de katıldı. Bu iyi olamazdı.

BÖLÜM 3

TINMAN

M Erkekler ve kadınlar, gençler ve yaşlılar suçlayıcı parmaklarını bana doğru yönelttiler. Çığlıklar kulaklarıma hücum etti.

"Crimen!"

"Fırtına hala geliyor!"

"Yakalayın onu!"

"Hepimiz sakinleşelim, tamam mı?" Yaralı olmama rağmen iki elimi de masum bir hareketle kaldırdım. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Bir konuşmayla halledilemeyecek bir şey değil."

"Yasa ihlali!"

"Bedel ödenmeli!"

Sadece Muscles etkilenmemişti. Başsız cesedi sahnenin kenarına taşıdı ve diğer iki cesetle birlikte açık bir arabanın içine attı. Kanlar içinde, botları gümbürdeyerek diğer tarafa, merdivenlerin başında bekleyen Bay Green'in yanına doğru yürüdü, bakışları bana lazer gibi kilitlenmişti. Beni dikizlemek için değil, incelemek için. Yavaşça.

Parmağının kıvrımıyla beni yukarı kaldırdı.

Dehşet boğazımı yaktı. Beni suçlayanlardan birkaçı beni yakalamak için uzandı. Eğildim, kaçtım, bir o yana bir bu yana savruldu ama çok güçsüzdüm ve çok fazla insan yolumu kesti. Çok geçmeden bir adam koluma yapıştı ve bir kadın parmaklarını saçlarıma dolayarak beni durma noktasına getirdi. Birisi kollarımı arkama doğru zorladı ve en derinlerimden acı dolu bir çığlık kopardı. Siyah noktalar beni geçici olarak kör etti ve kusmuk boğazıma doldu.

Bildiğim bir sonraki şey, sahneye çıkarıldığımdı. Beni esir alanlar Muscles'a beni takdim ederken başlarını öne eğmişlerdi.

"Bırakın onu." Adamın kendisi kadar sert bir sesle söylenen iki basit kelime ve beni esir alanlar sanki zehirlenmişim gibi beni bıraktılar.

Kan akıntıları kürsünün zeminini kayganlaştırdı ve dengemi korumak için mücadele ettim. Ciğerlerime hava çekerek yalpalarken, Muscles beni belimden yakaladı. Şaşırtıcı bir şekilde, beni itip kakmamaya dikkat etti.

Ellerinin sıcaklığı yanıyordu. Gözlerini bana dikmiş olan kalabalığa baksa da, farkındalığının yoğunluğunun tam olarak bana odaklandığını hissettim. *Avcı ve avı.*

Ürpermemi durduracak bir şey yoktu. Ya da hayranlığımı. Yakından daha da güzeldi. Kalın, kıskandıracak kadar uzun kirpikleri, gün batımı rengindeki gözlerini çerçeveliyordu. Altın tonları mavi ve lavanta tonlarıyla parlıyordu.

Yazı anımsatan gözler nasıl oldu da sadece kış ayazına sahip oldu? Ve neden daha yakına girip onu ısıtmak için bir dürtü hissettim?

Aptal beyin sarsıntısı! Aklımı başımdan almıştı.

Kanla ıslanmış baltası kadar keskin bir ses tonuyla, "Yerine koyacak bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

"Bu da ne demek oluyor? Ben neyi yanlış yaptım?" İksiri çalmak dışında. Aman Tanrım. Bunun sebebi bu muydu?

Bana doğru döndü ve başını hafifçe eğerek bakışlarını ikinci kez üzerimde gezdirdi, sinirlerimi tamamen bozdu. "Bir şey çalmışsın. Ne çaldın?"

Bu işten yara almadan kurtulma umutları suya düşmüştü. "Tamam, yani, evet, parasını ödemedim bir şey aldım. Bu kötü görünüyor. Çok kötü. Anlıyorum. Ama yemin ederim, gümüşlerle dönmeye niyetliydim. Bu basit bir yanlış anlaşılma."

"Yani ikameniz yok mu?"

"Kimsin sen?" Bu işten yüzünüzce sıyrılmayı umarak sordum. "Kimin için çalışıyorsun?"

Şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Ben Jasher'ım, sadece Muhafız'a hesap veririm ve konumumun gerektirdiği gibi bakışlarını aşağıda tutacaksın."

Dinleyen seyirciler arasında huşu mırıltıları yayıldı. Görünüşe göre bu Muhafız çok saygı görüyordu, etkilenmeliydim ve askerlerine göz dikmemeliydim. "Onu arayalım. Durumu açıklarsam, beni bırakmanızı söyleyecektir."

Sözlerimi bir gök gürültüsü ve şimşek çakması takip etti ve kalabalıktan iniltiiler yükseldi.

"Çok geç olmadan öldürün onu!" diye bağırdı biri. Yaralanmamış elimi karnıma bastırdım.

Muscles-Jasher- kalın siyah kaşlarını kaldırdı. Evet, büyük bir yan gözle bunun olduğunu gördüm. "Sana bir soru sordum."

Yani gardiyanı aramak yok mu? "Bak. Bir yedeğim olduğunu sanmıyorum. Tabii ben bilmiyorsam. Ne konuştuğumuzu açıklama zahmetine girmedin, nereden bileyim?" Kendime doğru sarktım, hızımı kaybettim. "Benim adım Moriah Shaker ve sadece eve gitmek istiyorum. Bir avukat çağırmakla yetineceğim." Evet, teknik olarak bir suç işlemiştim. Ama bunun için ölmeyi hak etmiyordum. *Hafifletici sebepler, Sayın Yargıç.* "Bugün hapse girip yarın hakim karşısına çıkmaya bile razıyım."

Jasher cevap verme zahmetine girmeden beni, artık başının üzerinde gölgeli bir hale olmayan Bay Green'in yanından geçirdi. Daha doğrusu ben artık öyle bir halüsinasyon görmüyordum. Yaşlı adam sanki satın almak isteyebileceği bir vazoyu inceliyormuş gibi beni süzdü.

"Bu bir yanlış anlaşılma," diye tekrarladım, birilerini yardım etmeye teşvik etmeyi umarak.

"Bir yasanın çiğnenmesi asla bir yanlış anlama değildir. Her zaman mutlaktır." Jasher, sanki Rags'e yaptıklarını bana da yapmayı planlıyormuş gibi, kıızıla boyanmış kesme tahtasının önünde durdu ve arkama geçti.

Gürültülü bir çınlama kulaklarımı tüketti. *Bugün gerçekten ölüyor muyum?*

"Bağlam önemlidir," diye mırıldandım. "Cerrahlar da katiller de insanları kesip açıyor."

"Demek istediğimi kanıtladınız. Biri suç, diğeri değil."

Haksız da sayılmazdı. Ama geri çekilmeyi reddederek çenemi kaldırdım ve seslendim: "Geç ödeme ölüm cezasını hak etmez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözlerim seyircileri utandırıp harekete geçirmedim. Yaşamam konusundaki ısrarlarını cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadım. Aksine, sabırsızlıklarını körükledim. "Diz çök." Jasher a r k a m d a n emri verdi. Dorothy'nin Teneke Adamı.

Mizahsız bir kakhaha attım. "Kafamı kesmenize yardım etmeyeceğim."

"Sorun değil. Yardımaınıza ihtiyacım yok." Hiç istifini bozmadan iri, sert bir elini omzuma koydu ve itti.

Dizlerimi kilitleyerek, "Bunu çözenin daha iyi bir yolu olmalı," diye homurdandım. Eğer onun fikrini değiştirebilirsem. O kilit noktaydı. Kalabalık onun liderliğini takip edecekti.

"Yok." Basıncı arttırdı. "Fırtına yaklaşıyor."

Varlığımın her zerresiyle direndim. Kısa süre sonra nefes alış verişlerim hırıltıya dönüştü. En azından hava güzel kokuyordu. Sandal ağacı ve orkidelerin rüya gibi, baş döndürücü bir karışımı. Sorun şuydu ki, tüm bu güzellikler ondan geliyordu. Adam beni öldürmeye kararlıydı.

"Yaptıklarımın fırtınayla ne ilgisi var?" Ben talep ettim.

"Crimen." Daha fazla baskı. Neredeyse kemikleri kıracak kadar. "Canavarları çeker."

"Etraftaki tek canavar siz ve seyircilerimizsiniz," diye kestirip attım. "Ve ben bir crimen'in ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bilgi eksikliği gerçeği ya da kasabayı korumak için yapılması gerekeni değiştirmez."

Bacaklarım ikiye ayrılma tehlikesi geçirirken, Rags'in kanının metalik kokusu burun deliklerime ulaştı ve sarhoş edici, topraksı parfümü gölgede bıraktı. Bir safra dalgasıyla öğürdüm. Güç tükeniyor...

"Ne aldın?" Jasher sordu. Sesi neredeyse meraklıydı.

"Bileğim için bir iksir. Ama içmeden önce düşürdüm," diye itiraf ettim, çünkü neden olmasın? "Bana bir parça merhamet göstermeyecek misin?"

Jasher tereddüt etmedi. "Yapmayacağım."

O da sözlerini kanıtladı ve baskıyı artırdı. Yine de savaştım. O kadar çok savaştım ki şakaklarımdan ter damladı. Ama zayıflamış ve güçsüzleşmiş halimle onu alt etmek mümkün değildi. Çok geçmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve vücudumun üst kısmını ıslak tahtaya yasladım.

"Çabuk olacağım, amacım doğru," diye yemin etti, hem merhametli hem de acımasız.

Konuşmanın sonu mu? Yolun sonu mu? Hayır. Hayır! Adaletin bu şekilde çiğnenmesi durdurulacaktır.

Jasher'ın giysileri hışırdaydı ve silahını hazırladığını anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek kalmadı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, herhangi bir şey.

"Bir yasa çiğnendi," diye seslendi ve gözyaşları sel oldu. "İksirin parasını ödeyeceğim," diye mırıldandım.

"Sadece zamana ihtiyacım var."

Düzinelerce şimşek başımızın üzerinde zikzaklar çizerken bir kadın endişeden çılgına dönmüş bir halde, "Kanla ödenecek bir bedel olmalı," diye bağırdı. "Çabuk olun!"

Anlaşma mırıltıları korkunç, hırıltılı bir şarkıya dönüştü.

"Merhamet gösterip onun yerini alacak biri var mı?" Jasher, Rags'in hayattaki son dakikalarının bir tekrarı gibi sordu.

Daha önce olduğu gibi kimse teklifte bulunmadı. Yeni bir gök gürültüsü kürsüyü salladı. Celladım baltasını kaldırırken seyirciler hareketsiz ve sessiz kaldı. Göz kapaklarımı sıkarak kapattım.

Bu benim hayattaki son birkaç saniyem olamazdı. Eve dönmem, babamın kalan günlerini sevdiği başka bir kadını özleyerek geçirmemesini sağlamam gerekiyordu. Son bir dersin tadını çıkarmam gerekiyordu. *Rye, diyebilir. Sen hiç gerçek anlamda yaşamadın. Değerli zamanını boşa harcamayı bırak, dışarı çık ve aşık ol.*

Görünmez bir metal mızrak göğsüme saplandı. Tek çocuğunun ölümü onu teşvik eder miydi?

Jasher yer

değiştirdi.

Hazırlandım.

Kalabalık nefesini tutmuş, heyecanla bekliyordu.

"Borcunu ödeyeceğim," dedi Bay Green ve göz kapaklarım açıldı. Bize doğru bir adım attı. "Ama bu aşırı cömertliğime karşılık, ahırımı pisletmeyi kabul etmeli."

Nihayet! Bir şeyler yolunda gidiyordu. Ahır temizlemek mi? Tamamdır.

"Kabul ediyor musun, Moriah Shaker?" Jasher sordu, sesinde bir uyarı tonu vardı.

Kafa kesme kotasını dolduramadığı için üzgün mü? "Evet!" Dizlerimin üstüne çöktüm, ayağa kalktım. "O gümüşlerle çalışacağım, sorun değil." Bir günden fazla sürmez, belki iki.

Bay Green, duvarları parmaklıklılı, çatısız bir arabanın yanında duran tumbul, kel bir adama el salladı. Kabini kafesli vagondan ayıran bir direk vardı ve bu direğe korkuluk tarzında bağlanmış ağzı bağlı bir kızıl saçlı vardı. Genç görünüyordu, belki on altı yaşındaydı. Biraz daha yaşlı bir esmer ve iki soluk saçlı çocuk yakınlarda zincirlenmiş bir şekilde oturuyordu.

Baldman uzandı ve Esmer'i serbest bıraktı. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sert bir şekilde onu dışarı çıkardı. Patates çuvalı giyiyordu ve ona karşı koymadı.

Ensemde dikenler patladı. Bay Green'in cüzdanını falan mı taşıyordu?

Jasher bir elini belime koyarak beni ileri doğru itti. "Git." Sert baritonu hiçbir tartışmayı kabul etmedi. "Şimdi."

Bacaklarım titreyerek yavaşça oraya doğru ilerledim. Aynı anda Baldman esmeri sert bir şekilde itti. Tökezleyerek sahneye çıktı.

Başı dikti. Güzel mavi gözlerinde meydan okuma ışıldıyordu.

Birbirimizin yanından geçerken, "Kimseye güvenme" diye mırıldandı.

Basamaklarda durup omzumun üzerinden endişeli bir bakış attım. Tam zamanında diğer kadının doğrama tahtasının önünde isteyerek diz çöküşünü izledim.

"Kütüğün üzerine birkaç gümüş atacak ve sonra neşeli yoluna devam edecek, değil mi? *Benim için ölmesi* gerekmiyor. Değil mi?" Son kelime bir çığlık olarak kaçtı. "Ahır temizlemeyi kabul ettim!"

Sinirli görünen Baldman, sağlam bileğimi sıkmak için basamakları tepti. "Bir ahır kirletmek, unvan sahibin için ölmek demektir, seni aptal."

Özgürlük için çırpınarak Esmer'e ulaşmaya çalıştım ama Baldman çok güçlü çıktı ve beni metal bir kelepçeyle kelepçeleyerek hızla çatısız kafesin içine soktu. Saman en azından bir yastık sağlıyordu ama kokuyordu.

Farkına vardım. Bay Green'in tutsağı olmuştum, Esmer'in yerine. Bağlarımla savaştım. Çocuklar ter ve korku kokuyordu. Genç kız bağlarıyla savaştı. Şimdilik üçünü de görmezden geldim, yüzümü parmaklıklara dayayıp dışarı bakmayı tercih ettim.

Jasher, Brunette'in arkasına geçti. "Yedek". Bay Green tarafından sağlandı, "unvan sahibi." Kelimeler sonunda anlam kazandı. Keşke öyle olmasaydı.

"Bir yedek seçildi ve kabul edildi." Jasher baltayı başının üzerine kaldırdı.

"Hayır," diye bağırdım. "Lütfen, bunu yapmayın." Kendi işlediğim bir suçun bedelini ödemesi için başka bir insanı ölüme göndermemiştim. Eminim yapmamışımdır. Elbette o da yapmazdı.

Jasher sallanırken araba öne doğru savruldu. Kürsüyü gözden kaybettim ama gürültülü *gümbürtüyü* duydum. Yeni tezahüratlar havayı doldurdu ve anladım. Yaşlı adam gibi Esmer de aklını kaybetmişti.

Bir suçluluk mızrağı kalbimi delip geçerken elim ağzıma gitti. Altın rengi güneş ışığı arabayı doldurmuş, fırtınadan hiçbir iz bırakmamıştı. Kutlama sesleri yükseldikçe dişlerimi sıktım. Bir tesadüf, daha fazlası değil.

Çarklar döndü, direk alçalarak kıvılcı saçlı adamı oturur pozisyona getirdi. Üzerimize metal bir kapak açıldı, çubukların uzunluğunu uzattı ve ışığın çoğunu engelledi.

Çocuklardan biri kolumu çekti. Bakışlarıyla karşılaştığımda kıvılcı saçlı kızı işaret etti. Ona baktım ve fark ettim ki kollarını

Direk. Kelepçemi arabaya bağlayan bağlantılar, ipini çözmeme izin verecek kadar gerildi. Ben de çözdüm.

Kendi içine çöktü, ağızındaki tıkacı çıkarmak için ellerini kaldırmadan önce bir an hırıldadı. Ağrıyan kaslarına masaj yaparken oflayıp pufladıktan sonra, güzel kahverengi gözleri rahatsızlıktan arındı.

Samanlara yaslandı ve bakışlarımla buluştu. "Buralardan değilsin, değil mi?"

"Neredeyim ben?" Mırıldandım. "Bu korkunç yer de ne?" "Burası Zümrüt, Hakeldama'da bir eyalet."

Beynimi zorladım ama zihinsel haritamda Hakeldama'nın yerini bulamadım. Peki ya Zümrüt? Espri yapmadan güldüm. Önce Teneke Adam'la tanışmıştım, sonra Korkuluk'la. Şimdi de bu. "Hangi eyaletteyiz?" Kansas olamaz. "Hangi ülkedeyiz?"

"Ülke mi? Hayır. Hakeldama'da altı bölge var. Batı, Zümrüt'ü yönetir."

"Diğer bölgeleri söyle." Eminim birini tanıyabilirim. "Lütfen." "Safir, Yakut, Ametist, Opal ve Elmas." Kız iki elini ovuşturdu. parmaklarını çenesinde gezdirdi ve bir kir izi bıraktı. "Ben Patch, bu arada. Asla Patricia değilim," diye ekledi tavırla. "Patch."

"Ben Moriah." *İşleyemiyorum*. Neden "bölgelere" değerli taşların isimleri verilmişti? Dorothy Gale'in yolculuk ettiği Zümrüt olarak bilinen bir yere hortumla girmiş olmam ağızımda kötü bir tat bıraktı.

Patch'in yanındaki her genç çocuğun bakışlarıyla karşılaştım. "Peki siz kimsiniz?"

İkisinin de beyaz bukleleri ve iri siyah gözleri vardı. Kardeş olduklarına şüphe yoktu. Sanki cevap vermek için izin ister gibi kıza baktılar.

"Bunlar Boo ve Coo," dedi Patch, gıcırdayan tekerleklerin üzerinden konuşarak. "Anneleri onları Bay West'e satarken daha yüksek fiyat alsınlar diye dillerini kesti."

Bunların herhangi bir yerinde nasıl bir sorun olabilir ki? "Bay West yeşil takım elbiseli adam, anladığım kadarıyla."

"Evet. Sanırım seni Tandi'den daha çok sevdiğine karar verdi."

Harika. Bir başka *Muhteşem Oz Büyücüsü* bağlantısı. Eğer Dorothy olmam gerekiyorsa, ki öyle olduğumu söylemiyordum, şu anda rolü oynamak için giyinmiş olsam bile, düşmanımla karşılaşmıştım ve o beni büyük bir dezavantajla karşı karşıya bırakmıştı.

Araba bir çukura çarptı, bu birçoğunun ilkiydi ve her çürük ve yara protesto ederek yüzümü buruşturdum. "Bay West'le nasıl birlikte oldunuz? Ne kadar zamandır

bir... ahır arkadaşı mıydın?"

"Çok uzun ve benim hiçbir hatam yok," dedi ve bana gerçek bir ayrıntı vermedi. "Cellada iyileştirici bir iksir çaldığımı söylediğini duydum. Döktüğün için memnun olmalısın. O iksirler vücudun yaralı kısımlarını iyileştirir ama sağlıklı olanları mahveder. Al bakalım. Bu, o kötü yan etkilerden hiçbir olmadan kendini çabucak daha iyi hissetmeni sağlayacak." Boynundan deri bir kordon çıkardı. Ortasından küçük, şeffaf bir şişe sarkıyordu, yarısı boştu ve içinde kırmızı bir şey vardı. Kapağını açtı, tahlil benzeri bir maddeyi avucunun içinde salladı ve bana uzattı.

Doğruyu mu söyledi? Yoksa bu beni daha fazla incitmek için miydi? Esmer'in hazin sonunun intikamı mı? *Kimseye güvenme.*

Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum ama şansımı deneyecek kadar çaresizdim. "Sana ne kadar borcum var?" Kabul ederek sordum.

"Hiçbir şey. Bunu bir yedekten diğerine hediye olarak kabul edin."

Yedek. Ölümden kurtarılmayan ama sadece biraz daha yaşamlarına izin verilenler. "Teşekkürler, Patch." Kapaktan aşağı. Acı tadı yüzümü buruşturmama neden oldu. Saniyeler, tam bir dakika bekledim ama hiçbir şey değişmedi. Acım hafiflemedi. Ama artmadı da, o yüzden sanırım bunu bir zafer olarak kabul edebilirim. "Arkadaşın için çok üzgünüm. Neyin ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu... Ben istemedim... Çok üzgünüm," diye tekrarladım.

"O benim arkadaşım değildi." Patch omuzlarını silktiler, sonra deri kayışı tekrar boynuna bağladı ve şişeyi patates çuvalının yakasının altına sakladı. "Yedekler genellikle uzun süre dayanmaz. Özellikle de unvan sahipleri her gün bir suç işleyebiliyor ve ahırları onların yerine ölmeye zorlanan erkekler, kadınlar ve çocuklarla dolup taşıyorsa."

"Bu *her gün* mü oluyor?" Şok beynimi uyuşturmuş olmalıydı, çünkü duyduklarımı ve tanık olduklarımı kökleşmiş adalet duygumla bağdaştıramıyordum. "Bay West'in işlediği suçların bedelini mi ödüyoruz?"

"Elbette. Biri ölmezse fırtınalar gelir," diye açıkladı Patch. "Ama bu çok saçma! Ve barbarca!"

Bir omuz silkme daha. "İşler böyle yürüyor."

Olmamalı. Ne burada, ne de başka bir yerde. Bay West gibilerin yaptıkları nasıl yanlarına kâr kalıyordu? "Masumların kafasını kesmek suçların en kötüsüdür. Peki iksiri çaldığımı herkes nereden biliyordu?" Bunu yaptığımda kimse itiraz etmemişti, bu da kimsenin bunu görmediği anlamına geliyordu.

"Bu çok kolay." Patch başının üzerinde bir daire çizmek için işaret parmağını kullandı. "Suçlu, bir suç işlendikten sonra ortaya çıkar, sonra bir kez kaybolur

Suçlu ya da yerine geçecek kişi eylemi nedeniyle cezalandırılmış ve uyum yeniden sağlanmıştır."

Oooh. West'in başının üzerinde gölgeli bir hale görmüştüm. Belli ki bir yasayı çiğnemişti. Ve aynı halka benim başımın üzerinde de belirmişti. Ama bir suç nasıl mümkün olabilirdi ki? Böyle bir şey kitapların ve filmlerin dışında olmamalıydı.

Araba bir tümseğe daha çarptığında, yeni bir acı patlaması bekleyerek gerildim. Ama kendimi iyi hissediyordum. Tuhaf bir şekilde iyi. Gözlerimi kocaman açarak kırık bileğimi kaldırdım. Yok artık! Kemikler ve tendonlar mükemmel bir şekilde onarılmış görünüyordu. Parmaklarımı oynattım, en ufak bir acı bile hissetmedim. Elimi ileri geri salladım. Olmadı. Hiçbir şey yoktu.

Kemik birkaç dakika içinde iyileşmişti. Tamamen. İmkansız bir şey. Modern tıp böyle bir mucizeyi gerçekleştiremezdi.

Donup kaldım. O tanelerden biri babamı iyileştirebilir miydi?

Umutla dolup taşarak Patch'in şişesini gösterdim. "Bunlar ne? Nereden buldun onları? *Ben nereden bulabilirim?*"

"Onlara serpens-rosa deniyor ve ben onları satın aldım. Hem de yüksek bir fiyat ödeyerek." Çenesini kaldırdı, savunmaya geçti, sessizce ödül için bir oyun oynamam için beni cesaretlendirdi. "İlk doz bedava. Sonraki sana pahalıya patlayacak."

Serpens-rosa, İksir Adam'ın kendi ürününü karşılaştırdığı şeydi. 'Neredeyse o kadar iyi,' demişti. "Ne kadar? İkinci doz için ne kadar istiyorsun?" Bunun bir önemi yoktu. Verecek bir şeyim yoktu.

"Size haber veririm." Arkadaşım arabanın dışındaki dünyayı kapsayacak şekilde el salladı. "Eğer Vali Loncası'ndan sağ çıkabilirsen."

"Oh, hayatta kalacağım ama burada kalmayacağım. Ben eve gidiyorum." Bekle. Geri çekil. "Yeşil takım elbiseli adam. Bay West. Hükümet yetkilisi mi?"

"Kesinlikle öyle."

Yani bolca güvenlik önlemi vardı. Belki de arabadan kaçma şansım daha yüksektir?

Yüzümü parmaklıkların arasına sıkıştırmak için çabaladım, solmakta olan bir pazar yerine ve hiçliğin ortasında kilometrelerce uzanan uçsuz bucaksız kireç rengi çiçeklere baktım.

Korku beni bir varsayım kasırgasına kaptırdı. Diyelim ki arabadan kaçtım. Nereye gidebilirdim ki? Kalpsiz bir celladın vicdan azabı duymadan öldürdüğü kasabaya değil. Çocukken babamla biraz avcılık ve balıkçılık yapmışım ama ne ağaç ne de hayvan görmüştüm. Bunun dışında, ben

silahı yoktu. Midem bulandı. Belki de Vali Loncası'nı ziyaret etmeliydim. Orada bir telefon bulup yardım çağırabilirdim. Ve babam için serpens-rosa alabilirdim.

Onun dışında. Suçlu. Günlük kafa kesmeler. Unvan sahipleri. Adını değerli taşlardan alan eyaletler. Artık Kansas'ta değildim.

BÖLÜM 4

BİR YERE GİDEN BİR YOL

Taraba aniden durdu. Patch ve çocuklar ayak sesleri yaklaştıkça kaskatı kesildiler. Kıpırdamadan durdum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum, kararsızlıktan hareketsiz kalmıştım. Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım? Kaptmak

Patch'in şişesini alıp ilk fırsatta kaçmak ve muhtemelen başka bir suç kazanmak mı? Ya da bekleyip yeni çevremi öğrenerek Bay West adına idam edilme riskini göze alıp serpens-rosa'yı meşru yollardan kazanmaya mı çalışayım?

Metal şingirdadı, kilit açıldı. Kalbim küt küt atıyordu. Kapı açılırken menteşeler gıcırdadı. Güneş ışığı küflü, tozlu muhafazanın içine sızarak ikilemime daha parlak bir ışık tuttu. Karar verme zamanı.

Baldman zincirimi çözdü, belimden tuttu ve beni dışarı çekti. Beni, ceketindeki eksik bir düğmeyle meşgul olan Bay West'in yanındaki yeşil arnavut kaldırımli patikaya bıraktı.

Unvan sahibi kadifeyi okşayıp incelerken bana bir çizgi film kötü adamını hatırlattı. Çılgınca umursamaz, tamamen gülünç ve aşırı özgüvenli. Bir avuç ölüm vekiliyle bir pazara gitmesi ve bunlardan ikisini kullanması beni pek çok açıdan iğrendirdi. Yasaları çiğnemeye hazırды -belki de bunu bekliyordu-, kendi adına feda edilen masum hayatları umursamıyordu. *Ve benimkini de.*

Suçluluk duygusu içime işledi, öfkemde delikler açarak sıkıntıya yer açtı. İçgüdülerim şimdi, şimdi, şimdi kaçmamı gerektirse de, dilimi ısırdım ve uysal kaldım. Kararımı verdim. Patch'in serpens-rosa'sından daha fazla edinmeli ve kaçış için en iyi rotayı öğrenmeliydim. Yiyecek, bir matara su, bir arazi haritası ve silahlar da fena olmazdı.

West, "Ayrılmadan önce düğmeyi taktığımı biliyorum," dedi. "Nerede olabilir, Hogg?"

"Arabayı ve pazarı aratacağım, efendim," diye söz verdi Baldman - düzeltiyorum, Hogg- elini tokatlayan Patch'in kilidini açarken. Kaşlarını çattı. "Bu on kırbaç kızım. Yirmi kırbaç ister misin?"

Bu kadar küçük ve hak edilmiş bir suç için on kırbaç. Vay be. Hakeldama cehennemin bir alt bölümüydü, değil mi?

Kadın hiç de korkmadan kendi gücüyle dışarı tırmandı ve adam çocukları kurtarmaya çalışmadan önce ona kaşlarını çattı.

Tedirginlik içimde dalgalandı ve buzdan tortular bıraktı. Hogg çocukları çıkarırken ben de etrafımı taradım. Hmm. Yakınlarda ev ya da bina yoktu. Sadece kireç rengi çiçeklerden oluşan bir tarla. Hafif bir esintide bir taç yaprağı her uçuştığında, yerine yeni bir taç yaprağı büyüyordu. Aşırı tatlı ve ekşi bir koku havayı doyuruyor, her solumayı bir rüyaya ve bir travmaya dönüştürüyordu. Elimi yüzümün önünde salladım.

Bu hareket West'in dikkatini çekti ve kaşlarını çattı. "Bana birini hatırlatıyorsun. Bunu daha önce de düşünmüştüm ama şimdi eminim."

"Öldürttüğün başka bir kurban gibi mi görünüyorum?" Tersledim. "Ah. Muhtemelen öyledir." Onun bu kayıtsızlığı içimdeki yangını körükledi. küçümseme. Ama umurunda değildi. Kayıp düğmesini aramaya geri döndü.

Patch yanımda, "Evine hoş geldin çaylak," diye mırıldandı.

Yardakçı Hogg beni dürterek, çok sevdiği ceketinin durumu hakkında nefesinin altında mırıldanan Bay West'i takip etmem için sessiz bir emir verdi. Bir giysiye herhangi bir insandan daha fazla önem veriyordu.

Bir kayaya takıldım. Karıştırarak attığım bir adımla diğeri arasında manzara ıssız bir kara parçasından büyümlü bir cennete dönüştü ve sarsıldım. Oh, vay canına. Dolambaçlı sedefli bir patikanın sonunda muhteşem bir malikane belirdi. Yüksek ve geniş, yuvarlak kuleler ve sivri çan kulelerinin bir karışımı, hepsi yeşilin farklı tonlarında. Adaçayı duvarlar. Nane sütunları. Yeşim pencere panjurları. Çam çatı.

Braum'un hikâyesinin hiçbir zaman hayranı olmamıştım ama memleketim ve lokanta sayesinde karakterler, olay örgüsü ve mekânlar hakkında iyi kötü bir bilgim vardı. "Lolipop Loncası'nın Zümrüt Şehir'den bir bebeği olunca böyle oluyor olmalı."

"Kes sesini," diye tersledi Hogg, beni daha sert bir şekilde iterek.

Dilimi ağzımın damağına bastırarak başka bir şey söylemedim, bunun yerine araziye incelemeye devam etmeye karar verdim. Bir heykel

Bay West, bana timsah derisini hatırlatan yaprakları olan çiçeklerle çevrili, yonca rengine bakımlı ağaçlarla dolu bir bahçenin ortasındaki deniz köpüğü mermer bir fiskiye'nin tepesindeydi. Yani narsist olduğu kadar duygusuz bir katildi de. Bildiğim iyi oldu.

Arnavut kaldırımlı yol çatallaştığında, Bay West düz gitti. Hogg, ben sağa sapana kadar beni dürttü.

"Yeni kızın uslu durmasını sağlayın. Onu damgalayın, temizleyin ve ofisime getirin," dedi Bay West arkasına bakmadan. "En iyi şekilde görüldüğünden emin olun. Henry ile tanışacak."

"Onu damgalamak" düşündüğüm anlama gelmiyordu. "Henry kim?"

"İşte kurallar," dedi Hogg, kolumu sıkarak ve dikkatimi vermemi sağlamak için sıkarak. "Sana söyleneni, söylendiği zaman yap. Eğer Bay West'in yerine geçme sözünü tutmayıp kaçarsan, senin suçun yüzünden başka bir yedek ölecek ve sırada sen olacaksın. Çünkü evet, yakalanacak, cezalandırılacak ve gerçekten ölmeden önce ölmüş olmayı *dileyeceksiniz*. Eğer evde bulunmanız gerekmiyorsa, burada kalacaksınız." Yolumuzun sonundaki büyük yeşil ahır işaret etmek için el salladı.

Çenemde bir kas sıçradı. Tamam. Evet. Bay West şüphelendiğim şeyi kastetmiş olabilir. Adam yedeklerini gerçek bir ahırda tutuyordu. Neden işaretini sığırımız gibi insanlara yakmasın ki? Ne de olsa biraz dövüşecekmişim gibi görünüyordu.

Yapının içinde samanla kaplı bir zemin ve yirmi beş ahır keşfettim, birkaç yeşil atlar tarafından işgal edilmişti, geri kalanında ise hem genç hem de yaşlı şaşırtıcı derecede neşeli insanlar yaşıyordu. Patch ve çocuklar gibi onlar da patates çuvalı giyiyorlardı. Ben de kendime ait bir moda travestisi edinmek için sabırsızlanıyordum.

Koridorun sonundaki geniş açık alanda iki araba ve çeşitli ekipmanlar bulunuyordu.

"Vay, vay. West Henry için yeni bir oyuncak buldu," diye seslendi yaşlı bir kadın. Bir çatı katındaki ahşap parmaklığın üzerine eğilmişti. "Daha da iyisi, Patch geri döndü. Sen ve çocuklar Tandi'yi arabanın arkasına attınız, değil mi? İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum. Sen kavgacısın ama o çok acımasızdı."

Herkesin sürekli bahsettiği Henry kimdi ve oyuncak derken neyi kastediyordu?

"Kapa çeneni, Nelva!" Patch bir taş alıp fırlattı ve yaşlı kadının göğsüne sapladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Nelva'nın kaşlarını çatması hızlı bir cezalandırma sözü veriyordu.

Aralarındaki etkileşim bugün neler olduğunu daha net bir şekilde ortaya koyuyordu. Hogg belirli bir yedek seçmemişti; sadece kapıya en yakın olanı almıştı. Belki de Esmer Tandi zincirlenmiş bedenini elinden geldiğince çocukların önüne sıkıştırmıştı. Diğer tek uygun seçenek bir direğe asılmaktı.

Bu ölüm vekillerinin birbirleriyle arkadaş olmamalarına şaşmamalı. Sıfır toplamı bir oyuna kapılmışlardı.

"Lallygagging'i bırak." Hogg pazumu sıkıca kavradı ve beni bir ofise götürdü. Kağıtlarla kaplı bir masa, her iki yanında birer sandalye ve duvarları kaplayan bir dizi dosya dolabından oluşan beklenmedik derecede normal bir iş yeri.

"Otur," diye havladı ve beni bir sandalyeye doğru itti.

İtaat ettim, bu işi bitirmeye hazırdım. Yine de belki sonunda tam olarak nereye indiğimi öğrenebilirdim. Hakeldama modern Dünya'da mı bulunuyordu? Başka bir dünyaya, zamana ya da boyuta seyahat ettiğim fikri bana saçma gelmişti ama yine de... değildi.

Arkadaşım masanın arkasındaki koltuğa oturdu ve deri ciltli bir kitap ile tüylü bir kalem aldı. "İsim, yaş ve doğduğu köy."

"Moriah Shaker. Yirmi yaşında. Ozworld, Kansas." Yalan söyleyerek bir suçu riske atmaya gerek yoktu. Umutla, "Kansas'tan başka biriyle tanıştın mı?" diye sordum. Eğer bir kasırga *beni* buraya sürüklediyse, geçmişte başkalarına da aynı şeyi yapmış olabilirdi. Beynimi taramama rağmen, ilk söylentileri çıkaran yerel kadının adını hatırlayamadım.

"Evet," diye yanıtladı bilgilerimi kaydederken. "Böyle vahşi bir ülkeden gelmenize şaşırmadım. Kansanlı dostlarınız da aynı derecede gevezeydi."

Ona göz kırptım. Vahşi mi? Bir dakika. Diğerleri buradaydı! "Onlara ne oldu?" Heyecanla kabarak dışarı fırladım.

"Başka? Ya öldüler ya da takas edildiler." Onun kayıtsız sesi içimdeki balonu söndürdü. "Başka soru yok. Sana konuşma izni verdiğimi hatırlamıyorum. Bana elini ver."

Ne yani, burada parmak izi mi kullanıyorlar? Cevaplar için nazik davranmak isteyerek itaat ettim ve elimi uzattım. Ama sessiz kalmadım. "Tanıyabileceğim isimleri araştırmak için seyir defterinizi okumak istiyorum. Ve bu bir soru değil, bir istektir."

"Yapamazsın." Bileğimi sıktı ve avucuma beyaz kızgın demir damgaladı. "Başka istek de yok."

Çılgılık attım, kavurucu acının alevlenmesine hazırlıksızdım. Beni serbest bıraktı ve ben de zonklayan uzantımı geri çektim.

Etime kazınmış tasarımı gördüğümde içimde bir öfke bombası patladı. OZ. Yani...

Hayır! Hayır, hayır, hayır. "Bu ne anlama geliyor?" Ben talep ettim.

Hogg üzerinde O-Z yazan bir dosya dolabını işaret etti. Yanındaki dolapta A-N yazıyordu. Farkına vardığımda çenemi çalıştırdım. OZ alfabetik bir dosyalama sistemini ifade ediyordu.

"Artık Bay West'e aitsiniz," dedi Hogg. "Davranışlarınız onun bir yansımasıdır, bu nedenle her zaman vakur ve edepli davranacaksınız."

"Ben *kendime* aidim." Bay West'in "haysiyetli" ve "edepli" bir adam olarak tanındığından da şüpheliyim.

Hogg sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Asla bir suç işlemeyeceksin."

"Suç olarak kabul edilen nedir?" Homurdandım. "Bana tam bir liste ver." "Yalan söylemek, çalmak, hile yapmak ve bunların arasındaki her şey."

Bir an kekeledim. "Peki ya kafa kesme? *Bu* bir suç değil mi?" "Bu bir fedakârlık. Bir kabahatin bedeli. Gerekli." El salladı

Cevap vermek için ağzımı açtığımda elini uzattı. "Şu andan itibaren senin kaderine ben karar vereceğim. Bunu hatırlasan iyi edersin." Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. Beni ayağa kaldırmak için uzandığında, kolunu tokatlayarak uzaklaştırdım ve kendi başıma ayağa kalktım. Göz kapaklarını kısarak, "Uslu durmanı öneririm, yoksa işler senin için iyi gitmeyecek," dedi.

Şüphesiz onun "uslu durmak"tan anladığı, Bay West'le birlikte her türlü kötü muameleyi kabul etmektir. En azından benim için bir kırbaç ayarlamamıştı.

"Bayan East'le birlikte olmadığınızın şükredin. Onun yerine geçenler Bay West'le takas *edilmek* için *yalvarıyor*."

"Daha kötü bir seçim, kötü olanı daha iyi yapmaz," dedim ona, omurgamdaki buzlar katılaşıırken.

Sanki saçmalamışım gibi gözlerini devirdi ve benim de onu takip etmemi bekleyerek ofisten çıktı. Ben de öyle yaptım. Bir görevim vardı. Çalışmak. Öğrenmek. Elde etmek. Git. Başka bir kurbanın ölümüne sebep *olmadan*.

Ugh. Böyle bir şeyi nasıl başarabilirdim ki?

Bir kez daha ahıra doğru yürürken bakışlarımı sadece Patch karşıladı. Dolandırıcının gözlerinde gördüğüm bilmiş sempati beni rahatlatmaktan çok uzaktı.

Mide bulantısıyla, "En azından bana Henry'den bahsedebilir misin?" diye sordum.

"Bay West'in en büyük oğlu. Seni endişelendiren buysa, seni zorla yatağına almayacaktır," diye beni temin etti Hogg. "Onun kadınlarına her zaman bir seçenek sunulur."

Bu açıklama sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Hogg beni dışarıya, farklı bir arnavut kaldırımlı patikaya ve konağın arkasındaki (yeşil) arı kovanlarının bulunduğu bahçeye götürdü. Şapelin yakınındaki kadar ürkütücü bir orman onların ötesinde uzanıyordu. Arkadaki bir kapıyı kullanarak, faaliyetle dolu eski bir mutfığa girdik. En az on beş terleyen kadın çeşitli yiyecekleri doğruyor, karıştırıyor ve karıştırıyordu. Büyük bir odun sobası mekânı bir fırına dönüştürüyordu.

Saniyeler içinde terden sıırıslıklam oldum. Neredeyse hiç umursamıyordum, açlıktan bunalmış bir halde şekerlemelere bakmakla meşguldüm. Doğru dürüst bir yemek yemeyeli aylar olmuştu.

Hogg beni sosis kızartan bir kıza doğru itti. "Bu öteki dünyadan Moriah Shaker. Onu temizle ve Henry ile tanışması için Bay West'in ofisine götür. Ama dikkatli ol. Biraz baharatlıdır."

Öteki dünya demişti. Bu görüldüğü anlama mı geliyordu?

Kız yorgun bir iç geçirdi ve kızartmayı bitirmesi için birini işaret etti. Beni tutmadı, sadece itaat etmemi bekleyerek odadan çıktı.

Soslere son bir kez özlem dolu bir bakış attım ve onları takip ettim. Bir dizi kapıdan geçip merdivenlerden inerek kayalık duvarları ve fokurdayan bir kaynağı olan bir yeraltı odasına girdik. Benim yaşlarımda dört kadın orada toplanmış, pırıl pırıl mayolar giymiş, sohbet ediyor ve gülüşüyorlardı. Boyutları ve renkleri farklıydı. En soluk beyazdan en koyu siyaha kadar, her biri gerçek birer güzeldi.

Sular en derinlerimi çağırıyordu. En son ne zaman rahatlayıp yüzmeye zaman ayırmıştım?

Beni fark ettikten sonra herkes sustu.

"Öteki dünyadan Moriah Shaker, Bay West'in ev korosuyla tanışın. Her yemekte ve diğer zamanlarda da şarkı söylüyorlar. Bu arada her iki West de evde," dedi hizmetçi banyo bebeklerine. "Henry'nin atıştırmalıkları servis edilir edilmez göreve çağırılacaksınız. Ama önce, yeni gelen

Hazırlandı. Ev korusu, Moriah Shaker ile tanışın, şüphesiz yeni Tandi. Bana baharatlı olduğu söylendi."

"Gerçekten değilim. Baharatlı yani." Bunu kanıtlamak için en iyi garson gülümsememi ortaya çıkardım ve el salladım. "Ben sadece yorgun bir gezginim-" Hizmetçi beni suyun içine itti.

Terliklerim dibe batarken, dilimde bir azarla kekeleyerek yukarı çıktım. Ama vay canına, bu çok güzel bir histi. Sanki en sevdiğim anılarım bir rüyada gerçek olmuş gibiydi. Yürürken avuç içimdeki yanma azaldı. Kalan kas ağrılarım da hafifledi. Açlığım bile yatıştı.

Daha sığ bir bölüme doğru yüzerek etrafıma bakındım. Koro üyeleri havuzdan çıkarken, hizmetli rahat bir köşeye yerleştirilmiş raftan bir havlu ve gülünç derecede şeffaf yeşil bir cin kostümü topladı.

Henry'yle karşılaştığımda o dar giysiyi giymem mi gerekiyordu? Eğer öyleyse, Tandi'nin hayatındaki rolü artık bir sır değildi. Ne yazık ki Henry için, yedek metres olma konusunda hemfikir değildim.

Hamam bebekleri bir dizi kavanoz topladı ve suya geri döndü. "Yeni gelen hazırlıklı olmalı" sözü de şimdi anlam kazanmıştı. "Kendimi hazırlayabilirim, hanımlar." Ve bir adamın cinsel eğlencesi için değil.

Grup etrafımı sararken kızıl saçlı kadın, "Ama bize yardım etmemiz söylendi," diye cevap verdi. Birkaç dakika içinde beni tepeden tırnağa soydular, sabunladılar, fırçaladılar ve yağladılar. Protesto etmek bir işe yaramadı. Kadınlar nazik ama acımasızdı.

İnanılmaz bir şekerli kiraz ve tatlı badem kokusuyla sarmalandım ve sonunda pes ettim. Evet, dirsek atabilirdim ama neden zahmet edeyim ki? Enerjimi Henry West'e saklamak daha iyiydi.

Arkadaşlarım çalışırken cıvıldadılar.

"Saçlarınız çok güzel. Bana samur ipeğini hatırlatıyor." "Ama senin zavallı, istismar edilmiş ellerin!"

"Seninkiler gibi gözleri hiç görmedim. Kehribar ve zümrüt karışımı, aralarında daha açık ve daha koyu tonlarda halkalar var."

İltifatların bolluğundan kızarak araya girdim, "Tandi neden doğrama tahtasına gönderildi?" Bir şey mi yapmıştı? Bir yasayı mı çiğnemişti? Yoksa Henry ondan bıkmış mıydı?

"Bir teslimatçıya aşık oldu," dedi kızıl saçlı kadın, kafa derime masaj yaparak ve lanet olsun ki bu iyi hissettirdi.

"Gitmesi çok yazık oldu. Onu severdim." Sarışın alt dudağını ısırıldı. "Ama dürüst olmak gerekirse, bir parçam onun kaçışını kışkırtıyor, her ne kadar trajik olsa da."

Diğer koro üyeleri onun bu itirafı karşısında skandala uğramış bir şekilde şaşkınlıklarını dile getirdiler.

"Ne?" diye sordu sarışın. "Bay West ya da oğlu ne zaman bir suç çılgınlığına kalkışsa, daha zalimce geri dönüyorlar."

Baş sallamalar ve "çok soğuk" mırıldanmaları birbirini izledi. Görünüşe göre, bu inkar edilemeyecek bir gerçektir.

İçim burkularak kalbimin üzerindeki lekeyi ovaladım. Şimdi bir suç işlediğime göre daha acımasız mı olacaktım? Sarışın omuzlarıma masaj yapmaya başladığında inledim. Mmm. Göz kapaklarım kapandı. Umarım hiç durmazdı. "İsimleriniz nedir?"

"Ben Lulu. Bunlar Gladys, Buttercup ve Elaine." Saçımdaki sabunu duruladı. "Tandi de öteki dünyadan gelmişti. Bir fırtına onu buraya getirdi." Diğerleri "fırtına" kelimesini duyunca ürperdiler.

Sanki bir elektrik prizine temas etmişim gibi tepki verdim. "Tandi hiç Kansas eyaletinden bahsetti mi? Daha doğrusu Ozworld'den."

Gladys, "Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi ve diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Belki bir noktada onunla karşılaşmışımdır? Tandi'ye dair bir ipucu bulmak için anılarımı gözden geçirdim. Okul öncesi, ortaokul. Lise. İki yıllık üniversite. Hiçbir şey yok. "Burada ne kadar yaşadın?"

"Oh, altı ay kadar. Her şeyden çok eve dönmeyi arzuluyordu. Gardiyan ona yardım edebilirdi ama Henry sevgilisini hapse attı ve kaçarsa onu öldürmekle tehdit etti."

Diğerleri hülyalı bir iç çekişle durakladılar. "Gardiyan." "O çok, çok harika."

"Ama aynı zamanda korkunç."

Daha fazla hülyalı iç çekiş. "Güçlü olmanın ötesinde. Lezzetli derecede yakışıklı."

Jasher bu kötü şöhretli muhafızdan da söz etmişti. "Eğer-" *ne zaman* "- Batı'dan kaçarsam, bir suçlu mu edineceğim?" Haberdar olmak en iyisi.

"Duruma göre değişir. Yedek olmayı kabul ettin mi?" Buttercup sordu.

Borcunu ödemeye hazırım. Ama aşırı cömertliğime karşılık, ahırımı pisletmeyi kabul etmeli.

Kabul ediyor musun, Moriah Shaker?

Evet. O gümüşlerle çalışırım, sorun değil.

"Yaptım," diye
mırıldandım. "O
zaman evet."

Midemdeki bulantı geri döndü. "Ölmeden kaçmanın bir yolu olmalı."

Gladys, "Var," diye önerdi. "Eğer Bay West ya da Henry sizi sözlü sözleşmenizden muaf tutarsa."

En iyi haber değildi ama en kötüsü de değildi. Konuşmayı tekrar yardım kaynağına çevirdim. "Bana şu gardiyan adamdan biraz daha bahset."

Güneşli gülümsemeler ortaya çıktı.

"Ne kadar yakışıklı olduğundan bahsetmiş miydim?"

Elaine sordu. Diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirttiler.

"Ve o çok güçlü. Çok cesur!" "Hatta mükemmel."

"Fırtınalarda hayatta kalabilecek ve diğer dünyalılara evlerine kadar eşlik edebilecek kadar güçlü olan tek kişi o," diye ekledi Lulu, "ama Lux Şehri'nde yaşıyor."

Nihayet! Kaya gibi sağlam bir cevap. "Lux Şehri nerede?"

"Nehrin üzerinden, ormanın içinden, haşhaş kayalıklarının etrafından, kumların ve mayın tarlalarının ötesinden."

Gözlerimi kırptım. "Şaka mı yapıyorsun?" Güzellik benimle dalga geçiyordu, doğru, bir tekerlemeden alıntı yapıyordu. Artı, gelincik glens? Hadi ama! Zehirli gelincikler *Muhteşem Oz Büyücüsü*'nde de yer almıştı.

"Biz asla şaka yapmayız," diye kestirip attı Buttercup. "Şakalar bazen yalan söylemek olarak değerlendirilebilir ve yalan söylemek kötüdür. Ama Lux'a seyahat etmeyi umuyorsanız, sakın yapmayın. Bu topraklardan izinsiz ayrılırsanız, sadece bir suçlu olmakla kalmazsınız. Ödül avcıları peşinize düşecektir. Onlardan kaçarsanız, tuzakçılarla uğraşmak zorunda kalırsınız. Ve eğer haşhaş kayalıklarının etrafından dolaşamazsanız, o zaman." Yanaklarının rengi soldu. "Kötü bir şekilde öleceksin."

Avcılar, tuzakçılar ve haşhaşlar, aman Tanrım. Tehlike ne olursa olsun, Lux Şehri'ne gitmeliyim, gitmeliyim, gitmeliyim. Ve bunu Patch'in serpents-rosa'sı elimdeyken bir an önce yapmalıyım. "Bu nehir. Nerede bu nehir?"

"Nehir buradan çok uzakta değil. Güneye doğru sadece 10 mil. West'in ofisinden çıkıp sola, sola, sağa, sola dönmeniz yeterli, böylece bahçeye ulaşırsınız. Ahır bekçisinden başka kimse seni durdurmaya çalışmayacaktır." Elaine bakışlarımı kalp krizi geçirmiş kadar ciddi bir şekilde karşıladı. "Ama olduğun yerde kalmalısın. Batılar korkunç ama yolculuk daha da kötü. Ah, ne hikâyeler duydum."

Patch, Hakeldama vatandaşlarına güvenme yeteneğimi kırmış olmalı. Çünkü hanımlar gerçekten yerimde kalmamı bekliyorlarsa neden bana bu kadar açık talimatlar vermişlerdi? Bir sebepten ötürü benden kurtulmak istiyorlar ama bunu itiraf edemiyorlar mıydı? "Tandi kaldı ve yine de öldü," diye belirttim.

Kimse cevap vermedi. Endişe ve heyecanın ürkütücü bir karışımıyla arkama bakmakla meşguldüler. "Bu...?" Lulu'nun sesi kesildi.

Onların bakışlarını kendi bakışlarımla takip ederken kaşlarım çatıldı. Havuzun dibinden büyük bir balon yükseldi, suyun yüzeyini aştı ve patladı, pembe saçlı, pembe tenli, özenle hazırlanmış bir başlık ve deniz yosunu elbisesi giyen bir güzel ortaya çıktı. Boncuklar alnından sarkarak kakül yanılması yaratıyordu. Kulaklarından köpekbalığı dişleri sarkıyordu.

Hamam bebekleri hep bir ağızdan "Su kızı," diye bağırdılar.

Su bakiresi mi? Hmm. Oz'da hiç su bakiresi yoktu. Bildiğim kadarıyla yoktu.

Doğal olmayan bir zarafetle hareket eden yabancı, sıgılığa doğru süzüldü, yaslandı ve anlamsız bakışlarını üzerime dikti. "Hakeldama'ya hoş geldin, öteki dünyalı."

Onun sesi. Ürkütücü, melodik ve ruhu ürpertici. "Kimsin?" "Nesin?" Su bakiresi tam olarak neydi?

"Ben İyi İris, en büyük arzunuzu yerine getiren, hizmetinizdeyim." Güzel kadın başını eğerek onayladı.

Koro seslendi. "O çok güzel!" "Sahip olunacak iyi bir arkadaş!" "Korkunç bir düşman!" "Hiç şahsen görmedim!"

Iris parmaklarını sinirli bir şekilde kaydırarak onlara el salladı. "Gidin."

Koro üyeleri çığlık atarak önce sudan, sonra da odadan çıktılar ve bir daha arkalarına bakmadılar.

"Bazıları bana açgözlü bir paralı asker diyebilir," dedi Iris, bir parmağını suyun içinde döndürerek daha büyük dalgaların bana çarpmasına neden oldu. "Diğerleri ise beni çok ihtiyaç duyulan bir kurtarıcıya benzetebilir. Ama her iki durumda da, dönüşüne yardım etmek için buradayım. Sana söz veriyorum Moriah, bensiz asla eve dönemeyeceksin."

Ev, sihirli kelime. "İlgimi çektiniz, kabul ediyorum ama şüphelerimi de artırdınız." Birkaç işletme dersi almıştım ve bir kıtlık taktiğini duyduğumda anlardım. *Ya şimdi satın al ya da bu fırsatı sonsuza dek kaybet.* "Sanırım karşılığında bir şey istiyorsun."

"Her zaman." Iris başını yana eğdi, küpeleri ileri geri sallanıyordu. "Ama eğer istersen, sana Batı'nın sunduğu her şeyi deneyimlemen için birkaç gün vereceğim. Misafirperverliklerini tecrübe ettikten sonra,

kaçmaya çalışacaksın ve başarısız olacaksın. Sonra cezalandırılacaksınız ve haftalarca Lux'a yolculuk yapacak durumda olmayacaksınız. Belki de aylarca. O zaman, söyleyeceklerimi duymaya hevesli olduğunuzda geri döneceğim."

"Şimdi dur bakalım," diye bağırdım. Çünkü evet, blöfümü görmüştü. Haftalarım ve aylarım yoktu. Babamın da yoktu. Eğer beni bir an önce eve götürebilecekse, hemen harekete geçmeliydim. "Ne istiyorsun?"

"Zamanı geldiğinde, bir iyilik isteyeceğim ve sen de bunu tereddüt etmeden yapacaksın. Ücretim pazarlığa açık değil. Sana yardım ederim ya da etmem. Şartlarıma evet dersin ya da hayır dersin. Hangisi?"

On sekiz kelime. Su kızının söylediği tek şey buydu ve yine de her birini bir kılıç hassasiyetiyle kullanmıştı.

"Saat işliyor," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Beş saniye sonra gidiyorum ve altı ay boyunca dönmeyeceğim. Muhtemelen bir yıl. İstedğim şey için bekleyebilirim. Ya sen?"

"Şartlarınızı kabul ediyorum," diye homurdandım.

Neşeli bir gülümseme yayıldı. "Mükemmel. Gitmeye hazır olduğunuzda pusulayı açın. Daha sonra da yanınızda taşıyın. Bu senin Lux Şehri'ne giriş biletin." Diğer kadın havuzdan çıktı, bir banka doğru yürüdü ve parmağını bana doğru uzattı.

Çıktım ve bir havlu bulmak niyetiyle oraya doğru yürüdüm. Ama yürürken tepeden tırnağa tamamen kurulanmıştım. Açıklayamadığım bir başka olay. "Ne pusulası?"

"Neden, boynuna taktığın."

Elim boğazıma gitti. Hiçbir şey bulmayı beklemiyordum. Ancak... Nefes nefese, parmaklarımı birkaç saniye önce sahip olmadığım bir zincir boyunca gezdirdim. Ortasından paslanmış bir pusula sarkıyordu.

"Birinin onu sizden çalacağından endişelenmenize gerek yok," dedi. "Yedeklerin eşyalarını saklamalarına izin verilir ve bu dünyada hırsızlık olmaz."

Ben sersemlemişken, Iris hizmetçinin seçtiği daracık cin kostümünü giymeme yardım etti. Dekolte üst, parlak külot ve şeffaf pantolon baştan çıkarmak için yapılmıştı ve ben bundan nefret ediyordum. Kayışlı sandaletleri ayağıma bağladı ve saçlarımı ördü. Su bakiresinin göz açıp kapayıncaya kadar tamamladığı görevler, tam olarak takip edemediğim baş döndürücü bir hızla ilerliyordu.

"Genelde ne tür iyilikler talep edersiniz?" Ben sordum.

Iris gülümsedi. En koyu eflatun gözlerinde vahşi bir parıltıyla, "Sözleşmenizden serbest bırakıldığınızda, üç dakikalık bir süreniz olacak" dedi.

başlayın. Ne eksik, ne fazla." Tabii ki iyiliklerden hiç bahsetmedi. "Sözlerimi unutma." Alnımdan öptü ve gözden kayboldu.

Gözlerimi kırıştırarak odada onu aradım ve birden kendimi özenle oyulmuş bir çift kapının önünde buldum. Sersemlemiştim.

Az önce ne oldu? Havuz neredeydi?

Kalbim kaburgalarımın çarparak içeri girdim ve yeni çevremi taradım. Başka bir ofis. Burası bana zenginlikle yumuşatılmış Ortaçağ sertliğine sahip efsanevi bir kaleyi hatırlatıyordu. Duvarlar koyu yeşil panellerle kaplıydı. Vitrinlerde çalmak istediğim süslü silahlar duruyordu. Açık adaçayı mermeri zemin, koyu yeşile boyanmış ahşaptan oyulmuş antika mobilyaları tamamlıyordu.

Kristal bir ocağın önünde iki kadife sandalye tünemişti ve-ah, Tanrım! İki devasa, kanatlı canavar onu çevreliyordu. İğrençtiler ve hayatım boyunca saplantılı bir şekilde çizip boyadığım canavarların birebir aynısıydılar. Annemin masallarında anlattığı canavarların. Kıpırmızı gözleri ve sivri dişlerle dolu burunları olan, deri değiştirmiş kürklerle kaplı, sınırsız öfke ve dizginlenemez nefret yaratıkları. Uçları herhangi bir hançerden daha keskin olan budaklı kanatlar omuzlarının üzerinde uzanıyordu. Kalın pençeler kemikli parmaklardan ve bükülmüş ayak parmaklarından uzanıyordu.

Nefes al. Sadece nefes al. Gerçek olabilirler. Ama ya öyleyse? Bu şu anlama mı geliyordu... mümkün müydü... Sinir uçlarımda korku ve kafa karışıklığı zerrecikleri dolaşıyordu. Annem bu toprakları ziyaret etmiş miydi? En azından ziyaret eden birini tanıyordu.

Üstümün çok düşük göğüs kısmını tuttum ve geri çekildim.

"Korkunçlar, değil mi?"

Bir erkek sesi. Tanıdık olmayan. Sertleşerek konuşmacıyla yüzleşmek için döndüm. Ahşap üzerine arıların oyulduğu özenli bir masanın arkasında oturuyordu. Öne doğru eğilerek gölgeleri bırakıp ışığa girdi.

Jasher'dan daha güzeldi ve bana gülümsüyordu, ağzındaki mükemmel inci gibi beyazları ortaya çıkarıyordu. Kalın siyah saçları, kampüste "kadın katili" olarak adlandırdığım türden bir yüzü çerçevesliyordu. Ağır üst kapakları olan yatak odası yeşili gözler. Herhangi bir estetik cerrahın portföyü için mükemmel bir fotoğraf sonrası olarak hizmet edebilecek bir burun. Çoğu insanın imreneceği dudaklar. Geri kalanı kadar kusursuz güçlü bir çene.

Zümrüt rengi bir takım elbise ve kolalı beyaz bir atlet giymişti. Henry West mi? "Gerçekten mi?" Sanki son birkaç günümü bu iş için harcamamışım gibi

davranarak cevap v e r d i m .

dakikalarca onu inceledi. "Karşılaştığım en kötü şey değiller.

bugün."

"Ah, evet." El koymayı çok istediğim bir mektup açacağını kaldırdı, ucunu işaret parmağına bastırdı ve metali hafifçe kendi etrafında döndürdü. "İlk kez halka açık bir infaza katılmak sarsıcı olabilir."

Diğer şeylerin yanı sıra. "Nedir bunlar?" Yaratıkları işaret ettim. Çizimlerimi tanımlamak için 'korkunç' kelimesi kullanılmıştı, ancak bu kadar uysal bir tanımlama yüz yüze cisimleşmenin hakkını veremiyordu.

"Onlara monstra deniyor," dedi, "ve fırtınalarda gelenler onlar."

Annemin de onlara monstra deyip demediğini merak ettim ama canavar diye duymuştum. Sıradan köylüleri kana susamış bir gürüha dönüştürecek kadar korkulan yaratıkları tarif etmişti. Hikâyelerdeki gibi fırtınalar değil, korku ve açgözlülük onları çekiyordu. Göğsüm çukurlaştı.

"Ben Henry West, bu arada. Sen de Kansas'tan Moriah'sın." Mektup açacağını yere bıraktı ve masanın diğer tarafındaki minderli sandalyeye el salladı, sonra kendine bir bardak şok edici yeşil bir şey doldurdu. Bir tabak buzlu tatlı, bir yığın klasörün üzerinde duruyordu. "Siz bizim ilk öteki dünyamız değilsiniz, bu yüzden kafanızın ne kadar karışık olduğunu biliyorum. Meseleleri açıklığa kavuşturmaktan mutluluk duyarım."

Canavarlara son bir kez baktıktan sonra koltuğa yerleştim. İlgilenmem gereken bir iş vardı.

Arkasına yaslanarak bardağındaki buzu döndürdü. "Sorularınız varsa, sorun."

Gözümü korkutmayı reddederek, randevularıma yaptığım şeyi ona da yaptım. Oturduğu yerde kıpırdanıp yakasını çekiştirene kadar ona baktım. Ne güzel. En azından erkekler üzerindeki etkim değişmemişti. "İnsanların senin adına öldürüldüğünü bilerek nasıl yaşıyorsun?"

"Nasıl yaparsın?" diye karşı çıkınca gözlerimi kıstım. "Bana çalışkan bir satıcıdan bir iksir çaldığın söylendi."

"Ona borcumu ödemeye niyetliydim."

"Ah. Niyet. Pek çok iyiliğin düşmanı," dedi. Yakından bakınca zümrüt gözlerindeki donukluğu fark ettim. Celladın sahip olduğu kadar değil ama bir şekilde daha kötüydü. "Senin sebep olduğun bir fırtınayı durdurmak için bir yedek öldü, tıpkı benimkini durdurmak için başkalarının öldüğü gibi."

Ter avuçlarımı ıslattı. Hiçbir itirazım yoktu. "Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Sırtışı yeniden ortaya çıktı ve genişledi. "Bu değişir. İyi bir kız mısın yoksa kötü bir kız mı?"

Oh, hayır. O oyunu oynamıyorduk. "Haysiyetimi kaybetmektense kafamı kaybetmeyi tercih ederim."

"Fikrini değiştireceksin, güzelim." Sırttı, gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Senin türün hep öyle yapar."

"Benim türüm. Yardım etme gücüne sahip olduğun ama sadece zarar verdiklerini mi kastediyorsun?" İğrenme duygusu ön plana çıktı. Onun için kadınların sadece kırılıp atılacak oyuncak bebekler olduğundan şüpheleniyordum. *Jasher'dan daha kalpsizdi.*

Şimdi neden gidip onu tekrar düşünmek zorundayım ki?

"Aynen öyle." Valinin oğlu bardağının içindekileri boşalttı, sonra tabaktan bir kurabiye seçti. Kurabiyeyi ısırırken hiç umursamıyormuş gibi beni izledi. Sonunda ayağa kalktı ve aradaki mesafeyi yavaşça kapatarak önümde çömeldi. "Bir gün, bunun için bana teşekkür bile edeceğine inanıyorum."

Sinirle, hiç düşünmeden uzandım ve su kızının pusulasını kavradım. Sözleri kafamın içinde tekrarlanırken gözlerim büyüdü. *Gitmeye hazır olduğunda, pusulayı aç.*

"Sana bir seçenek sunacağım." Henry parmak eklemlerini kolumda gezdirerek mırıldandı: "Bu gece beni eğlendir ya da Patch'in kirpiklerini teslim et. Başlamak için."

Ya onunla yatağa gir ya da şifalı tanelerle kıza zarar ver. Patch bana sunulacak seçenekten şüphelenmiş ve iyi niyetimi kazanmaya mı çalışmıştı? Her iki durumda da fark etmezdi. Bunu yapmayacaktım. Birkaç gün kalmayı, arazinin yapısını öğrenmeyi ve erzak toplamayı umuyordum ama işte şimdi bu plan değişti.

Derin nefes al. Dışarı. Sonra yaptım. Pusulayı açtım, tuğlalara vurmaya hazırdım. Burada bir gece bile kalmanın bedelini ödemeyi reddediyordum.

Pusulanın iç kısmından pembe bir duman kıvrıldı ve arkadaşımın burun deliklerine doğru yükseldi. Sarsıldı ve göz kapakları kapanırken, "Batılar sizi sözleşmenizden azat ediyor," diye mırıldandı. Yere yığıldı, baygındı.

BÖLÜM 5

MORIAH'NIN SEÇİMİ

yaralı avucumu ağzıma bastırdım. Henry West ölmüş müydü? Duman onu öldürmüş müydü?

Hesap vermem gereken başka bir suçum mu vardı?

Çömeldim, uzandım ve titreyen bir elle iki parmağımı boğazının çukuruna sokarak aradım... Nabız! Oh, şükürler olsun.

Sözleşmeniz sona erdiğinde, üç dakikalık bir avantajınız olacak. Ne eksik, ne fazla.

Henry'nin sözleri, şahit olmamasına rağmen beni sözlü sözleşmeden kurtarmaya yetti mi? Öyle olmalıydı, yoksa sözde su bakiresi benim avantajlarımı öne çıkarmazdı. Şimdiye kadar beni yanlış yönlendirmemişti ve saat işliyordu, yani...

Hadi, hadi, hadi! Ayağa fırladım ve mektup açacağını almak için uzandım, ancak temas etmeden önce parmaklarımı kapattım. Gerçekten başka bir hırsızlığı riske atabilir miydim? Bir silah edinmek için bile olsa.

Hayal kırıklığına uğramış ve kararlı bir şekilde ofisten çıktım. Banyo bebekleri koridorda sıralanmıştı. Unutulmaz bir melodi çalmaya başladılar. Kimliğimi fark eder etmez hızlı tempolu bir şarkıya geçtiler. Bir filmde, ölümcül bir kazayla sonuçlanacak yüksek hızlı bir kovalamaca sırasında duyabileceğim bir şey.

Elaine'in talimatlarını takip ederek aceleyle ilerledim. Sol, sol, sağ, sol. Birkaç hizmetçi malikânedeki, özellikle de mutfaktaki çılgınca koşuşturmamı fark etti ama söz verdiğim gibi kimse beni durdurmaya çalışmadı. Tik tak. Arka bahçeye ulaştım ve arı bahçesinden hızla geçtim.

Uzakta, güneş ahırını altın bir parıltıyla çerçevesiyordu. Her an bir alarmin çalacağından emin bir şekilde oraya doğru koştum. Ama lanet olsun, o şifalı taneleri almadan gitmek istemiyordum.

Aceleyle ahıra girdim. Ahır bekçisi Hogg'dan iz yoktu. Üç dakikalık saate ne kadar zaman kalmıştı? Patch'i bulmak için ahırlar arasındaki koridorda koştum. Gruplar orada burada toplanmıştı. Bazıları zar oyunu oynuyordu. Diğerleri konuşuyordu. Birkaçı kitap okumak için tek başına bir köşede toplanmıştı. Kimse bana aldırış etmedi.

Hedefimi, yaşlı kadının daha önce durduğu çatı katından diğerlerini izlerken buldum. Merdivenlerden yukarı fırladım. "Serpens-rosa'yı satın almak istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Nezaketi unutun. Vakit yok. "En azından bir tane." Onu hayatım pahasına koruyacaktım. "Fiyatınız nedir? Söyle bana! Babam ölüyor ve ben onu kurtaracağım."

Patch bana bakakaldı. "Henry West'e hayır mı dedin? Yeteneğini kaybediyor olmalı."

"Ona verdiğim yanıtı duymak ödeme için istediğiniz şey mi?" Omzumun üzerinden bakarak talep ettim. Hogg'dan iz yoktu. Yine de. Endişem bir kademe daha arttı.

Kız homurdandı. "Pek sayılmaz."

"O zaman açıklamakla vakit kaybetmeyeceğim." Patch düzgün bir yanıt vermediği için en iyi fikrimle devam ettim. "Bir su bakiresi bana Lux Şehri'ne ulaşmamda yardım ediyor. Iris." Eğer isim vermem gerekseydi, verirdim. "Yol boyunca bulduğum ya da kazandığım gümüşleri sana teslim edeceğim. Hepsini. Arkanı kollayacağım ve beni kızdırsan bile sana ihanet etmeyeceğim."

"Kontratım West'te," diye hatırlattı bana.

Gah! Kontrat. Ve benim aksime, köşesinde açıklanamaz hileleri ve yarım yamalak güdülerini olan bir su bakiresi yoktu. "O zaman kırbaçlanma fırsatını geri çevirdiğim için tek bir taneye ne dersin?"

"Bir hata yaptığın için seni ödüllendirmek mi? Hayır. Yapacağımı sanmıyorum."

Pekâlâ. Teklif edecek son bir şeyim vardı. "Bana bir tahıl verin, ben de ne pahasına olursa olsun size dönüp özgürlüğünüzü kazanmanıza yardım edeceğime yemin edeyim. Bu fırsatın kaçmasına izin verme. Bir daha eline geçmeyebilir." Her zaman işe yarayanla devam et.

"Hayır," diye tekrarladı ama bu kez sesinde bir titreme vardı. "Umutlanacağım ve sen beni hayal kırıklığına uğratacaksın."

"Lux'a gideceksen Patch'in serpens-rosa'sına ihtiyacın yok." Hafifçe tanıdık gelen ses arkamdan geldi ve döndüm. Tandi'yi yendiği için kızıl saçıyla dalga geçen yaşlı kadın merdivenlerin tepesine tırmanmıştı. "Orada ekmek kadar yaygın olduğunu duymuştum."

Sadece bir aptal dedikodulara dayanarak karar verir. Kaşları çatık Patch'e baktım. En azından onun serpens-rosa'sı kesin bir şeydi. Ayrıca, başka birine ödeme yapabileceğimin garantisi yoktu. "Lütfen."

"Gidersen ölmüş sayılırsın," diye tersledi kız, şişesini bir mengene gibi tutarak. "Orada seni sadece acı ve sefalet bekliyor."

"Ve beni burada acı ya da sefalet beklemiyor mu?" Tamam. Bu kadar ileri geri yeter. Tik tak, tik tak. Buna bir şans daha vereceğim. "Başımın üstünde bir suçlu yok, yani yalan söylemediğimi biliyorsun. Sana elimden geldiğince yardım edeceğimi söylediğimde ciddiym."

Patch'in ağzı bir açılıp bir kapandı. Sonunda, "Hayır. Eğer gidersen benim işime yaramazsın."

Hayal kırıklığına uğradım ama olsun. Her neyse. Seçeneklerim yok değildi. Gerekirse su kızıyla ikinci bir anlaşma yapmaya da karşı değildim. "Size yaklaşan cezanız ve kaçınılmaz kelleniz için en iyisini diliyorum." Yaşlı kadının yanından süzülerek geçip gittim.

Merdivenlerin ortasında durdum. Sanırım üç dakikam dolmuştu. Öfkeli bir Hogg ofisinin kapısını açtı. Henry uyanmış ve ona telefon etmiş olmalıydı. Ya da bu insanlar uzun mesafeli iletişim kurmak için hangi yöntemi kullanıyorlarsa.

Belli ki Hogg ne olduğunu biliyordu. Kapı aralığında durarak etrafı taradı ve öfkesini yansıttı. Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Beni fark etmesi sadece nanosaniye meselesiydi.

Hogg'un dikkatini çekerek kalan basamakları hızla indim.

"Durdurun onu!" diye bağırdı.

Yakalanırsam... beni tekrar vekil olarak imzalamam için tehdit ederlerse... Hayır! Ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir durum. Kavrayan ellerden kaçtım ve dışarı çıktım. Yapraklarla kaplı bir tepeyi aşarken, bel yüksekliğindeki bir çitin üzerinden tırmanırken ve ayaklarım beni taşıyabildiği kadar hızlı koşarken, sandaletlerim toprağı tekmelerken, kırık bir pusuladan başka hiçbir şeyim yoktu. İnce tabanları karşılaştığım her çakıl taşı hissetmemi sağlıyordu.

Nefesim ağzıma girip çıkıyordu. Şimdiden soluk soluğa kaldım. Harika. Omzumun üzerinden bir bakış attım. En azından kimse takip etmedi. Hogg durmuştu.

çitin yanında, Patch de onun yanında. İkisi de bakışlarıyla beni takip ediyordu ama sadece vekil kıskançlık yayıyordu. Yardakçı sessizce intikam sözü verdi.

Adımlarımı yavaşlatmadan daha yüksek bir tepeye tırmandım. Çürük elbisem rüzgârda dalgalanıyor, etekleri baldırlarıma çarpıyordu. O üç gözlü kuşlar tepemde uçuyor, ilerleyişimi izliyorlardı. Ürperdim. Kalıntılarımın ziyafet çekmeyi uman leş yiyiciler miydi bunlar?

Sonunda tepenin zirvesine ulaştım. Ancak, uzakta daha fazla tepe uzanıyordu ve inledim. Neyse, önemli değil. Geri dönmek mi? Asla. Wests ve Hogg'u arkamda bırakarak ilerlemeye devam ettim.

Elaine'in yönlendirmelerinin farkında olarak, kafamda saniyeleri saydım ve zamanı tuttum. Hesaplamalarım doğruysa, çoğunlukla koşuyordum ama bazen on dakikalık mesafeleri hızlı yürüyordum. Yani bir saat içinde nehre ulaşmam gerekiyordu. Şimdi en büyük engelim neydi? Yorgunluktan yere yığılmamak. Şimdiden ofladım, pufladım ve ter içinde kaldım.

En azından dikkatimi dağıtacak güzel bir şey vardı. Güneş ufukta alçalırken bana Jasher'ın gözlerini hatırlattı. Oh. Ugh. Ne aptalca bir düşünce. Tamamen önemsiz.

Bir yarım saat daha geçti, üç mil daha kontrol ettim. Lütfen, lütfen, lütfen. Sadece iki mil daha kaldı. Kararlılık sırtımda bir kırbaç gibiydi, beni ileriye, daha hızlı ve daha hızlı itiyordu. Oksijen ciğerlerimi kazırken bile yavaşlamadım. Sıcaklık beklenmedik bir şekilde soğuduğunda, iç termostatım aşırı sıcaktan dayanılmaz soğuğa düştüğünde durum değerlendirmesi yapmak için durmadım.

Karanlık beklenenden daha hızlı bir şekilde toprağın üzerine çökerken, ürperti ve titremelerin birleşimi adımlarımı bozdu. Kalp atışları arasında, bir kasvet seviyesinden diğerine daldım. Nehre zamanında ulaşamazsam...

Bir sonraki dalıştan önce bir mil daha saydım. Sonra yarım mil. Serpens-rosa'dan kazandığım enerji tamamen azalmıştı. Yiyecek ve su eksikliği de yardımcı olmuyordu. Daha ne kadar ilerleyebileceğimden ya da ışığın tüm ipuçlarını ne zaman kaybedeceğimden emin değildim.

Bekle! Tanıdık bir ses dikkatimi çekti ve rahatlayarak inledim. Akan su. Adımlarımı hızlandırdım, son bir tepeye tırmandım ve sonunda durdum, altımdaki muhteşem manzarayı içime çektim. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Başarmıştım! Nehre ulaşmıştım!

Tehlikeli bir yolculuk mu? Ha!

Çalkalanan su, her renkten parıldayan kayaları dövüyordu. *Çok susamıştım.* Ağaçlar kıyının diğer tarafını kaplamıştı, dalları rengârenk meyveler ve yemişlerle doluydu, her biri benim için tanınmaz haldeydi. Ama ne olmuş yani. Boş midem burkuldu. *Çok acıkmıştım.*

Eğer suyu kaynatmadan içersem, hasta olabilirdim. Yemek için nehri yüzerek geçmeye kalkışırsam, sürüklenebilirdim. Ama belki de olmazdım. Ben güçlü bir yüzücüydim. Çok güçlüydim.

Ama *şu anda* yeterince güçlü müydüm?

Hadi öğrenelim. Kalan mesafeyi hızlı adımlarla yürüdüm ve ışığın son huzmeleri de kaybolurken kıyıya ulaştım. Bir anda araziye zifiri karanlık kapladı. O kadar yoğun bir karanlıktı ki elimi yüzümün önünde göremiyordum.

Kalbim hızla çarpıyordu. Sakin kalmak için savaşıarak hareketsiz kaldım. Her an gözlerim alıacak ve görebilecektim. Evet. Kesinlikle üçe kadar saydım. Bir. İki. İki. İki buçuk.

Hayır. Hiçbir ayarlama yapılmadı. Düzensiz nefes alıp vermelerle sağa sola döndüm. Görüş sıfırdı. Hiçbir yönde en ufak bir ışık titremesi yoktu. Neredeyse histerik bir kahkaha yükseldi.

Bu iyi. Kesinlikle iyi. Sadece düşünmem, seçeneklerimi tartmam gerekiyordu. Ki bunlar...neydi? Ne!? Burada, açıkta, herhangi birinin ya da bir şeyin bana rastlayabileceği bir yerde kalmak mı, yoksa yüzeyin altında kim bilir ne tür yaratıklar gizlenirken diğer tarafa yüzmeye çalışmak mı?

İkisi de berbat fikirlerdi ama biri diğerinden daha kötüydü. Bunu biliyordum. Biliyordum. Ama çılgınca düşüncelerim yine de bunu yapmak için iyi bir neden sağlıyordu. Evet, o kayalarla tekrar tekrar çarpışarak ölebilirdim ama Batı ile arama ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyiydi.

Kollarımı göbeğime doladım. Hayır, yarı akıllıca olanı seçmeli ve burada kalıp güneşin doğmasını beklemeliydim. Hogg takip etmemişti. Elbette buna gerek yoktu. Benim anlayamadığım şeyi anlamıştı: karanlık beni iyice tuzağa düşürmüştü.

Eğer dikkatli olmazsam, bilmediğim bir şey beni öldürtecekti.

Büyük olasılıkla Hogg sabah erkenden yola çıkmayı planlıyordu. O değilse bile, şu ödül avcıları. Beni geri sürükleyecekler ve Henry, isteklerine boyun eğene kadar canımı yakacak ya da beni korkutacak alçakça bir şey yapacaktı. Uyanık kalmalı ve günün ilk ışıklarıyla yola çıkmaya hazır olmalıydım.

Karanlıktan vahşi bir kükreme yükseldi; yarı açlık, yarı öfke ve saf tehdit içeren bir ses. Korku beni yumrukladı. Bir Monstra yaklaştı mı? Ama

yağmur yoktu. Peki burada başka ne vardı?

Dallar kırıldı ve kalbim bir savaş davulu gibi çarparak sarsıldım. Ne kadar yakındı?

Hafif bir hava sesi yanağımı okşadı. Yumuşak bir ayak sesi duyulmadan önce kaskatı kesilmem için sadece bir saniyem vardı. *Bum!* Sert bir vücut bana çarptı. Yuvarlandım ve yere çakıldım. Saldırgan bana eşlik etti, güçlü kollarıyla etrafımı sardı ve darbenin en kötüsünü emdi.

Nezakete rağmen ayağa fırladım, ellerim yumruk olmuştu ve sallanmaya başlamıştım bile. Jasher! Kimliğini çok geç fark ettim. Öfke dolu yumruğum yüzüne çarptı, eklemelerimde acı patladı.

Başı yana savrulurken bile iki bileğimi yakalayarak ikinci bir darbeyi önledi.

Yaşadığım şoku zar zor atlatıp kendimi kurtardım. Bekle. Onu görebiliyordum. Etrafımızdaki her şeyi de görebiliyordum. Her nasılsa, puslu bir ışık küresinin içinde duruyorduk. Ve o iyi görünüyordu. Güçlü vücudunun her çizgisinde şiddetli bir kararlılık vardı. Ama heykel gibi hareketsiz duruyordu. Teneke Adam'ı çok andırıyordu. Kan lekeli baltasını beyaz parmaklarıyla kavramıştı. Dönen sembollerle oyulmuş bir göğüs zırhı, buna uygun kol ve kaval kemiği siperleri giymişti. Koyu renk saçları, kir ve kan lekeli cildi ve patlamış dudaklarıyla, sonuna kadar yüzünü buruşturmuş bir savaşçıydı.

Henry klasik anlamda daha yakışıklı olabilirdi ama valinin oğlu şehvet ve zevk düşkünlüğü yayıyordu. Jasher çok daha güçlü bir manyetizmaya sahipti. Saf güç ve tam kontrol.

Doğanın ölümcül gücü, bana bir adım daha yaklaştı. Panik sağduyumu ele geçirdi, ona olan tüm hayranlığım paramparça oldu. Ölüm darbemi vurmak için mi buradaydım?

Ona bir yumruk daha atmaya hazırlandım ama o sadece omzumun ötesine baktı ve bir parmağını dudaklarına götürdü.

Sessiz olmak mı? Cidden mi?

Kalp atışı, kalp atışı. Kararsızlık, sağduyuma karşı bir halat çekme oyunu oynuyordu.

Ona güvenmeli miyim yoksa kaçmalı mıyım? Çılgılık mı atayım? Silahsız da olsa onunla dövüşmeli miyim?

Homurdanarak saldırdı ama bana değil. Arkamdaki yaban domuzu türü bir canavara saldırdı ve ışık küresini de beraberinde götürdü. Çılgılık attım ama hemen elimi ağızıma bastırdım.

Karanlık çöktü ve savaşçıları gözden kaybettim. Ciğerlerim boşaldı. Bakışlarımı kaçırdım, bir şey görmeye çalıştım, herhangi bir şey. Korkunç

sesler kulaklarımla alay ediyordu. Keskin homurtular, öfkeli hufflar ve vahşi hırıltılar.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir an boyunca ışık küresi vızıldayarak yanımdan geçti ve kasveti kovaladı. Jasher'ın yaban domuzuyla güreştiğini gördüm ve savaşın acımasızlığı beni hayrete düşürdü. Sonra karanlık beni bir kez daha kapladı. Ama boğuşan çift her yaklaştığında ışık tekrar tekrar geri döndü.

Oh! Bir silah. Çullandım ve düşmüş bir baltayı yakaladım. Aman Tanrım! Ağırlığı pazularımı zorladı.

Karanlık.

Işık.

Yaratık ona sinsice yaklaşmaya çalışırken, "Arkanda," diye bağırdım. Baltayı sallayayım mı? Ya Jasher'a zarar verirsem?

Karanlık.

Işık. Canavarın yüzümden sadece birkaç santim uzakta olduğunu, ağzının açık olduğunu ve jilet gibi keskin dişlerinin birazdan boğazıma batacağını fark ettiğimde içimden bir çığlık daha yükseldi. Başardım. Savurdum. Keskin kenar Jasher'ın omzunu sıyırdı ve Jasher katil adayıma çarparak onu yere düşürdü.

Karanlık.

Sarsıntılar beni ayağa kaldırdı. Balta elimde sallandı. Daha fazla homurtu ve hırıltı, tiz bir ciyaklama ve iki ağır gümbürtüden önce geldi.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemeden donup kaldım.

Jasher tam önümde yeniden belirdi ve ışık küresini de yanında getirdi. Yüzüne taze kan bulaşmış ve yanaklarındaki yarıklardan damlıyordu. Aynı kızılık zırhına da sıçradı, ellerini ıslattı ve baltasından damladı.

"Yaralanmadın mı?" diye sordu, zorlukla nefes alarak. Silahını aldı. "Evet.

Doğru." Avuçlarımı pusulanın üzerinde düzleştirdim.

Üstümün altında, göğüslerimin arasına sıkışmıştı. Başka bir erkeği yere sermeye yetecek kadar suyu var mıydı? "Ama sen değilsin. Senin serpens-rosa'ya ihtiyacın var."

"Henüz değil. Sadece bir tane kaldı ve onu da ölüm kalım meselesi için saklıyorum."

Bir tahıla sahipti! "Lux Şehri'nde daha fazlasını satın alabileceğimizi duydum." Homurdandı. "Serpens-rosa'yı elde etmek son derece zordur."

Ne! Yaşlı kadın yalan mı söylemiş? Ama. Hayır, söyleyemezdi. Aksi takdirde, başının üzerinde bir suçlu belirir ve idamına yol açardı. Söylediklerine inanmış olmalı. Tıpkı Jasher gibi.

"Seninkini almak istiyorum," dedim çaresizliğimi gizleyemeyerek. Takım oyuncusu olduğumu göstermek için bakışlarımı aşağıda tuttum. "Fiyatını söyle." Bir yolunu bulacaktım

ödemek için, her neyse.

"Benim tahılım satılık değil."

Ellerim yumruk oldu. İlaç şu anda satılık değildi, çünkü ücretini bilmiyordum. Ama bir tane vardı. Herkesin vardı. En azından işletme profesörlerimin söylediği buydu.

Jasher'ın *zamanının* bir kısmını satın almanın bir yolunu bulmalıyım. Çoğu kişinin değerini bilmediği çok daha değerli bir meta. "Bana yardım etmek için kendi hayatını tehlikeye attığın için teşekkür ederim. Minnettarım." Minnettarlıkla başlamak her zaman iyidir, özellikle de gerçek olduğunda. "Ayrıca, sizi yaraladığım için özür dilerim. Sizi temin ederim ki istemeden oldu." Tepkisini ölçmek için ona baktım.

"Bana teşekkür etmeyin. Ben sadece kendime yardım ettim." Bana şöyle bir baktı, belki de ilk kez dilekleri gerçekleştiren kıyafetimi fark etmişti. İncelemesinin ardından iki kez göz kırptı, sonra da yutkundu. "Sen benim için hiçbir şeysin."

En azından dürüsttü. Ve alınmadım, gerçekten. Benim listemde de pek üst sıralarda değildi. Onun dışında. "Bana bir hiç için mi geldiğini söylemeye çalışıyorsun?" Bahse girerim West'ten yüklü bir maaş çeki bekliyordu.

"Seni aradığımı kim söyledi? Ben kardeşimin peşindeyim. Seninle karşılaşmak..." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek sessizleştirdi.

"Bonus mu?" Kollarımı göbeğimin etrafına sararak takıldım. Bir dakika. Gerçekten de beni tekme tokat Vali'nin Loncası'na sürüklemek için burada değil miydi? Rahatlama endişeyi kovaladı. Onunla pazarlık yapmak beklediğimden daha kolay olacaktı.

"Sürpriz," diye düzeltti silahlarını kınına sokarken. "Eğer özgür kalmak istiyorsan, damganı çıkarmalısın." Yaralı avucumu işaret etti. "Bunu yapana kadar ödül avcıları senin için gelecek."

Kesip çıkarmak gibi mi? Dünyam başıma yıkıldı. "Henry West beni sözleşmemden azat etti. Markanın devre dışı kalması falan gerekmez mi?" Olabilir mi? Umarım mı?

Şaşkınlık Jasher'ın yüz hatlarını gölgeledi. "Batılar kimseyi serbest bırakmaz. Böyle bir şeyi nasıl başardınız?" Dudaklarını büzdü. "Hayır, önemli değil. Cevap ne olursa olsun, bu marka ödül avcıları için bir mıknaştır."

Hiçbir koşulda elimdeki bir tutamı kesmemeliydim. Eve dönmek için savaşıyordum ve alabileceğim tüm güce ihtiyacım vardı. Kan kaybı beni sadece zayıflatırdı. "Markayı başka bir gün hallederim. Belki bu arada koruyucu hizmetleriniz satın alınabilir? Peki ya rehberlik hizmetiniz? Lux Şehri'ne gidiyorum."

Gözleri kısıldı. "Benim ücretlerimi karşılayamazsınız."

Oops. Ona tekrar baktım. Korku intikam duygusuyla geri döndü. Bu adamın işbirliğini kazanmalıyım. "Eminim buna değmesi için yapabileceğim bir şey vardır." *Ne öneriyorsun?* Bilmiyordum! Sadece bir şey.

"Takas etmeye değer bir şeyiniz olduğundan şüpheliyim."

Ahh. "Ben mükemmel bir hemşireyim. İzin verin yaralarınızla ilgileneyim."

"Benim bakıma ihtiyacım yok." Sinirli bir ses onu terk etti. "Şu anda kaderine karar vermek için çok yorgunum. Sabah konuşuruz."

"Anlaştık!" Kabul ediyorum. Jasher'ı bana Lux Şehri'ne kadar eşlik etmeye ikna etmek için bir gecem varsa, cazibemi konuşturur ve başarılı olurum. Yolculuğu tek başıma yapamazdım tabii ki.

Topuklarının üzerinde döndü ve konuşmayı bitirerek uzaklaştı. Kendi başına bir rezaletti ama ışığı da yanında götürdü.

"Nereye gidiyorsun?" Karanlık kabarıp beni boğmaya çalışırken seslendim. "Jasher! Sana bir daha bakmayacağım, söz veriyorum." Peşine düştüm ama sadece dört adım atabildim. Yönümü çoktan kaybetmişim. Hangi yol hangisiydi?

Uzaktan su sıçrama sesleri yükseliyordu. Jasher yüzerek uzaklaşıyor muydu yoksa bir şey mi yaklaşıyordu?

Çok rahatladım, cellat birkaç dakika sonra geri döndü. Evet! Işığı getirmiş. Suya dalmış olmalı. Yüzü, zırhı ve elleri artık temizdi ve su saçlarını ıslatmıştı. Omzundan bir sırt çantası sarkıyordu.

Çantayı bir çiçek yaprağı yığınının üzerine bıraktı, çömeldi ve içini kazdı. İçinden bir çeşit kurutulmuş et, böğürtlen ve bir matara çıktı. "Bakıyorsun."

Bir arzu miyavlamasını kestim. "Kendini övme. Sadece bana, birlikte geçireceğimiz ilk gece olacağını umduğum bu gece boyunca beni ücretsiz olarak beslemeye istekli olduğunu söyle. Aksi takdirde uyandığında bir leş bulabilirsin."

"Peki," diye homurdandı. "Ye."

"Teşekkür ederim!" Hemen oraya koştum ve hazinelerin önünde diz çöktüm. Sevinçten ağlamak üzereyken metal kutuyu dudaklarıma götürdüm. Mmmm. Ne tatlı bir su. Soğuk sıvıyı ağız dolusu yuttum, duramadım.

"Yavaşla." Kabı açgözlü elimden zorla aldı ve bir çubuk sarsıntıyı bana doğru itti.

Açlıktan dişlerimle büyük bir parça kopardım. Çiğnenebilir ama şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Sonra, bir avuç çilek verdi.

Minnettarlıkla etli meyveyi kabul ettim. İlkini çiğnerken inledim ve kalçalarımın üzerine yerleştim. "Kardeşin hakkında herhangi bir ipucuna rastladın mı?"

"Hayır." Kürsüde yaptığı gibi başını bana doğru eğdi, gün batımı gözleri tetikteydi. "Öteki dünyadan geliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum." Nabzım hızlandı. Ağzımın kenarlarını sildim, baktığımı fark ettim ve bakışlarımı indirdim. "Kaçımızla tanıştın?"

"Birkaç kişiden fazla, bir gruptan az. Aksan ve protokol eksikliği sizi her zaman ele verir. Ayrıca Lux Şehri'ne ulaşma kararlılığı."

"Hiç... başka bir büyücüye yardım ettin mi?"

"Evet. Fırtına getirmeyen bir adama yardım ettim."

Yani daha fazla öldürme. "Artık yasaları çiğnemediğime göre, baltanı bilemene gerek yok." Tatlı meyveleri bitirdim, sonra et çubuğunu yemek yerine kemirdim, tüm bunları yaparken kirpiklerimin kalın kalkanından gizlice Jasher'ı inceledim.

"Eve gitmeyi umuyorsun, değil mi? Lux'taki geçidi duymuşsunuzdur."

Dünyalar arası bir geçit mi? Hayır, şimdiye kadar böyle bir şey duymamıştım. "Bu portal beni öteki dünyaya götürebilir mi?"

"Kesinlikle. Ama sadece Gardiyan'ın gezinmesine izin veriliyor." Jasher ağzına birkaç böğürtlen attı, çiğnedi ve yuttu.

İzin var demişti, mümkün değil. Banyo bebeklerinin tam tersi. "Harika ve korkunç olduğunu duydum."

"Sözlerime kulak ver," diye cevap verdi Jasher, yorumumu es geçerek. "İsteddiğini elde edebilirsin ama elde ettiğin şey hoşuna gitmeyebilir."

Şifreli bir uyarı. Yaşasın. Ne pahasına olursa olsun ona ulaşmaya kararlı bir şekilde boynumdaki kayışla oynadım ve pusulayı gömleğimin altından çıkardım.

Bir tahta gibi kaskatı kesildi. "Nereden buldun bunu?"

Vay be! Bu kadar tutku, bu kadar çabuk. Patch'in serpens-rosa'sına bu yoğunluğun yarısıyla bile bakmış olsaydım, savunmaya geçtiği için onu suçlayamazdım. "Bir su kızının hediyesiydi," diye cevap verdim, yalan söylemekten çok korkuyordum. "Neden?"

Kaşlarını çattı. "Bu bir hediye değil, yemdi."

Iris bana tam olarak ne vermişti? Bir peri masalını güçlendiren kasırgaya layık bir tür büyülü tılsım mı? "Sanırım artık takas etmeye değer bir şeyim var."

Bakışlarımız buluştu. Tutuldu. Göz kapakları yarıklara kadar daraldı ve yoğun bakışları sahip olduğum güven duygusunda delikler açarak onu hızla tüketti. İnsanların kraliyet muhafızlarına bakmaması gerektiğine şaşmamalı. Vay canına.

"Öyle," diye homurdandı.

Ve güvenim geri geldi. Heyecandan tüylerim diken diken oldu ve bakışmamızı kesmek için bana güç verdi. "Nedir bu? Ne yapabilir? Ve evet, cevaplar pazarlık sürecimizin bir parçası." Dersimi iyi öğrenmişim. Kararlarınızı cahilce vermiş olsanız bile sonuçlarına katlanmak zorundaydınız.

Çenesindeki kaslar daha hızlı kasıldı ama başka tarafa bakmadı. "İçimde uzun zamandır var olan bir sızıyı dindirmekten başka bir işe yaramıyor. Bu annemindi. Sizin dünyanızdan geldi ve bunu da beraberinde getirdi."

Ooh. Açacak çok şey var. Öncelikle, Iris'in pusulaya eve dönüş bileti demesine şaşmamalı. Ama Jasher'la karşılaşacağımı nereden biliyordu? İkincisi, bu bilgiyi hiç konuşmadan vermişti. İnfazda da aynı ölüme tanık olmuştum ama belli ki bu parça onun için bir şey ifade ediyordu. Üçüncüsü, 'idi' demişti. Geçmiş zaman.

"Annen öldü mü? Burada, bu topraklarda mı?"

"O yaptı." Sesinde hâlâ bir tonlama yoktu. "Ben çocuktum."

Sempati göğsümü sıktı. "Bu berbat bir şey. Bir ebeveyni kaybetmenin ne kadar kötü olduğunu bilirim."

Başını o tuhaf hareketiyle yana eğdi. "Seninkilerden birini mi kaybettin?"

"Kalpsiz cellat ile gafil vekilin ortak bir noktası olmasına şaşırdınız mı? Evet, annem kaybolduğunda sekiz yaşındaydım." Belki de bu dünyayı ziyaret etmek için. Şu anda üzerinde düşünülemeyecek kadar tepkisel bir düşünce. "Serpens-rosa ile eve dönmezsem, babamı da kaybedeceğim. Kanserden ölüyor. Bu korkunç bir hastalık ve onu kurtarmak için her şeyi yaparım." Bu not üzerine. "Beni Lux'a götür, beni ödül avcılarından koru, bana bir serpens-rosa ver, istediğim zaman sana bakmama izin ver, ben de sana pusulayı vereyim." Yüksekten başla ve gerektiğinde, onsuz yaşayabileceğim şeyleri bırak.

Dilinin ucunu bir kesici dişin üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ. Anlaşma sağlandı."

Bekle. Pazarlık yapmayacak mıydı? Ben mi yapmıştım? Başka bir hızlı geri dönüşü mü kolaylaştırdım? Evet! Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama bir esneme beni ele geçirdi ve neredeyse çenemi kıracaktı. Artık yemek yemiş, ilaç ve geçişi garantilemiştim ama yorgunluğuma engel olamıyordum.

"Uyu," diye mırıldandı yol arkadaşım.

"Bu kadar kasvetli görünmene gerek yok, Jash. Takım kadronuza mükemmel bir katkı sağlayacağım. Övünmek gibi olmasın ama ben bir ev bitkisi gibiyim." Saçlarımı kabarttım. "Gelişmek için sadece yemek ve suya ihtiyacım var."

Etkilenmemiş görünüyordu.

Tamam, buna ne dersin? "Eğer istersen, yol boyunca sana annenin anavatanı hakkında hikayeler anlatabilirim."

Gün batımı gözlerinde entrika parıldıyor olabilirdi. "Peşinde zaten iki ödöl avcısı var ve düşündüğünden daha yakınlar." Sırt çantasını karıştırdı, bir gömlek çıkardı ve bana doğru fırlattı. Sonra hâlâ zırhının içinde, düz bir şekilde uzandı ve çantasını yastık olarak kullandı. "şafaktan önce yola çıkmanız gerekecek."

Her yöne dönerek ışık küresini yaklaşan bir istilaya dair herhangi bir ipucu var mı diye inceledim. "Böyle bir şey söyleyip öylece uyuyamazsın. Uyanık ve tetikte olmalıyız."

Dakikalar geçti ama sessizlik devam etti.

Evet. Belli ki bu benim için uzun bir gece olacaktı. Sadece avcılara dikkat etmem değil, pusulamı da korumam gerekiyordu. Eğer Jasher onu çalıp beni terk ederse.

Hayır, suçu riske atmaz. Alır mıydı? Ahır var mıydı?

"Lux'a yalnız gitmen için pusulayı sana vermeyi kabul ederdim" diye mırıldanacak kadar sinirlenmiştim.

"Zaten Lux'a gidiyorum," diye söze girdi. "Seni bedavaya götürürdüm."

BÖLÜM 6

YOLCULUK DEVAM EDİYOR

Ten cezbedici koku beni puslu bir huzur, sıcaklık ve güvenlik bulutundan çekip aldı. Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve farklı gerçekler birbiri ardına kristalleşirken kaşlarımı çattım. Parlak sabah güneşi demekti, Sabah oldu. Bir battaniyenin üzerine yan yattım. Hatırladığım son şey, Jasher'ın uyukladığı ve benim de tetikte kalacağıma dair içimden bir yemin ettiğimdi.

Belli ki uyuyakalmışım. Bir ara uyandı ve beni küçük bir battaniyeyle örttü. Pek de nazik olmayan bir adamdan nazik bir jest. Hareketlerine ve oluşturduğu tehdide rağmen uykumun derinliklerinde kalmıştım. Savunmasız. İnce ama yumuşak kumaş şu anda kıvrılmış formumu örtüyor.

Daha da şaşırtıcı olanı, pusula hâlâ boynumda asılıydı. Onu çalmamıştı. Sanırım ahır yoktu.

Şimdi, kalpsiz cellat bir ateş çukurunun önünde oturmuş, dün gecenin avını kızartıyordu: derisi yüzülmüş domuz-şey. Tahmin ettiğimden çok daha çirkin bir canavar. Üç gözlü gökkuşağı kuşları sanki yemeğe saldırmak için bekliyorlarmış gibi tepemde daireler çiziyordu. Yeşil çiçek yaprakları hafif bir esintiyle uçuşuyor ve dönüyordu. Akan su hoş bir müzik ve daha da iyi bir fon sağlıyordu, sadece kısa bir koşu mesafesinde. Arada sırada boynuzlu bir balık yüzeye çıkıyordu.

Gömleksiz Jasher derin düşüncelere dalmıştı. Atılmış zırhlar ayaklarının dibine yığılmıştı. Canavar öldüren kaslarını fark etmek istememiştim ama *tam oradaydılar*. Belirgindi, esmer teninin altında toplanmıştı ve süslü dövmelerle kaplıydı. Tanrım, ne kadar süslü dövmelerle kaplıydılar.

Görüntüler tüm göğsünü, her iki kolunu kaplıyor ve deri pantolonunun belinin altına kadar iniyordu.

Buradan, mürekkepli tuvallerin arasından bir avuç yüzü seçebiliyordum. Yara izleri gibi kabarık görünüyorlardı ve bir parçam gerçekten ama gerçekten her birini yakından ve kişisel olarak incelemek istiyordu. Davama yardım etmek için, başka bir nedenle değil. Onun hakkında ne kadar çok şey bilirim, beni terk etmesi için onu kızdırma olasılığım o kadar azalardı. Boğazımda ve bileklerimde çırpınan nabzın hiçbir anlamı yoktu.

Güzel! Bunun bir anlamı vardı. Parmaklarım onu çizmek için kaşınıyordu. Ateşle ilgilenirken onun özünü yakalamak için. Ter damlacıkları kaba ve yuvarlanan yüz hatlarını nemlendiriyor, siyah saç tutamlarının uçlarından kıvrılıp şakaklarına yapışmasına neden oluyordu. İnanılmaz uzunluktaki kirpikleri yanaklarının keskin yükselişine gölge düşürüyordu. Boynunda küçük siyah taşlı bir kolye asılıydı ve iki balta sapı geniş omuzlarına uzanıyordu.

Ben sadece canavarları çizmek istemiştim. Daha doğrusu, canavarları. Neden şimdi, onunla sapayım?

"Aç mısın?" diye sordu başını kaldırmadan.

İrkilerek ayağa fırladım ve arkasındaki gölgelerin arasına gizlenmiş, ağzı ince gümüş bantlarla bağlanmış iki baygın insanı fark ettim. Bir erkek ve bir kadın. *Benimle dalga mı geçiyorsun?* Ben de mi onların yakalanışı sırasında uyumuştum?

"Ben geceyi geçirirken sen ödül avcılarını yakaladın, ateş çukuru kazdın ve kahvaltı hazırladın." Vay be. Herhangi biri herhangi bir zamanda bana gizlice yaklaşıp herhangi bir şey yapabilirdi ve ben savunmasız kalırdım. *Daha iyisini yap.* "Yapmadığın tek şey, söz verdiğin gibi gün doğmadan yola çıkmak oldu."

"Kıpırdamayı reddettin," diye bilgilendirdi beni. "Seni uyandırmaya çalıştım ama defalarca yüzümü okşadın ve *erteleme* kelimesini mırıldandın."

"Hayır, yapmadım." Kaşlarım çatıldı. "Yaptım mı?" Ve o da bana izin mi verdi? "Verdin." İnce bir çubuğa et parçaları sapladı.

"Özür dilerim." Birden fazla şekilde! "Farkında değildim."

"Bunu biliyorum." Ayağa kalktı ve bana çubuğu ve yeni doldurulmuş matarayı vermek için yaklaştı. Boş ifadesi hiç değişmedi. "Sorunu halletmeye karar verdim."

"Bu benim için mi? Teşekkür ederim." İki hazineyi de kabul ettim ve sordum: "Avcılarla ne yapacaksınız? Yasaları çiğnemedi onlara zarar veremezsin." Belki de. Ben ne bilirdim ki? "Adil bir uyarı, senin yerine geçmeyi reddediyorum."

"Eğer zarar verme işini kanunların olmadığı Kanunsuz Orman'da yaparsam, suç işlemiş olmam. Dolayısıyla ölüm de gerekmez."

Kanunsuz Orman. Lux Şehri'ne ulaşmak için girmem gereken aynı ormanlık alan mı? "Ormanda bir kuralı çiğnediği için kimsenin ölmesi gerekmediğini mi söylüyorsun?" En iyisi açıklığa kavuşturmak. "Bir suç ya da fırtına riskine girmeyecek miyiz?"

"Doğru."

Evet. Dezavantajı, kanunsuzluk olmalı.

"Adil bir uyarı," dedi beni taklit ederek. "Ormana giren herkes şiddetli bir ölümle lanetlenir. Eninde sonunda."

Ding, ding, ding. Yaparsak lanetleniriz, yapmazsak lanetleniriz. "Duyduğuma göre biz içeri girer girmez pusulayı çalabilir ve hiçbir sonuçla karşılaşmayabilirsiniz."

"Ama ben hırsız değilim. Sözüme değer veririm."

Nadir, takdire şayan bir nitelik. Ama dürüstlüğe de değer veriyor muydu? Vermeliydi. Henüz ormana girmemiştik.

Jasher ateşe dönmedi, ama üzerimde gezindi. "Şehre devam etmek istediğine emin misin? Sana söz veriyorum, işler buradan sonra daha da kötüleşecek. Ormanda dolaşan tek yırtıcı hayvan o canavar değil." Kızarmakta olan hayvanı işaret etti. "Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, bu bir canavar." Sonra gökyüzünü işaret etti. "Kuşlar da var."

Bir sorun olduklarını biliyordum! "Şimdiye kadar beni yalnız bıraktılar."

"Evet. Şimdiye kadar. Siz dehşete kapılmışken saldırmayı tercih ediyorlar. Önce gözlerinizi oyarlar. Sonra dilinize saldıracaklar."

Ürperdim. "Sakin ol. Anladım." Çenemi kaldırdım. "Eğer beni Batı'ya dönmeye ikna etmeyi umuyorsanız, çok yazık. Şehre devam etmek istediğimden eminim. Evet, lütfen ve teşekkür ederim." Hiçbir şey beni durduramazdı. "Anlaşılmadıysa, eminim, eminim, pozitifim, kesinim, eminim ve ikna oldum." Aramızda yanlış anlaşılma olmasın.

Hiçbir tepki göstermedi; sadece sert bir şekilde başını salladı ve "Erzaklar nehir kıyısında. Yarım saat içinde yola çıkıyoruz. Hazır olun." Çiçek yaprakları savuran botlarıyla yerine döndü, zırhını gömleksiz olarak giydi, sonra sırt çantasını ve gümüş kordonun ucunu aldı. Hâlâ uyumakta olan ödül avcılarını nehre doğru sürükledi.

"Onlara ne yapacaksın?" Ben aradım.

Varsayılan ayarı olan buz gibi soğukluğa geri dönerek beni görmezden geldi ve suya girdi. Balık tarafından bıçaklanmadan, akıntıyı bir bıçağın eriyen tereyağını kesmesi kadar kolay bir şekilde keserek çifti yüzerek karşıya geçirdi. O

avcılar uyandığında ve özgürlük için savaştığında bir vuruş bile kaçırmadı. Hayır. Jasher değil. Jasher değil. Çifti yüce bir beceri ve büyük bir kolaylıkla bastırdı ve süzülerek yoluna devam etti.

Onun gibi bir makineyle nasıl başa çıkabilirdim ki? Fırsatım varken kendimi savunma dersleri almalıyım. Hayatta kalma kursu. Bir şeyler işte!

Üçlü, Kanunsuz Orman'a girerek yeşilliklerin arasında kayboldu. Vay, vay. Jasher isteyerek ve hiç tereddüt etmeden kendisini şiddetli bir ölüme lanetlemişti. Bilgi doğru çıksa da çıkmasa da buna inanmıştı.

Girdim mi? Çünkü yakında eve gitmek için benim de girmem gerekecekti.

Aklımda yarım saatlik geri sayım saatiyle, sulu ve evet, lezzetli eti mideye indirdim ve doğanın çağrısına cevap vermek için تنها bir noktaya doğru yürürken mataranın yarısını boşalttım. O ürkütücü, yüz yiyen kuşlar beni izliyordu ve ben sakın kalmak için derin nefes egzersizleri yapıyordum. Şu an için onlar hakkında yapabileceğim bir şey yoktu.

Nehir kıyısında baltacının bir dizi kavanoz bıraktığını fark ettim. Korodaki bebeklerle banyo yaptığım zamanlardan hatırladığım şeyler. Sabun. Kесе. Yağ. Diş macunu. Çantasında böyle lezzetlerle mi dolaşıyordu? Ne hoş bir sürpriz.

Ellerimi ve yüzümü yıkadım, dişlerimi ve saçlarımı fırçaladım, sonra tekrar kitleyi ördüm. Temiz kıyafetlerim olmasını dileyerek alanı temizledim ve kavanozları kampa taşıdım.

Güneş ışığı avucumdaki yara izine vurdu ve kaşlarımı çattım. West'in markası. OZ şeklindeki kabarık doku yarı saydam görünüyor, içinde dönen sim parçalarını ortaya çıkarıyordu, sanki her şey kendi başına bir güçle akıyordu. *Hemen çıkarılmasını istedim.*

Belki de etimden büyük bir parçayı kesip atmayı göze *almalıyım*. Evet, hayatımın en önemli yolculuğuna çıkmak üzereydim. Evet, güç önemliydi. Ama şimdi ödemesini almak için yanıp tutuşan bir koruyucum vardı.

"Gidelim," dedi cellat, içimden bir çığlık kopararak. Ödül avcıları olmadan kampa doğru yürüdü. Islak saçları diken diken olmuştu. Kavanozları çantasına doldurdu. Sessizce, bana doğru hiç bakmadan, ateşi kükreyerek ve canavarı kızarmış halde bırakarak uzaklaştı. Dikkatsiz bir umursamazlık mı yoksa bir sonraki yolcular için bir hediye mi?

Ona yetişmek için acele ederken, "Kendini lanetledin," diye işaret ettim. Elimi sakatlamak için beklerdim. Önce Jasher ve hızımız hakkında bir fikir edinelim.

Omuz silkti, umursamazdı. "Ben zaten lanetliydim."

Oookay. "Ağaçları geçtiğimde lanetleneneceğimden emin misin?"

"Hemen o saniye." Durakladı. "Hâlâ emin, kendinden emin, olumlu, kesin, emin ve bunu yapmak istediğine ikna oldun mu?"

Söylediklerimi ezberlemişti. "Eve gitmemin başka bir yolu var mı?"
Lütfen, lütfen, lütfen!

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Çenem eğildi. "O zaman *ekstra* eminim, eminim, eminim, pozitifim, kesinim, eminim ve ikna oldum."

Suyun kıyısında durduk. Ellerini yumruk yaptı ve açtı.
Pazarlığımızın bilgeliğini mi değerlendiriyorsunuz?

Onu rahat bıraktım, düşünmesine izin verdim, onu inceledim. Sırtını çaprazlama kesen devasa baltaların altında, omuzlarının arasındaki kaslar bükülüyordu. Omurgasından dallanan ağaç gövdesi dövmesine bakmamaya çalıştım. En azından diğer omurlarından. Diğerleri omurgayı taklit eden metal parçalarıyla kaplıydı. Bir zırh parçası mıydı yoksa vücuduna mı dikilmişti? Anlayamadım. Kesik kafalar ağacın dikenli dallarından sarkıyordu, her bir yüz azap içinde çılgılık atıyordu.

İşine bir övgü mü? O kadar çok mu seviyordu? Bir ürperti beni sarstı. Babam çok fazla şey gördüğümü söylerdi ama Jasher'dan yeterince şey öğrenemezdim. Onun iç işleyişini anlamak için neler vermezdim.

"Uyacağın üç kuralım var," diye açıkladı sonunda konuşarak. Bir iniltiyi yuttum. "Tamam, dinleme kulaklarımı taktım."

"Sana söylediğimde dediğimi yap. Ben bir soru sorana kadar hiçbir şey söylemeyin. Ve gecikme yoksa pusula olsun ya da olmasın kendi başına devam etmek zorunda kalırsın."

Sinirden tüylerim diken diken oldu ama sesimi çıkarmadım. Muhtemelen pazarlığımızdan çoktan pişman olmuştu. Yolculuğumuzun bu kadar başındayken ona bir çıkış yolu vermem ya da tekneyi sallamam mümkün değildi.

"Cevap verebilirsiniz," diye homurdandı.

Daha girişte sıram gelmeden konuşmadığım için hayal kırıklığına mı uğradım? "Dorothy şarkılar söyledi ve Teneke Adam'ıyla kol kola zıpladı, ama benimki lezzetimi şişelememi istiyor." Bu nasıl bir cevaptı?

Başını bana doğru çevirdi. Bakışlarımız birbirine takıldı. "Lezzetini... şişelemek mi dedin?"

"Belki." Ona kamburlaştım. Bu dünyanın insanları ne biliyordu ki?
Muhteşem Oz Büyücüsü, her neyse?

"Kurallarına uyacak mısın, uymayacak mısın?" diye sordu bağlantıyı sürdürerek.

Ben dürüstlüğü seçtim. Birincisi, henüz Kanunsuz Orman'a girmemiştik. İkincisi, yalanlardan nefret ederdim. Onlar sadece işleri karmaşıktırır. "Hiçbir şeyi garanti edemem. Bir anlık panik ya da öfkeyle unutabilirim."

Muhteşem gün batımı gözleri dönerken ve... parlarken bir duraklama? "Dorothy ve Tinman kim?"

Yumuşak, meraklı sesi beni şaşırttı. Yaklaşan itaatsizliğimden şikâyet etmeyecek miydi?

Yutkundum, gözümü ondan kaçırmak istiyordum ama yapamıyordum. Tabii ki o da gözlerini kaçırmadı. Sanki beni görmeye doyamıyormuş gibi bakıyordu ve bu sinir bozucuydu. Çok yoğun, çok hızlı. "O benim prototipim ve görünüşe göre o da bir düşman." En azından bir soru cevaplanmıştı. Bu dünyanın vatandaşları hikâyenin çok azını biliyordu. "Bu arada, eğer bir aslanla ya da uçan maymunlarla karşılaşarsak, yürümeye devam edin."

"Kesinlikle aslanlar ve uçan maymunlarla karşılaşacağız. Sürünmek yerine yürüyerek uzaklaşırsak bunu bir mucize olarak kabul edeceğim. Özellikle de maymunlarla." Arkasında olmama ve onun görmemesine rağmen az önceki ürpertimi taklit etti.

Gömleğini kavradım ve onu tamamen yüzüme bakmaya zorladım. Geri çekemeyeceğim aptalca bir hareketti. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Benimle alay ettiğini söyle."

Kaşlarını kaldırdı. "Henüz ormana girmedik mi?"

İnleyerek alnımı göğüs kafesine bastırdım. Bir başka aptalca hareket.

Jasher, alaycı sözleri aramızda asılı kalırken ellerimi giysilerinden kurtardı, döndü ve nehre doğru yürüdü. En yeni tehditlere rağmen çok geride değildim: onun uygunsuz manyetizması ve şu lanet aslanlar ve maymunlar.

Güzel manzara güzel bir dikkat dağıtıcı oldu. Nehrin dibinden parlayan kristaller, sandaletlerimi ıslatan berrak ve buz gibi suyun içinden görülebiliyordu. Baldırlarım. Derine indikçe tüylerim diken diken oluyordu. Su da beni alıp götürmekle tehdit ederek daha sert çarpıyordu. Yine de makul bir tempoda ilerlemeye devam ettim, su seviyesi yükselene ve sağlam temeli kaybedene kadar kazasız belasız ilerledim.

Varlığımın her zerresiyle akıntıyla mücadele etmeme, hayatım buna bağlıymış gibi tekmelememe ve kürek çekmeme rağmen, akıntı beni kaptı. Denedim

yardım için bağırdım ve yanlışlıkla tatlı tadı olan sıvıyı yuttum. Beni kelimeler değil öksürükler terk etti.

Panik alevlendi ve beni lezzetli bir kuş yemi haline getirdi. Ben yıkanıp gitmeden önce Jasher döndü ve belimi kavradı. Bana kaşlarını çattı.

"Seni yakaladım," dedi, sanki yaptıklarına şaşırmış gibi. Akıntıya doğru eğildi ve ikimiz için yüzmeye başladı.

Sakinlik korkumu kovaladı. "Teşekkür ederim." Ona sarıldım, düşüncelerim dönüyordu. Tamam, o kalpsiz bir cellat, eşsiz bir hayatta kalma uzmanı, isteksiz bir eskort, bir mutfak dehası ve şimdi de bir cankurtarandı. Yapamayacağı bir şey var mıydı? "Genelde iyi bir yüzücüyümdür. Lisede ödüller bile kazandım ama akıntı benim irademden daha güçlü."

Yanıt olarak homurdandı. "Konuşuyorsun."

Bunu bir şey değil olarak *kabul* ediyorum. "Zırh sana ağırlık yapmıyor mu?" Bir homurtu daha.

Tercümesi: *Hayır*. "Hadi. Henüz ormana girmedik. Bu da yolculuğumuzun resmi olarak başlamadığı anlamına geliyor. Kurallarınız şu anda etkin değil. Senin hakkında biraz bilgi edinmek isterdim ama sana annenin memleketi hakkında hikâyeler anlatmaktan da mutluluk duyarım. Kurtarıcının seçimi."

Üçüncü bir homurtu. Ama aynı zamanda "Zırhla eğitim aldım ve onu kendi avantajıma nasıl kullanacağımı öğrendim" dedi.

Ne kadar savaşı bir söz. Ayrıca bir şok. Bilgi isteyeceğinden emindim. "Etkilendim."

Kaşları tekrar çatıldı ve bir an için sanki daha önce hiç iltifat almamış gibi göründü. Ki bu aptalcaydı. Elbette başkaları onu övmüştü.

Birkaç santim arkasında boynuzlu bir balık sudan fırladı, sonra tekrar aşağıya sıçradı. İşaret ettim. "Bu da ne?"

"Bir piscina. Kendinizi kesmediğiniz sürece onlardan korkmanıza gerek yok. Sadece kana tepki verirler."

Bildiğim iyi oldu. Daha fazla soru sormak istiyordum ama bugün onu Moriah ile ilgili her şeyle boğmamaya kararlıyım.

Alçak sesle homurdandı. "Devam et. Sor."

Beni ne kadar iyi okuduğunu. Bu arada ben de onun hakkında en ufak bir ipucu bulmaya çalışıyordum.

Kendime kişisel olmayan tek bir soru sormaya karar verdim. "Lux'a ulaşmamıza ne kadar var?"

"Yedi gün ile bir ay arasında bir süre. Diğer ödül avcılarının, tuzakçıların, flora ve faunanın elinden ne kadar yara alacağımıza bağlı."

Ugh. Yedi gün bile çok uzun görünüyordu. "Sıcak hava balonuyla uçmak daha hızlı olurdu." Ya da annemin çizdiği kanatlı atlarla. "Ve muhtemelen daha güvenli."

Kaşlarını kaldırdı. "Sıcak hava balonunuz var mı?"

"Şey, hayır," diye homurdandım.

Saniyeler sessizlik içinde geçti.

"Bu kadar mı? Tüm bilmek istediğin bu muydu?" Suyu tükürdü. "İki dakikadan kısa bir süre içinde ormana ulaşacağız ve o andan itibaren sessizlik bekliyorum."

Kişiselleştirmemi mi *istedi*? Benim için zevkti! "İnfaz işine nasıl girdin? Hep kafa kesmeyi mi hayal ederdin? Nereye nişan alacağını öğrenmek için özel bir okula mı gittin?"

"Ben Muhafız'ın kraliyet ordusunda bir infazcıyım. Tüm askerler on yıllık özel bir eğitimden geçer. Durum ne olursa olsun her zaman görevimizi yapmanın bilgeliliğini öğreniriz." Ses tonu ve duruşu hiç değişmedi ama yine de içinde bir gerginlik vardı.

On yıl, hmm? Eğitimine çok küçük yaşta başlamış olmalıydı ama annesi benim dünyamdan gelmişti. Peki babası kimdi? Jasher nasıl çocuk asker olmuştu? Zorunlu bir seçim süreciyle mi? Gönüllü olarak mı? Soru-cevaba devam etmeyi çok istiyordum ama bu yolda devam edersem Jasher'ın beni tamamen dışlayacağını hissediyordum.

Sanırım onu okuyabiliyordum. Odağımı aradığım adama çevirdim. "Muhafız'a herkes kadar hayran olduğumu söyleyemem. Çocukları işe alıyor ve onlara nasıl katil olacaklarını öğretiyor."

"Hakeldama halkını Monstra'dan kurtarmak için gerekeni yapıyor, yüzlerce köyü ve binlerce hayatı kurtarıyor."

Şimdi savunmaya geç. "Başkasının suçunun bedelini ödemek için masumları öldürmek, o köyleri farklı türden canavarlarla doldurdu." Soğuktan dişlerim takırdamaya başladı. Belki suçluluk ve pişmanlıktan da. "Onlar da aynı derecede kana susamışlar."

"Korkuyorlar." Sonunda sesi sertleşti. "Eğer o kız senin yerine ölmeseydi, tüm köy yok olacaktı. Monstra..." İçinden buz gibi ve elektrikli bir nefret fişkırıyordu. "Onlar saf kötülük. Canavarlardan bile daha kötüler. Monstra yoluna çıkan her şeyi tüketir. Hiçbir şey

ve hiç kimse güvende değil. Sadece ölümle durdurulabilirler, ancak öldürülmeleri neredeyse imkânsızdır."

Annem de benzer bir şey söylemişti ama bir uyarıda bulunmuştu. Kahraman kral. Mezarın ötesinden yardım etti. Ayrıntıları hatırlamak isterdim ama beynimi zorlasam da bir şey bulamadım.

West'in ofisinde gördüğüm varlıkları düşündüm. Gözlerinde algıladığım nefret ve öfke, Jasher'ın öngördüğü kadar büyük bir yıkım vaat ediyordu. Hatta daha büyük. Çizimlerimden bahsetmemek için iyi bir neden. Ya da şu anda bile bir yaratık çizmek için kalem ve kâğıt özlemi çekmem için.

"Gardiyan beni eve götürmeyi kabul edecek mi?" diye sordum.

Jasher bir an düşündü. "Emin değilim. İsterse yapabilir ama yüklü bir bedel talep edecektir. Her zaman öyle yapar. Ne kadar ödemeye hazırsın?"

"Yine gümüşler," diye mırıldandım. "Şu anda varlığımın baş belası onlar. Param için çalışmaktan mutluyum. Bunu evde de yapıyorum, gece gündüz. Ama burada nasıl hızlı para kazanabilirim ki?"

"Malzeme almak için bir ya da iki köyü ziyaret edeceğiz. Gümüş için şarkı söyleyip dans edebilirsin. Ya da yamyamlara bir uzvunuzu satabilirsiniz. Ya da bir zevk odasında bir gece geçirmek için kaydolabilirsiniz. Gerçi bana işçilerin çok az zevk aldığı ya da hiç almadığı söylendi."

"O zaman şarkı söyle ve dans et," dedim iç çekerek ve o da homurdandı.

"Vay be!

Robottan bir anlık eğlence. Mucizeler asla bitmez." "Duyguları deneyimliyorum," diye cevap verdi, duygusuzca.

İçimden küçük bir kahkaha koptu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Jasher'ın ifadesi yumuşadı, neredeyse şaşkın görünüyordu. Bana sarılışı da yumuşadı ve bakışlarımız buluştu. Bir anda, tüm iyi mizah kaçtı. Yeni bir farkındalık mızrağı beni delip geçti.

Fark ettiğimden daha insancaydı ve bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"Gözlerimin içine bakacak kadar cesur birine alışık değilim," diye mırıldandı.

Merhamet göstererek önce başka tarafa baktım. Boğazımı temizledim.

"Dikkatli olun.

Şarkı söylemek bana göre değil. Sanırım herkes durmam için bana para ödeyecek." "Bu beni ilk performansınızı dinlemek için daha da heveslendiriyor."

Önce eğlence, sonra neredeyse bir şaka mı? Buz adam nereye gitmişti?

"Evde gümüş için ne yapıyorsun?" diye sordu beni hazırlıksız yakalayarak. Gardiyan.

"Ailemin çiftliğine bakıyorum ve yabancılara yemek servisi yaparak garsonluk yapıyorum." Kaşları kırıştı. "Hep bunu yapmayı mı hayal ederdin?"

"Hayatımda ne yapmak istediğimi hiçbir zaman bilemedim," diye itiraf ettim.

Hiçbir şey doğru gelmemişti.

Nehir kıyısına vardık ve bir kez daha sessizliğe gömüldük. Ben kıyıya tırmandım; Jasher orada süzüldü. Saçlarından damlalar damlıyor ve zengin kabarıklık ve çukurluklarının üzerinde yuvarlanıyordu. Ne yazık ki, Vali'nin Loncası'nda yaşadığım gibi anında kuruma mucizesini yaşayamadım.

Örgülerimdeki fazla suyu silkeleyerek bölgeyi inceledim. Hah. Ağzımın suyunu akıtarak baktığım cömert meyve ağaçları artık bol miktarda lezzetli ürün sergilemiyordu. Çorak dallar benimle alay ediyordu. Ürünlerini bu kadar çabuk dökmüş olamazlardı. Yerde hiç ürün yoktu. Yaratıklar her şeyi yemiş miydi?

Hayal kırıklığı, şaşkınlık ve evet, üzüntüyle Jasher'a ve bana doğru ittiği kuru giysilere odaklandım. Bir tunik ve bir çift deri. Sonra ayağıma bir çift savaş botu bıraktı. Neredeyse benim ölçülerimdeydi. Nereden geldiklerini sormaya cesaret edebilir miydim?

Boş ver. Bilmek istiyordum. "Bunları bir ödül avcısından çaldın, değil mi?"

"Deriler ve botlar, evet." Sert ses tonu bu konuda sızlanmamamı öneriyordu. Yoksa.

Ah. İşte oradaydı: bir an bile pişmanlık duymadan kelle kesebilen kalpsiz cellat.

Suçluluk içinde yuvarlanmayacağım, suçluluk içinde yuvarlanmayacağım. Avcılar beni isteğim dışında Batı'ya geri götürmeyi planlamışlardı. Onlar iyi insanlar değillerdi.

"Üstünü değiştir." Topuklarının üzerinde dönen Jasher bana sırtını döndü. Şaşırtıcı derecede nazik bir hareketti ve muhtemelen herkes için yaptığı bir şey değildi. Bir "infazcı" olarak güven sorunları olmalı ve savunmasızlıktan hoşlanmıyordu. Birinin altı numarasında durmasına izin vererek saldırı riskini göze almıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Islak malzemeyi kurusuyla, sandaletleri de botlarla değiştirmenin sevinciyle aceleyle yer değiştirdim. Üst kısım yerine yerleşirken sandal ağacı ve orkide kokusu burnuma doldu. Halka açık infazda karşılaştığım inanılmaz kokunun aynısıydı. *Onun* kokusu. Derin nefes aldım, tadını çıkardım ve kendimden nefret etmemeye çalıştım.

Omzunun üzerinden hiç bakmamasına rağmen, botları bağlamayı bitirdiğim anı tam olarak biliyordu. Bir kez daha ileri atıldı, onu takip etmemi bekliyordu. Ben de öyle yaptım. Bir yolun başında durduk. Sarı değil, gri ve yıkık döküktü, şurasında burasında kırmızı lekeler vardı ve doğruca ormana gidiyordu.

"Eğer ayrılırsak," dedi omzunun üzerinden bakmadan, "patikadan ayrılmayın. Bazıları buna Ölü Adam Geçidi der ama herkes Lux'a giden en güvenli yolun bu olduğunu bilir." Botları taşlara çarparak ilerlemeye başladı.

"İsim tam olarak güven uyandırmıyor. Ve bu söyleyeceğim son şey. Şimdilik." Onu takip ettim, söylendiği gibi sessiz, karışık adımlarla orman girişine yaklaştık. Birbirine bağlı dalları olan iki yüksek ağaçla çevrili kemerli bir açıklık.

Jasher eşiği duraksamadan geçmesine rağmen tereddüt ettim. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum?

Çalılıkların arasında kaybolmadan hemen önce peşinden koştum. Evet. Evet, koştum. Lanet olsun ya da olmasın.

Sol elimdeki ani, keskin bir yanma hissi nefesimi kesti ve yere baktım. Kaşlarımı çattım. Yüzük parmağımın tabanında bir çürük belirdi. Ne yaptım ben?

İçgüdülerim "*Tehlike!*" diye bağırınca acıyı unuttum. Nefesim hızlandı ve bakışlarım yön değiştirdi. Gri patika, o üç gözlü kuşlardan daha fazlasının tünediği budaklı ağaç kümelerinin arasından geçiyordu.

Korku beni ele geçirdi, durduramadığım bir iç fırtına. Komik olan şey: o da yıkıcı canavarlarla birlikte geldi. Yani şüphe-bunu yaptığım için aptal mıydım? Ve endişe - ya babamı hayal kırıklığına uğrattıysam?

"Oomph!" Jasher yine aniden durduğunda ona çarptım. Kendimi sabitlemek için ellerimi sırtına yasladım. Yikes! Teninin sıcaklığı. Kaslarının sertliği.

"Odaklan," diye tersledi.

Doğru. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Sessizce ilerlemeye başladı. Onu takip ettim, konsantrasyonumu onun şekli ve manzara arasında değiştirdim. Bir ağaç kümesinin etrafında, büyük çiçekler vahşi bir renk ve şekil çeşitliliği içinde göz kamaştırıyordu. Aslında her biri bir tür müzik aletini andırıyordu. Kornolardan gitarlara, davullara ve hatta saksafonlara kadar. Hmm. Kulaklarım seğirdi. Yumuşak bir melodi bile yayıyor olabilirlerdi.

Daha dikkatli dinledim. Gerçekten de bir melodi yayıyorlardı! Hem de ne güzel bir şarkı. Yavaş ve tatlı, nakaratın içine gizlenmiş sabit bir kalp atışıyla. Durdum ve gözlerimi kapatıp serenadın tadını çıkardım. Yaklaşmam *gerektiğine* karar vermeden önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Yaprakları parmaklarımın arasında elemek ve kalp atışlarını tenimde hissetmek istiyordum.

Evet, evet. Ayaklarım beni taşıdı. Yüzük parmağımın altı yine yandı, öncekinden çok daha sıcaktı ve kaşlarımı çattım. Belki de bunu yapmamalıydım. Ama mmm. Şu şarkı. Eğildim ve uzandım.

Bileğimdeki güçlü bir kavrama, temas etmeden hemen önce beni durdurdu. Nefes nefese omzumun üzerinden baktım. Jasher. Arkamda yükseliyor, kaşlarını çatıyordu.

"Bunlar sirenler," diye tersledi. "Size organlarınızı sıvılaştıran ve sizi kendi kanınızda boğan bir toksin enjekte edecekler."

Farkına varma yavaş yavaş gerçekleşirken, korku da peşimi bırakmıyordu. Çiçekler beni bir siren şarkısıyla kandırmıştı. Ve ben de onlara izin vermiştim.

Jasher beni bıraktı ve ben de kümeden uzaklaştım. Attığım her adımda elimdeki yanık azalıyordu. İlginçti.

"Bu ormandaki her şeyin sizi öldürmeyi umduğunu varsayın. Çünkü öyle." Jasher daralan bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sesinde bir suçlama tonuyla ekledi, "Ne kadar sevimliyse, o kadar ölümcüldür."

BÖLÜM 7

KOMPLİKASYONLAR ORTAYA ÇIKAR

ormanda tek başıma yürümek daha iyi olabilirdi.

Jasher'ın arkasında oflayıp puflarken, sınırlarını zorlayan bir çiftçi kızı olduğumdan endişeleniyordum. Cezalandırıcı bir tempo tutturdu: hızlı, acımasız ve

onun kadar acımasızdı. Bildiğim kadarıyla beni aşırı egzersiz yaptırarak öldürmeyi planlıyordu. Tuvalet molaları seyrek ve aceleye getirilmişti. Öğle yemeği, dün geceki akşam yemeğinin tekrarı olan kurutulmuş etten oluşuyordu, ama hareket halindeyken yeniyordu.

Bıçak gibi uzunları olan bükülmüş ağaçlara, yılan istilasına uğramış çalılıklara ve kırmızı gözlü fareler tarafından korunan bir mantar tarlasına rastladık. Neyse ki başka hiçbir şey beni öldürmeye kalkışmadı. Ama yaşayan her şey beni izliyor, zihnimdeki çatal ve bıçağı keskinleştiriyordu. Gölgede hissettiğim insanlar tarafından yaklaşılmadığımız için hayal kırıklığına uğramadım. Birkaç kez ormanın sakinlerinin *Jasher*'dan korkup korkmadıklarını merak ettim.

"Oomph!" Ona çarptım ve geriye doğru sektim. Ahh! Bu şekilde aniden durduğu ikinci, üçüncü ya da dördüncü sefer değildi. Sayısını çoktan unutmuştum.

"Sana dikkat etmeni söylemiştim," dedi her zamankinden daha sakin bir sesle. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" Dişlerimi sıkarak sordum. Teknik olarak bir soru sormamıştı ama hayal kırıklığı yıpranan sinirlerimi tırmalarken, kurallarını çiğneyip çiğnemediğim umurumda değildi.

"Evet."

Bu basit yanıt neredeyse içimden bir çığlık koparacaktı. "Neden?"

"Aptalca davranıyorsun, kafanın içinde kayboluyorsun."

Ne güzel. En azından açık sözlü dürüstlük eğilimini kaybetmemiştir. "Haksız değilsin ama bunu nereden biliyorsun?" Başladığımızdan beri bir kez bile bana bakmamıştı. Geniş omuzlarına bol bol bakmış, metalin altından, kasların ve dövmelemin üzerinden boncuk boncuk ter damlarken bir tuhaf gibi izlemiş olsaydım fark ederdim. "Kuşların aksine senin üçüncü bir gözün yok." Bekle. "Senin var mı?"

"Onların üç gözü yok. Dört tane var." Ne!

"Biri kafalarının arkasında. Ama ne yazık ki benim böyle değerli bir savunmam yok. Ne yaptığınızı biliyorum çünkü kafamın içinde kaybolmadım. Etrafımın farkında olmaya devam ediyorum. En küçük ayrıntılara bile dikkat ederim."

Tamam, bu biraz acıttı. "Peki, la de da, sen özel değil misin?" Alay ettim. Sinirlerimi unutun. Her iki ayağım ve her bir belim zonkluyordu.

Jasher aniden durdu ama ben bir kez olsun hazırdım ve çarpışmadan kaçınarak yana atladım. O dönüp bakışlarımı yakaladığında dudaklarımda muzaffer bir gülümseme belirdi.

"Ha! Şaka yapıyorsun." Ona sırtıttım. "Aynı hatayı asla bir düzineden fazla yapmam."

Gözlerimi uzun uzun süzdü ve yutkundum. O gün batımı gözbebekleri belki, belki de ısınmıştı. Sadece birazcık mı? Hayır, hayır, yanılıyor olmalıyım. Duygusuz bir cellatla alay etmek onun dostluğunu kazanmanın yolu değildi. Jasher'la arkadaş olmak istediğimden değil. Ama tavırlarında bir değişiklik yapmasının zararı olmazdı. Burada biraz yumuşama, orada çok daha az ilgisizlik. Bakışlarının yoğunluğuyla beni kıvrandırmayı umduğuna şüphe yoktu.

Savunmaya geçerek çenemi kaldırdım ve ters ters baktım, onun da herkes gibi tepki vermesini bekliyordum: rahatsız olacak ve yoluna devam edecekti. Ama an uzadı, saniyeler dakikalara dönüştü. İkimiz de başka tarafa bakmadık.

Ortam gerildi, ona dair farkındalığım ikiye katlandı. Üç katına. Biraz nefes almaya başladım. Gözleri daha da ısındı ve bu sefer hata yoktu. Göz temasına alışık olmayabilirdi ama bunun için yaşıyordu.

Bir adım daha yaklaşarak aramızdaki az miktardaki mesafeyi sildi. "Başka tarafa bak, yoksa bundan sonra olaklardan hoşlanmayabilirsin."

Nefesim ciğerlerimde düğümlendi ve onun kokusuyla doldu. Uyuşturucu kadar baş döndürücü bir parfüm. Beni öpmeyi mi planlıyordu? Reddederdim. Kesinlikle reddederdim. Duygusuz katiller benim tipim değildi. Beni kurtarmış *olmasına* rağmen

Bu yüzden belki de muhteşem bir robotla (tutkulu?) kucaklaşmak çok da kötü bir şey olmayabilir.

Sonunda yaptım. Gözlerimi kaçırdım, onun hayvani cazibesinin etkisi olmadan düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ancak, Jasher onu öpmenin neden harika bir fikir olabileceğini düşünmemi beklemedi. Etrafımda dolaştı ve ortadan kayboldu.

Gerginlik beni bir mengene gibi kavradı. Hayal gücümün neredeyse kilitlenmesini boş verin. Burada mı kalmalıyım? Kovalamalı mıydım? Ona ne olmuştu? Nereye gitmişti?

Dur bakalım. Göz kapaklarımı kapattım ve havada asılı duran parıldayan bir perdeyi inceledim. Görünmez bir perdeydi, tıpkı Vali Loncası'nı koruyan perde gibi. Ötesinde ne bekliyordu?

Jasher'ın dönmediği dakikalar geçtikçe merakım korkuma baskın çıktı. Bacaklarım titrese de ilerlemeye devam ettim. Ancak perdeye yaklaştıkça, yüzük parmağımdaki çürük, tıpkı şarkı söyleyen çiçeklerde olduğu gibi daha da sıcak bir şekilde yandı. Gözle görülür bir bant oluşmuş, koyulaşmış ve hatta yara dokusu gibi kabarmıştı.

Hmm. Rengi değişmiş deri gerçek bir yüzüğe benziyordu. Hiç yaptırmadığım bir dövme. Kendi başına yeterince garip bir olaydı ama yerini hesaba kattığımda saçımı yolmak istedim. Tek bir zümrüt, safir, yakut, ametist, opal ve elmaştan oluşan yüzük - Patch'in bahsettiği bölgelerin aynısı - annemin yüzüğünü taktığım parmağımda mı belirmişti? İhtimaller neydi?

Hakeldama ile bir başka bağlantı. Babam bu hazineyi bana dört yıl önce, on altıncı doğum günümde hediye etmişti. On sekiz yaşıma girdiğim sabah uyandığımda yüzüğün yerinde olmadığını fark ettim. Yatak odamı ve evimi darmadağın etmeme, tarlaları aramama ve attığım her adımın izini sürmeme rağmen, yadigârı bir daha asla göremedim.

Ya annem bu toprakları ziyaret etmemiş olsaydı... ama içinde yaşasaydı?

Parmağımdaki yanığın bir anlamı var mıydı? Yüzüğün bir çeşit sihirli gücü mü vardı?

Hayır, kesinlikle değil. Sihir gerçek değildi; annem masallarını her anlattığında bunu dile getirirdi. "Ruhani otoritenin" erdemlerini ve bunun arkasındaki itici gücü överdi. O zamanlar anlamadığım ve şimdi de zar zor kavradığım şeyler.

Aman Tanrım, bu koku da neydi? Manzara değişir değişmez öğürerek yerimden sıçradım. Midillisiz ya da sürücüsüz bir araba

Mutant sineklerin arka tarafa üşüştüğü, üst üste yığılmış başsız, çürümeye yüz tutmuş cesetlerin bulunduğu küçük bir açıklığı işgal ediyordu. Hayatımda gördüğüm en büyük kurtçuklar her yerde kıpırdanıyor, cesetlerin, arabanın ahşap korkuluk ve tekerleklerinin ve çevredeki çimenlerin üzerinde sümüksü bir madde bırakıyordu. Kötü bir koku her nefesimi kirletiyor, kusmamı çok gerçek bir olasılık haline getiriyordu.

Jasher aracın ön tarafına, kayışların kesildiği yere çömeldi. Yüz ifadesi kızgınlık sınırındaydı. Sesi titreyerek açıkladı: "Cesetler imha edilmek üzere Lux'a götürülüyordu. Tuzakçılar sürücülerini ve atları almış olmalı."

Ağzımdaki nem kurudu. "Tuzakçılar sürücülere ne yapacak?"

"Değişir. Bazıları zorla çalıştırılır. Çoğu yenir."

Dehşet! "Bahsettiğiniz yamyamlar tuzakçılar mı?"

"Kısmen. Başkaları da var ama tuzakçıların aksine onlar etlerini çalmak yerine parasını ödemeyi tercih ediyorlar."

Bu nasıl daha iyi olabilirdi ki? "Kovalayıp sürücülerini kurtarmamız gerekmez mi?"

"Hayır. Onlar ölü sayılır. Ve bil diye söylüyorum, eğer kaçırırsan senin için de gelmeyeceğim." Doğruldu ve omuzlarını yuvarladı. "Tek başına olacaksın."

Sağlığını tamamen hiçe sayması beni çok sinirlendirdi. Neyi paylaştıktan sonra? Bir dakikayı mı? Lütfen. Kesinlikle hiçbir şey paylaşmadık. Buna şaşırmamalıydım. "Tek başıma olmayacağım. Pusulam yanımda olacak," diye karşılık verdim ve ters ters baktı.

Sağduyu beni içten içe sarstı. *Rehberini kışkırtmayı bırak!*

Ses tonumu yumuşatarak, "Bu görünmez perdeler de ne?" diye sordum. Daha da iyisi, bir diğerine takılmaktan nasıl kaçınabilirdim? "Sanırım tuzakçılar onları tuzak kurmak için kullanıyor."

"Öyle, evet. Perdelere sarra denir. Tuzakçılar onları sadece aceleyle kaçmak zorunda kaldıklarında geride bırakırlar." Jasher arkamdaki bir alanı işaret ederek sağa sola baktı ve ekledi: "Bir sarranın içindeyken ötesini görebilirsiniz ama dışarıdan bakanlar içinden geçemez. Tuzakçılar silahlarını çekmiş bekler ve görüş alanlarına girenlere saldırırlar."

İşaret ettiği yönü takip etmek için döndüm ve iki farklı ağaç gövdesine çakılmış metal bir cıvata şeysi keşfettim. Fark etmesi kolay değildi ama

imkansız da değil. Şu andan itibaren, tetikte olacağım.

"Bir tuzağa düşmediğinizi nereden biliyordunuz?" Ben sordum.

"Ben yapmadım. Öyle olduğumu umuyordum." Ses tonundan zevk damlıyordu. "Tüm şirketi katletmeyi diledim."

Gözlerim büyüdü. "Öldürmeyi bu kadar çok mu seviyorsun?" "*Tuzakçıları* öldürmeyi o kadar çok seviyorum."

Anlamlı bir ifade. Kendisi ya da sevdiği biri geçmişte tuzakçıların kurbanı olmuş olmalı. "Eğer sürücüleri kurtarmak isterseniz, bunu kabul edebilirim."

Gözünün altında bir kas sıçradı. "Tuzakçı kamplarını bulmak aylar süren bir arama gerektiriyor. Sık sık hareket ediyorlar ve ikimiz de Lux'a ulaşmaya can atıyoruz." Çantasının kayışını düzelitti ve geldiğimiz yöne doğru ilerledi. "Lafı açılmışken, hadi gidelim."

Perdeyi terk edip ormanın derinliklerine doğru yürürken sessiz ve tetikte kaldım. Ağaçlardaki metalleri ve havadaki ışıltılı örtüleri taradım. Ayak seslerini ve sesleri dinliyordum. O yoğun, iğrenç karanlığın araziye yayılması uzun sürmedi.

Jasher durduğunda, kalbim hızlanıp beni kilometrelerce öteye taşıırken bile ben de onunla birlikte durdum.

"Başka bir sarra mı?" Fısıldadım, gölgelerin arasında bir sürgü bulamadım. Ama hafif bir uğultu duydum.

"Evet." Yıkık dökük yoldan uzaklaştı ve çantasını yere bıraktı. "Gece burada kamp kuracağız."

Sirenler olsun olmasın, burayı güvenli bir yer olarak görüyor olmalı. İlerleyerek bölgeyi yeni gözlerle inceledim ve onun gördüklerini görmeye çalıştım. Çevre boyunca daha kalın çalı örtüsü, aralara serpiştirilmiş çalılar ve dikenler. Siren yaması. Bir mantar kümesi - bakışlarım sirenlere geri döndü.

Ne kadar hoş bir melodi. Sadece sonsuza dek dinlemek istedim, sonsuza dek ve sonsuza dek. Ve belki bir çiçeğe dokunmak. Sadece bir kez. Onlara doğru adım attım.

Parmağımın dibindeki halka şeklindeki çürük parladı ve dikkatimi çekti. Oha! Neredeyse yine kapana kısıliyordum. Kendimi daha emin olduğum tek görüntüye odaklanmaya zorladım. Jasher, alanı hazırlarken kaba kuvvetten bir kule gibi duruyordu.

Melodi farkındalığımdan kayboldu ve hızla atan kalbim yavaşladı. Beynim tekrar açıldı. Yani. Gölge yüzük bana yardım etti. Ama nasıl? I

kaşlarını çattı. Ve yeni bir küre nasıl oldu da bizi puslu bir aydınlık çemberinin içine alarak karanlığı uzaklaştırdı?

"Bu ışık nereden geliyor?" Hayretler içinde sordum.

"Zırhım eter külüyle kaplandı. Sen sormadan söyleyeyim, etkileri sonsuza dek sürer." Çubukları toplayarak, "Sana pusulayı veren su bakiresi. Adı Iris mi?"

"Öyle." Toplama işinde ona yardım ettim ve avuç dolusu odun parçasını yığının içine attım. "Nereden biliyorsun?" Peki bu eter külünden nereden bulabilirim? Tüm vücudumu onunla kaplamak istedim.

"O Muhafız'ın düşmanı." Diz çöktü ve iki taşla ilk közü tutuşturdu. Gecenin içinde gerçek bir işaret yaratma riskini göze aldığına göre, küremizin içini kimsenin göremediğini varsayıyordum.

Karşısına oturdum ve sıcaklığın tadını çıkardım. "Hikâyenin devamı var."

Yerleşmeden önce çenesini oynattı ve bana bir parça kurutulmuş et, sonra da matarayı fırlattı. "Karisını öldürdü."

Vay canına. Tamam. Duymayı beklediğim şey bu değildi. "Bu hiç iyi değil." Eti kemirdim ve suyu yudumladım, sonra itiraf ettim, "Ona adı konmamış bir iyilik borcum var." Cehaletin başımı belaya soktuğu bir başka örnek daha.

Bir kütüğü gereğinden fazla güç kullanarak ateşe attı. "Onu bu ormana çekmenizi ve toplayamadan öldürmenizi öneririm. Ya da bunu yapması için birine para ver."

"Senin gibi biri, belki?"

"Ben zaten bir işte çalışıyorum. Şu anda kiralık değilim." Omuzlarını silkti. "Tahminimce *Muhafız*'ı öldürmeni isteyecektir. Onu küçümsüyor."

Başımı kesin bir ifadeyle salladım. "Bunu yapmayacağım." Hayatta olmaz.

"Bu ormanın dışında, böyle bir ret sizi yalancı yapar ve ölüme mahkûm eder."

Ugh. Ahlaki açıdan yozlaşmış davranışlardan sorumlu tutulmak bazen gerçekten berbattı. "Onu bu ormanın dışında öldürmek beni de ölüme mahkûm etmez mi? Cinayet, nasıl keserseniz kesin bir suçtur."

"Evet ama Muhafız'ın ölümü cinayet sayılmaz," diye mırıldandı Jasher.

Uh... "Anlamıyorum." "Bu benim sorunum değil."

Dilimi ısırđım. Pekala. Bu soru-cevapt a farklı bir yol izleyeceğiz. "Iris onu neden bu kadar küçümsüyor?"

Bir an geçti. Sonra bir an daha. Konuşmanın bittiğini anladım. Önemli değil. Yarın tekrar denerim.

Sonra konuştu, bakışları bilediği bir hançere kilitlenmişti. "Uzun zaman önce, halkının Muhafız'ın liderliği yüzünden isyan ettiği bir zaman vardı. Çok hor görülen bir kral ve kraliçe öldürüldükten sonra iktidarı yeni ele geçirmişti. Bakireler onu iktidardan uzaklaştırmak için pek çok yasayı çiğnedi. Fırtınalar ve monstra geldi. Masumlar öldü ve yıkım hüküm sürdü. Daha fazla trajediyi durdurmak için Gardiyan ordusunu köylerine gönderdi. Çok azı hayatta kaldı."

Ben düşünmeye ve tepki vermeye vakit bulamadan Jasher'ın dikkati benden öteye yöneldi. "Bir rabdog sürüsü tarafından takip ediliyoruz, bu da tuzakçılar tarafından takip edildiğimiz anlamına geliyor." Yavaşça ayağa kalktı, her iki eliyle bir hançeri kınından çıkardı. Endişe beni bir anda sardı. Iris ve isimsiz nimetle daha sonra, yamyamların acil tehlikesi altında olmadığım bir zamanda ilgilenecektim. "Hakeldama'da bir gün bile belası geçmez mi?" Alt dudağımı çiğnedim, bir sonraki sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değildim. Soru. "Rabdoglar nedir?"

"Dört ayak üzerinde ölüm. Ve eğer onları durdurmazsam," dedi sessizce, "tuzakçıları doğruca bize yönlendirecekler. Geceleri tuzakçılarla uğraşmak istemediğimizi söylediğimde bana güvenin."

O şoförlere yaptıklarından sonra mı? Hayır. Hayır, *hiçbir zaman* tuzakçılarla uğraşmak istemedim.

"Kııldama, Moriah. Burada güvende olacaksın. Bundan emin olacağım. Ayrıca, benden başka hiç kimse yakınlarda kuduz köpekler varken bu bölgeye yaklaşacak kadar aptal olamaz." Bunu söyledikten sonra ışığını da yanına alarak gitti.

Ateş yavaş yavaş söndü, kalın gölgeler içeri süzülürken söndü. Zifiri karanlık beni tüketirken nefesim kesildi. Yüzük parmağımdaki yanık patladı ve o anda anladım. Evet, yanık beni tehlikeye karşı uyarıyor, bu yeni dünyada yolumu bulmama yardımcı oluyordu. Kavrıyamadığım bir olaydı. Özellikle de şimdi, beynim ölmek için bin iki yol sayarken.

Derin nefes al. Dışarı. Sessiz sesler beni soluk soluğa bıraktı. Sesler daha da yükseldi. Hala daha yüksek. Kalbim güm güm atıyordu. Jasher için korktum. Kendim için korktum. Zaman geçti. Dakikalar. Bir saat.

Bir saat daha.

Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Bir başkası. Yorgunluk, damarlarıma pompalanan adrenalin tufanıyla savaşıyordu. Uyku hiç gelmedi. Sonunda, sabahın soluk ışıkları tepemdeki dalların ve yaprakların oluşturduğu gölgelikten süzüldü. Jasher'dan iz yoktu. Çatlamış dudaklarımı yaladım ve ayağa kalktım. İşimi halledip bekleyecektim.

"Merhaba, tatlım."

Tanıdık olmayan ses, kaya gibi sert kollar boğazıma ve belime kilitlenip beni pislik kokan acımasız bir bedene doğru sıkıştırmadan bir saniye önce kulaklarıma ulaştı. Korku beni ele geçirdi, tek bir düşünce beynimde çılgılık atıyordu. *Tuzakçı!*

Kimsenin bana yaklaşacak kadar aptal olmaması buraya kadarmış. İçgüdü çılgılık attı: *Kaçın!* Ama tüm gücümle savaşmama rağmen serbest kalmayı başaramadım. Beni esir alan kişi sadece güldü.

"Sanırım bu eti baharatlı bir şeyle marine edeceğim," diye mırıldandı yeni bir ses. Sırıtan bir adam süzülerek yanıma geldi. Ellili yaşlarında, kaşları çatık, taraklı, kalın bıyıklı ve normal giyimli bir adamdı. Bej rengi bir gömlek ve bol bir pantolon. Belinde eski moda demir anahtarlar şingirdiyordu.

Çenemi hafifçe çimdikledi, burnunun ucuyla boğazımın kıvrımını sıyırıp keskin bir nefes almadan önce yüzümü bir yandan diğer yana çevirdi. "Normalde yemeklerimin peşinden koşmam ama itiraf etmeliyim ki buna değdin. Yakından daha da lezzetli görünüyorsun."

İçimden manik bir kahkaha patladı. Evet. Tuzakçılar. Beni yemeyi planlıyorlardı. Yemek. Beni yemeyi. İç organlarıma çatal ve bıçakla saldırmak gibi. Kamp alanından masaya. Yine de çok sıradan görünüyorlardı.

Beni kaçıran kişi "Bir yetkiliye mi ait?" diye sordu.

Bay Bıyık elimi tuttu, avucumu ışığa doğru kaldırdı ve kıs kıs güldü. "Oh, evet. O Vali West için bir kurban."

"Ödül avcıları onun peşinde o zaman."

"Kemiklerinden başka bir şey bulamayacaklar." Dilini tekrar tekrar bana doğru fiskeledi ve yüzümün buruştuğunu saklayamadım. "Ben Tommy. Ya sen?"

"Bugünün yemek menüsünde yok." Tek seçeneğim vardı. Blöf yapmak. "Arkadaşım şu anda senin kuduz köpeklerini öldürüyor. Eğer bana zarar verirsen, sıradaki seni öldürür. Fazla kanı temizlemek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Tatlım," diye tekrarladı ve benim için üzülmüş gibi tısladı. "Arkadaşın çoktan öldü."

Hayır! Hayır, hayır, hayır. Jasher ölmemişti. Ölmüş olamazdı. Çok güçlüydü, çok yetenekliydi.

Tommy başını yana eğerek beni daha derinlemesine incelemeye başladı. "Bana birini hatırlatıyor."

"Daha önce tattığın bir ziyafet mi?" diye sordu arkadaşı.

"Evet. Bu o olmalı." Sırtışı geri döndü ve genişledi. "İlk ısırtığı ben alıyorum."

BÖLÜM 8

LEZZETLİ BİR ATIŞTIRMALIK

M Bacaklarım efordan titriyor, ayaklarım zonkluyordu. Bileklerimde prangalarla, at sırtındaki dört tuzakçı beni ve yol boyunca topladıkları diğer iki esiri kamplarına doğru götürdüler.

Yüksek ağaçlarla çevrili, çimen ve kumdan oluşan yamalı bir yorgana sahip bir açıklık. İyi yapılmış çadırlardan temiz ama sade çarşafar giymiş erkekler, kadınlar ve çocuklar dökülüyordu. Giderek büyüyen kalabalık sevinçle alkışlıyordu. "Ziyafet" mırıltıları yükseldi ve birçok ilgili bakış bana yöneldi.

İzleyenlerin yüzlerini tararken, yanaklarının dolgunluğuna dikkat ederek dişlerimi sıktım ve bir safra dalgasıyla mücadele ettim. İyi yiyorlardı ve sık sık yiyorlardı.

Canavar hayvanlar saldırgan bir şekilde bölgede dolaşıyordu. Bir çeşit kurt-sırtlan-insanımsı melezlerdi. Rabdog denen hayvanlar mı? Sırım gibiydiler ve tam boyda olsalardı tuzakçılar kadar uzun olabilirlerdi. Ancak, dört ayak üzerinde geziniyorlardı. Öndeki bacaklar pençe uçlu kollar gibi görünüyordu. Orta büyüklükte burunları, kocaman dişleri ve anormal derecede kemerli dikenleri vardı.

Jasher'ı bu sürü mü öldürmüştü?

Celladın kaderini hatırlatan bir iniltiyi durdurmak için dilimi ısırdım ve kanın tadına baktım. Ölmüş olamazdı. Olamazdı işte.

Dikkatim dağıldığı için yolumun üzerindeki kayayı göremedim. Çıplak ayak parmağım ona çarptığında irkildim, sessiz kalmak, yürümeye devam etmek ve dik durmak için elimden geleni yaptım. Birkaç mil önce, bir böğürtlen tarlasına geldiğimizde botlarımı gizlice çıkarmıştım, kolay takip için kan izi bırakmaya hevesliydim.

Her ihtimale karşı. Yine de Jasher'ın hayatta kalması bana söylediği sözleri değiştirmeyecekti. *Tek başına.*

Gerçekten öyle miydin?

Umutsuzluk beni bombardımana tuttu. Bir zamanlar Jasher'ın acımasız olduğunu düşünürdüm ama artık düşünmüyordum. Beni esir alanlar on bin kat daha kötüydü. O güzel, rengârenk midillilerin üzerinde gururla oturuyor, yemeklerinin morarmış, hırpalanmış halinden heyecan duyuyorlardı. Belli ki bifteklerinin yumuşatılmış olmasını tercih ediyorlardı.

Kızarmış et kokusu burun deliklerime ulaştı. Önce hoş kokunun tadını çıkardım, ağzım sulandı. Sonra tam olarak ne soluduğumu fark ettim. Kızarmış insanlar. Kesilmiş uzuvları ve gövdeleri açık ateş çukurlarının üzerinde asılı duruyor, şişlerin üzerinde dönüyor ve kömürleşiyordu. Kesik kafalar kısa, dönen sırtıkların tepesindeydi ve oturan köylülerin tembel Susan tarzında beyinlerini çıkarmalarına izin veriyordu. Daha taze bedenler tahta masaların üzerine uzatılmış, organları ayıklanıyordu. Kasaplık istasyonu.

Safra boğazımı yaktı. Eğildim ve kustum. Tuzakçılar umursamadan ilerlemeye devam ettiler. Zincirim gerildi, beni önce dizlerime, sonra yüzüme doğru çekerek pislğin içinde sürükledi.

Sahip olduğumu bilmediğim derin bir güç rezervinden yararlanarak ayağa kalktım. Sanırım vahşi bir ölümün laneti doğruydu.

"Bırakın beni!" diye bağırdı yanımdaki gürbüz adam. Bağlandığı yerde sarsılıyordu ama işleyicisiyle boy ölçüşemezdi. Tuzakçı sert bir çekişle adamın düşmesini ve ağzının dolusu toprak yemesini sağladı.

Göğsüm sıkıştı. Ona yardım edemedim. Kendimi tutamadım bile. Yakınlarda bir avuç yavru, bir et parçasını tekmeleyen çocuklarla oynuyordu.

renkli top, mahkûmların görüntüsünden etkilenmeden etrafta dolanıyordu.

Çok geçmeden hedefimize ulaştık. Sürücüler derme çatma bir ağılın yanında durdu ve atlarından indi. Bir grup genç kısraklara sahip olmak için koşarak yanlarına geldi. Ancak tuzakçılar yeni ayaklı etleri kimseye emanet etmediler. İçlerinden üçü daha sonra nakletmek üzere bir esir almak için yanlarına yaklaştı.

Tommy sırtarak, "Benimlesin kızım," dedi. "En lezzetli atıştırma burası." Zincirim ucunu kavradığı gibi beni girişinde iki nöbetçinin nöbet tuttuğu çamurdan bir kulübeye doğru götürdü. Anahtarları belindeki kancadan şingirdiyordu. Diğer tuzakçılar adamları ters yönde, en az yirmi kişinin kazıklarına bağlandığı açık bir çadıra götürdüler. Seçilmeyi mi bekliyorlardı?

Ter avuç içlerimi ıslattı. "Seni yemek istemiyorum ama bağırıksaklarını dökmekten de çekinmem," diye hırladım beni esir alan kişiye.

Düpedüz güldü. "Birçok kişi denedi ama hiçbiri başarılı olamadı."

Beni doğruca kasaba mı götürdü yoksa önce benden faydalanmayı mı umuyordu?

Topuklarımı sıktım, ileri doğru ivmeye direndim. Fazla çaba harcamadan beni kapıdan içeri çekti. Yeni çevrem beni duraksattı. Bir çukurun içinde ateş çıtırdıyor, duman yukarı kıvrılıyor, çatıdaki bir delikten kaçıyordu. Neyse ki kimse alevler içinde kavrulmuyordu ve hazır bir şiş de yoktu.

Ahşap çerçeveli ve saman dolu şilteli çok sayıda yatağa rağmen, burası korktuğum gibi bir aşk kulübesi değildi. Sadece bir mahkûm daha vardı. Peştamal giymiş yaşlı bir adam yatağın üzerinde yatıyordu. Zincirlenmemişti. Ama sonra, iki bacağı ve bir kolu kesilmişti. Hüzünlü, çökmüş gözlerle beni izliyordu, cildi solgun ve morarmıştı.

Dehşet nefesimi kesti ve boğazımı tıkadı. Beni bekleyen kader *bu* muydu? Parça parça yenmek mi?

Mücadelelerim yeniden başladı.

"Temizlenmeli ve terbiye edilmelisin. Ama önce kaplar hazırlanmalı," dedi Tommy ve beni yaşlı adamın yanındaki yatağa çekti. Prangalarını çıkardıktan sonra kelepçeleri birbirine bağladı, sonra metali boynuma geçirdi ve zincirin ucunu battaniye yığınının altına gizlenmiş bir kazığa bağladı. Ayağa kalkacak kadar gevşeklik vardı ama başka bir şey yoktu. "Carmine!"

Kıvrıkcık tuzlu ve biberli saçları olan yıpranmış bir kadın, yanıma koyduğu bir matarayla koşarak içeri girdi. Sonra da girdiği gibi hızla kulübeden çıkarak gitti.

"Uyuşturucu değil. Biz kendimizi böyle zehirlemeyiz. Süt bu. İster için ister içmeyin. Güçlendirin ya da güçlendirmeyin. Bu size kalmış." Tüm bunları sırtarak söyledi. Çünkü içeceğimi biliyordu. Gücümü artırmak için her şeyi yapardım.

Çenemi çimdikleyecekmiş gibi uzandı.

İçgüdüsel olarak göğsüne tekme attım. "Dokunma bana."

Şimdi kaşlarını çatarak ayak bileğimi yakaladı ve cezalandırıcı bir şekilde sıkıca kavradı. Gözleri parlıyordu. "Senden ilk numuneyi aldığımda izlemene izin vereceğim. Sanırım tam buradan başlayacağım." Baldırımın ortasına dokundu.

"Yiyeceğin tek şey karga olacak," diye hırladım ona.

Beni bırakırken güldü. Başka bir şey söylemeden, o aptal şingirdayan anahtarlarla dışarı çıktı. Birdenbire yaşlı adamla (yarı) yalnız kalmıştım. Kapının hemen dışında nöbet tutan muhafızların çekip gittiğinden şüpheliydim.

Korodaki bebekler, Patch ve hatta Jasher bana West'lerle daha iyi olacağını söylemeye çalışmışlardı. Dinlemeliydim. Ama suçların, yedeklerin ve fırtınaların ülkesini özleyeceğimi nasıl tahmin edebilirdim ki?

Nefesimi kontrol etmek için elimden geleni yaparak kulübeyi gözden kaçırdığım detaylar için taradım, göreceklerimden biraz fazla korkarak yoldaşım ile yüzleştirdim. Uzak bir köşede, vahşi gözlü bir kuduz köpeği kıpır kıpır yavrularını emziriyordu. Manik bir kahkaha attım. Zincirsiz adam kendini sürüklemeye çalışırsa diye anne nöbetçi olarak mı hizmet ediyordu?

Sessiz bir hırıltı dikkatimi yatağımın kenarına çekti ve pranganın izin verdiği kadar uzağa tırmandım. Bir yavru! Orada kıvrılmış, başını kaldırmış, dişlerini göstermiş ve gözleri kırmızıyla parlıyordu. Diğer bebeklerden çok daha küçük görünüyordu. Yine de! O dişler ne kadar keskindi?

Suçlayıcı bir bakışla beni izledi ama üzerime atılmadı. Saldırmayı başaramayınca, sanki tüm gücü tükenmiş gibi başını eğdi. Yaralanmış mıydı? Neden kardeşleriyle birlikte yemiyordu?

Yere koymak için almaya cesaret edebildim mi?

"O küçük külçe sana zarar vermez," diye homurdandı yoldaşım, sesi boğuk çıkıyordu. Muhtemelen çılgılık atmaktan, "O yeterince güçlü değil. Annesi onu reddetti, bu yüzden diğerleri de onu reddetti. Yiyecek ve şefkat olmadan sadece daha da zayıflıyor."

Bebek için acıklı bir hikaye değil!

Sonunda yanımdaki zavallı, istismara uğramış adamla yüzleşmek için cesaretimi topladım. Onu görmek tam da beklediğim şeyi yaptı ve ürperdim. İçimde bir şeyler kırıldı.

"Adın ne senin?" diye sordum. "Ne zamandır buradasın?"

Issız bir gülümseme sundu. "Ben Earl Smith. Birkaç ay önce Oklahoma City'den geldim. Bir kasırgadan zincire vurulmuş olarak uyandım. Sadece birkaç gün sonra yamyamlar bir bacağıma kaybettim. Ben bir öteki dünyalı olduğum için özel günler için saklanıyorum." Sesine acılık karışmıştı.

Aynı kader beni de bekliyor. *Nefes al.* "Ben Kansas'tan Moriah Shaker."

Sanki en büyük dileğini yerine getirmişim gibi sevinç gözyaşları döktü. "Evet, Kansas. Seninle tanışmak büyük bir zevk. Bir daha Amerikalı bir dost göreceğimi sanmıyordum."

"Ben de. Ve bu zevk bana ait, Oklahoma." Bana bir gülümseme daha verdi, bu seferki saf mutluluktu.

Varlığımın her zerresiyle uzanıp onu okşamayı, temasın rahatlığını paylaşmayı arzuluyordum. Ama metal bağlantılar buna izin vermedi. Sonra o yaptı.

Uzanmaya başladı, ben de onu takip ettim ve mümkün olduğunca uzandım. Parmaklarımızın uçları birbirine değdi. Her birimizden bir miyavlama yükseldi. Bana babamı ne kadar çok hatırlatıyordu.

"Eve dönüş yolunu öğrendiniz mi?" Earl mırıldandı.

"Bana Lux Şehri'nde bir portal olduğu ve bizi dünyamıza geri götürebileceği söylendi."

Umut yüz hatlarını aydınlattı. "Brenda'mı çok özlüyorum. Onu tekrar görmek için her şeyi yaparım." Göz kapakları bir an için kapandı ve ağzının kenarları kalktı. Yeniden buluşmalarını mı hayal ediyordu? "Bu arada matara gerçekten sütle dolu. Bir keçinin sütü. Yani bu dünyadaki keçi versiyonundan. Size enerji verir ama aynı zamanda etinizi de tatlandırır. Bir av yirmi iki."

Yavru köpek tekrar şaha kalktı ve ben ağırlığının büyük kısmını battaniyelere kaydırırken daha şiddetli bir hırlama çıkardı. Gözleri daha parlak bir kırmızıyla parladı. İfadesindeki vahşet, "*Seni parçalayacağım!*" diyordu. Ama tüy yumağı yine saldırmadı. Ya cesareti ya da savunması yoktu, ama her iki durumda da yalnızlık duygusunun üzerine ateşten kömürler yığıldı. Babam olmadan, hiç kimsem yoktu ve bu berbat bir şeydi. Bu adam için de berbat olmalı. İğrenç bir kuduz köpek bile biraz merhameti hak ediyordu.

Titreyerek ama ona bir anlık dostluk göstermeye kararlı bir şekilde kolumu ona doğru uzattım. Hırıltısının şiddeti arttı ve tüm vücudu gerildi. Temas ettiğim anda, sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi sıçradı. Geri çekilmedim. Hayır, omurgasının çıkıntılarını okşadım. Nazikçe, çok nazikçe. Kürkü beklediğimden daha yumuşaktı.

Onu okşadıkça ellerim daha da ısınıyordu. Sıcaklık ondan değil, içimden geliyordu; rahatsız edici değildi ve bana bir uyarı gibi gelmedi. Aksine, en soğuk girintilerimi çözdü. Kısa süre sonra küçük adamın hırıltısı da gözlerindeki kırmızılık gibi soldu ve battaniyenin üzerine yığıldı, mücadele edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Ve belki de umursamayacak kadar memnun?

Beslenmeye olduğu kadar şefkate de ihtiyacı olduğunu fark ettim. Ama önce beslenmeye. Şu anda elimde (neredeyse) keçi sütü vardı. Bu iş görürdü.

Mataranın kapağını açtım, bir elimi kavradım ve kalın, beyaz sıvının bir kısmını avucumdaki çanağa döktüm. İçeceği küçük adama uzattığımda kokladı, canlandı ve dilini çıkardı. Kuyruk sallayarak ayağa fırladı ve sıvıyı olabildiğince hızlı bir şekilde yaladı.

Mmkn. Biraz daha doldurdum, o da içti. Daha da fazla. Her damlasını tüketti. Ben servisi keser kesmez bir hırıltı daha çıkardı.

"Hayır, efendim," dedim. "Bu yatakta bizimle birlikte kuduz köpeği kusuğu istemiyorum. Yediklerinizle baŗa ıkabileceğinizden emin olalım."

Sözlerimi anlamıŗ gibi dramatik bir i ekiŗ yaptı ve battanierlerin üzerine çöktü, sonra bana minnettarlığa benzer bir Şeyle baktı.

Evet, tamam, biraz eridim.

"Bir isme ihtiyaın var," dedim ona. "Yine de sana Toto demeyi reddediyorum." Etkilenmiŗ gibi görünmüyordu.

"Sana Şimdilik Nugget diyeceğim. Aklına daha iyi bir Şey gelirse bana söylersin."

Earl kıkırdadı, neŗesinin sesi içimi daha da ısıttı. Ama hemen ayıldı, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti ikimizi de o anın içinde tutuyordu. "Burada olmandan nefret ediyorum ama aynı zamanda memnunum." Yüzünü buruŗturdu. "Bunu söylemek korkunç bir Şey. Özür dilerim. Sadece, benim için çok gerekli bir ilaç oldun."

Tamamen anladım. "Senin de burada olmana çok sevindim. Kamalısınız Earl," diye fısıldadım. Belki suya ulaŗabilir ve Iris'i ağırabilirdim. Fazladan bir yardım fena olmazdı. l kızlardan iyilik toplayamazsın. Ve eğer su bakiresi olmazsa, belki gizlice kaçabilir, bir sedye hazırlayabilir ve Earl ormanın içinden srkleyebilirdim. Ya da bir çift köpeği çekmesi için ikna edebilirim. "Son anlarımı Tommy gibi birinin sindirim sisteminde geçirmeyi reddediyorum."

"Tavsiye etmediğim bir deneyim. Bir yıldız," dedi Earl, benden beklenmedik bir kakhaha sesi çıkaracak kadar kuru bir mizahla.

Utana yanaklarımı ısıttı. "Naçizane zrlerimi sunarım. Acınızı hafife almamalıydım."

"zr dilemeye gerek yok. Ağlayacağımıza Őakalaŗalım daha iyi." Yaŗlı adamın yüz hatları kararlılıkla kazınmıŗtı. "Bu yamyamlar batıl inançları olan bir halk. Piŗirme sürecinin her aŗaması için belirli ritüeller gerekleŗtirirler. Yakında Tommy senin için geri dönecek. İddia ettiği gibi seni hazırlamak için. Ama hiç endiŗelenmeni istemiyorum, Moriah. Burada çok zamanım oldu ve dŗnmekten baŗka yapacak bir Şeyim yok. Kaçmak için kesin bir plan yaptım. Tek ihtiyaım olan bir çift el. Tam olarak senin ellerin. Dediğimi yaparsan eve gidebiliriz."

BÖLÜM 9

YEMEK YARIDA KESİLDİ

Earl'ın planı günün geri kalanında, bütün gece ve sabah boyunca kafamın içinde tekrar tekrar çaldı. Tommy'nin dönüşünü diken üstünde bekledim. Sonunda, çadırdaki çatlaklardan süzülen güneş ışığı aydınlığa ulaştığında kulübeye girdi.

Nefesim kesildi, tek bir kelime kafamın içinde patladı. *Gösteri zamanı.*

Her zamanki gibi anahtarları şıngırdıyordu. Hayatımın geri kalanında nefret edeceğim bir ses. Gülümsemiyordu ve yalnız gelmemiştii. İki iri yarı gardiyan ona eşlik ediyordu. Elinde uzun bir zincir vardı.

Tommy zincirimi kazıktan kurtardıktan sonra beni ağrıyan, kesik ayaklarıma doğru çekerken kimse uyuyan Earl'e bakmadı bile. Bir adrenalin dalgası, fazla çalışmış, hırpalanmış kaslarımda alevlenen diğer ağrı ve sızıları bastırdı.

Bir gardiyan bileklerimi iple birbirine bağladı. Nugget da yatakta kaldı ve uyudu. Tek fark, Earl'ün numara yapmış olmasıydı. En azından numara yapması için dua ettim. Oynaması gereken bir rol vardı.

"Benimle yalnız yüzleşmekten korkuyor musun?" Alay ettim. "Takviye getirmek zorunda mı kaldın?"

"Hepiniz başlangıçta sert olduğunuzu sanıyorsunuz." Tommy çenesini eğerek matarayı işaret etti.

İkinci muhafız kapıyı açıp içini kontrol etti. "Boş."

Bu doğru. Bir damla bile kalmamıştı. Evet, saatler geçtikçe gücümü toplamak için biraz almıştım ama iki kat büyümüş gibi görünen Nugget'la paylaşmaya devam ettim. Beslenmenin ve sevginin yapabildikleri inanılmazdı. Hem de çok çabuk. Küçük sevgilim bana yaklaştıkça yaklaştı.

Gece boyunca, sonunda yanıma sokulana kadar. En çok ihtiyaç duyduğum anda onun varlığı beni rahatlatmıştı.

"Aferin kızıma," dedi Tommy ve beni zincirle dışarı çıkardı. *Şingirdadı, şingirdadı, şingirdadı*. Metal anahtar metal anahtara çarptı ve ben dişlerimi sıktım. Muhafızlar arkamı kuşatmıştı.

Güneş ışığı erkek, kadın ve çocuklardan oluşan bir kalabalığı aydınlatığında endişeyle ensem diken diken oldu. Her iki yanımda duvarlar oluşturarak bir patika oluşturdular. Kimse tek kelime konuşmuyor ya da ilerleyişimi izlerken kıpırdamıyordu. Kalbim, adımlarıma ayak uyduran uğursuz bir davul sesi çıkarıyordu. Planın herhangi bir yönü yanlış giderse, hiçbir şey yanlış gitmeyecekti. Bu işe yarayacaktı. Çünkü öyle olmalıydı.

Tommy beni kampın içindeki bir tür halka açık meydana doğru götürdü ve "baharatlar" olması gereken şeylerle dolu dikdörtgen bir masanın yanındaki ahşap bir direğe yöneldi. Tam da Earl'ün tarif ettiği gibi temizlik sabunları, ovma maddeleri, yağlar ve baharatlarla dolu cam şişeler.

Birinci adım: Masaya oturun.

Yol, direğin sadece bir metre uzağında sona erdiğinde panik sağduyumu ele geçirmeye çalıştı. Masadan çok uzakta! Bir şeyler yapmalıydım.

Bir şeyler yapabilirdim. Tommy beni direğe bağlayamadan, ağırlığımı vücuduna vererek onu yere serdim. O düşüp zincirde gevşeklik yaratırken, yanından hızla geçtim ve bilerek masaya çarptım. Şişelerle birlikte devrildi. Hiçbir şey kırılmadı ya da dökülmedi, lanet olsun, her şey kapalıydı. Arkamda şok olmuş, dehşete düşmüş nefesler yükseliyordu.

İkinci adım: Elime keskin bir şey alacağım.

Hızlı çalıştım, bir şişeyi kaptım ve diğerine çarptım. İkisi de paramparça oldu. Tommy sarsılıp beni ayağa sürüklemeden bir saniye önce bir parçayı dilimin altına sokup yukarı çekmeyi başardım. Dönerek, elimdeki parçayı ona doğru savurdum, onun ve diğerlerinin elimdeki tek silahın bu olduğuna inanmalarını umuyordum. Bir dikkat dağıtma taktiği.

Kaşlarını çatarak bileğimi yakaladı ve elimi direğe çarptı.

Acı tutuşumu açtı, parça yere düşerken çınladı.

"Bu kutsal ayini bozmanın bedelini çok ağır ödeyeceksin." Bağlı bileklerimi direğe sabitleyip zinciri çıkarırken kaşlarını çattı. Tasmayı yerinde bıraktı. Bu sırada köylüler ortalığı temizlemek ve masayı düzeltmek için koşuşturuyordu.

Üçüncü adım: İkinci adımı tamamlar tamamlamaz Earl'e bir sinyal gönderin.

Başımı geriye attım ve Tommy bana tokat atana kadar çığlık attım. Gözlerimin önünde yıldızlar parladı ama umurumda değildi.

Dördüncü adım: Earl'ün dikkatini dağıtmasını bekle.

Yaşlı adamın ne yapmak istediği ya da bunu nasıl yapmayı umduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama aşamalarımı anlatırken sadece kendine güvendiğini göstermişti.

"Bu kadar saçmalık yeter." Tommy gözlerini kısarak bir hançer çıkardı ve bıçağın ucunu gömleğimin yakasına dayadı. "Olacakları hiçbir şey durduramaz. Soyulacak, temizlenecek ve özel bir baharat karışımıyla kaplanacaksın. Seni bir gece burada bırakacağız ve marine olacaksın. Sabahleyin bacaklarından birini çıkaracağım. Eğer tekrar çığlık atarsan, dilini meze olarak alacağım."

Kalbim çatlamak üzere olan kaburgalarımın çarptı. *Lütfen, Earl. Gel buraya!*

Tutsağımın boğazına saplanan oktan bir saniye önce kulaklarıma hafif bir ısıklık ve vınlama sesi geldi. Az önce ne olduğunu anlayamamış gibi gözleri büyüdü. *Benim gözlerim* de büyüdü. Yarasından kan sızdı ve yakalayamadığı nefesi için soluk soluğa kaldı, acı içinde kıvrandığı yere çarpmadan önce geriye doğru tökezledi.

Kalabalık dondu kaldı, herkes benim kadar şaşırılmış ve kafası karışmıştı. Earl bir yay bulup kullanmış mıydı? Ama, ama...

Diğerlerinden çığlıklar yükseldi. "Kulübe yanıyor!" diye bağırdı biri. Diğerleri "Yangın!" diye bağırdı.

"Öteki dünyalı!" Çılgınca bir ses tonuyla tekrarlandığını duydum.

"Sen, sen ve sen, tetikçiyi bulun," diye emretti bir ses. "Kev, sen ve grubun Tommy'ye yardım edin. Geri kalanınız alevleri söndürsün!"

Kalabalık dağıldı, çoğu kovalarla su çekmek için bir kuyuya koştu. Bir avuç dolusu adam, şimdi hâlâ Tommy olan düşmüşse doğru yaklaştı. Hiç vakit kaybetmedim. Ağzımdaki cam parçasını almak için başımı eğdim ve bileklerimi bağlayan ipi elimden geldiğince kesmeye başladım.

Güneş ışığında, gölge yüzüğümde parıldayan renkleri fark etmeden edemedim. Tam olarak yedi renk ve annemin yüzüğünü hatırlatan bir başka şey. Sanki... Hayır, hayır. İmkânsız.

İçimden mizahsız bir kahkaha yükseldi. Artık imkânsız bir şey var mıydı? Düşüncemi bitirsem iyi olacaktı. Yüzüğü bir şekilde *özümsemiş* miydim? Ve şimdi, her ne sebeple olursa olsun, emilmemişti. Hiç mantıklı olmayan bir süreç. Yani, nasıl? Neden?

İri bir hayvan ne yaptığımı anladığında, ölmek üzere olan ya da ölmüş Tommy'yi bırakıp bana uzandı. *Vın*. Şakağına bir ok saplandı ve yere düştü. Tommy'nin aksine, bir süre kıvranmadı. Hareketsiz ve kanlar içinde yatıyor, gözlerini kırpmadan sabah gökyüzüne bakıyordu.

Şu anda ne oluyordu ki? Her saniye daha da çaresiz, ipi daha hızlı kestim. Hala daha hızlı. *Haydi, haydi*. Dört adam ayakları yanıyormuş gibi Tommy'yi çekip çıkardı. Başka bir köylü bana doğru koştu.

Whoosh. Omzuna bir ok saplandı ve acıdan böğürerek yana doğru tökezledi.

Bölgedekiler de benimle aynı anda gerçeği fark ettiler: Bana yaklaşmak kesin ölüm demekti.

Birden sanki zehirli bir atığa dönüşmüşüm gibi herkes geri çekildi.

"Kıza dokunmamanızı öneririm," diye seslendi sakın, tanıdık bir ses.

Jasher! Rahatlama, sevinç ve şaşkınlık birbiri ardına üzerime çöktü. Ağzımdan gelgitle bir inilti çıktı. Ölmemişti ve aksini iddia etmesine rağmen benim için gelmişti.

"Liderin anahtarlarına ihtiyacım var," diye bağırdım. Metal bir tasma benim yeni moda aksesuarım olmayacaktı, o kadar.

Diğer oklar da yağdı ve Tommy'nin yardımcılarını fazla uzaklaşmadan yere serdiler. İpim koptuğu anda ikişer ikişer düştüler. Tanrı'ya şükürler olsun! Kendimi kurtardım, yeni renklerle dolu gölge halkasından gelen garip, yüce güç uzuvlarımı doldurdu, beni dik tuttu ve ağrılarımı daha da azalttı. Anlamamıştım ama bu desteği takdir ettim.

"Anahtarları, arkadaşımı ve köpeğimi alıyorum. Korum beni," diye bağırdım. Jasher'ın cevabını beklemedim. Sadece düşen Tommy'ye doğru koştum.

Cesedi, üzerine düşen düşüğün ağırlığından kurtarmak biraz zaman aldı ama başardım. Demir halkayı kemerinden kaptım ve kulübeye doğru koşmaya başladım. Kadın ya da erkek, yoluma çıkan herkes bir ok yedi. Sadece çocuklar celladın gazabından kurtuldu. Ama onlar da bana yaklaştırmaya çalışmadı.

Kulübenin yakınında, artık tanıdık gelen pişmekte olan et kokusu burun deliklerime çarptı ve düşüncelerimin bataklığından korkunç bir şüphe yükseldi. Hayır, hayır, devam. Adımlarımı hızlandırdım. Earl yapmadı. Gelemezdi.

Ama yaptı ve yaptı.

Ağlayarak aniden durdum. Kendini yatağından dışarı itmiş, doğrudan ateşin içine çekmiş ve ölene kadar pişmişti.

Köylüler en sevdikleri atıştırılmalık etlerini kurtarmak için koşarak gelirler ve beni seyircisiz özgürlüğümü kazanmaya bırakırlardı.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Bilmem gerekirdi. En azından şüphelenmeliydim.

Öfkeli haykırışlar kederin yarattığı puslu havayı dağıttı ve doğru anahtarı bulana kadar Tommy'nin anahtarlarını boynumdaki tasmanın içine soktum. Metal kelepçe çözüldü ve bir gümbürtüyle düştü. Şimdi yas tutmanın sırası değildi. Earl'ün benim için yaptığı değerli fedakârlığı boşa harcamanın. Kulübenin geri kalanını taradım. Yatağımda Nugget'tan iz yoktu. Anne Rabdog'dan ya da yavrularından da iz yoktu.

"Nugget," diye bağırdım.

Yerdeki battaniyenin altındaki hafif bir hareket dikkatimi çekti ve hemen yanına gittim. Evet! Korkmuş küçük çocuğu kucağıma aldım ve tam bir kaosun içine girerek dışarı çıktım. İnsanlar her yöne koşuyor, aile üyelerini arıyor ve tetikçiden saklanmaya çalışıyordu. Çeşitli yerlerinden oklar fırlamış ölü ve ölmek üzere olan bedenler etrafa yığılmıştı.

Jasher kapıma yaklaşan herkesi vurmuş olmalı. Kaç tane oku kalmıştı? Çok fazla olamaz. Dün toplamda sıfır oku olan birinin bugün sahip olması gerekenden daha fazlasını ortaya dökmüşü bile.

Özgürlük için yarışmak yerine, Nugget'ı göğsüme yakın tuttum ve tutsakların bulunduğu çadıra doğru koştum. Karşıma çıkan ilk kişiyi serbest bıraktıktan sonra -bir köpek yavrusunu kucaklarken neredeyse imkansız bir başarı- yeni serbest bırakılan adam anahtarları aldı ve bir sonraki esiri serbest bıraktı. Bu olay tekrarlandıkça, bir orman çalılığına doğru koştum. *Jasher'a git. Sadece Jasher'a git.* Ama hangi yöne gitmeliyim?

On adım sağda yere bir ok isabet etti. Jasher'ın beni yönlendirme şekli mi? Sanırım öğrenecektim.

Hadi, hadi, hadi! Yön değiştirdim, sanki biri arkamdan kırbaç sallamış gibi okla işaretlenmiş rotada zum yaparak ilerledim. Yapraklar hışırdayıp *bir vınlama* sesi daha duyulduğunda, yakınıma başka bir okun düşmesini bekleyerek yavaşladım. Ancak, iri ve güçlü bir beden bir ağaç dalından atlayarak bana doğru yaklaştı.

Bir yumruk salladım ama bileğimi yakaladı. Bakışlarımız kilitlenirken ve kimliği kaydedilirken melekler kafamın içinde bir koro söyledi. Jasher, burada ete kemiğe bürünmüştü, sadece atmosferdeki bir ses değildi. Artık zırhını giymiyordu ama beyaz bir

tunik ve siyah deriler. Yüzünde ve kollarında yaralar ve kabuklar, giysilerinde kurumuş kan ve yırtıklar, botlarında ise pislik vardı. Daha önce hiç bu kadar kaba saba ya da bu kadar kokuşmuş görünmemişti ve ben de onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Ama, um, vay. Yanıklıktan bahsettim değil mi? Çünkü gözleri *cızırdıyordu*.

Nugget yeni geleni fark etmedi, uyuklamakla meşguldü.

"Merhaba," diye nefes aldım.

Jasher yayı omzuna sabitledi ve aniden her zamanki gibi sakinleşerek aşağı çevirdi. "Yeterince uzun sürdü."

Homurdandım, belki de artık biraz aklımı kaçırmıştım. "Ben de sana aynısını söyleyebilirdim. Onun yerine *merhaba Teneke Adam, seni görmek çok güzel diyeceğim*." Gitmek için acelesi varmış gibi görünmediğinden, kaçma ihtiyacı yumuşak bir vızıltıya dönüştü. "Çıkalım mı?" Şu halime bak, tehlike karşısında soğukkanlı ve kibar davranıyorum.

"Acelelerimiz yok. Takip edilmediniz. Aslında, düşmanlarınız ters yöne gittiler."

Bu durumda, Nugget'ın sevimli burnunu öpecek kadar rahatladım. "Hayatta kalmana sevindim. Yamyamlar bana öldüğünü söylemişti."

"Beni öldürmek için bir sürü kuduz köpekten daha fazlası gerekecek." Sevgi yumağını incelerken başını yana eğdi. "Bu arada, bir tanesini evcilleştirmeye mi karar verdin?"

Nugget'a daha sıkı sarıldım. "Evet, çok tatlı değil mi? Öz annesi onu reddetti ve ben de dün gece evlat edinme belgelerini içimden gelerek imzaladım."

Jasher'ın gözleri yuvarlandı, neredeyse şoktan patlayacaktı. "Ama o bücür."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Bücür olmakta yanlış bir şey yok. Öyle değil mi, tatlı oğlum?" Yüzümü oğlumun tüyelerine gömdüm.

"Rabdog annelerinin her zaman yavruların en küçüğünün ölmesine yardım etmesinin bir nedeni var, Moriah."

"Güçsüz sayıldıkları için mi? Bu ne cüret! Nugget güçlü ve cesurdur. Bu arada, ona en ufak bir zarar vermeye kalkışırsan ortaklığımız sona erer." Tatlı sevgilim yeterince acı çekmişti. "Ayrıca, benim için gelmeyeceğini sanıyordum."

Jasher omuz silkti, patlamamdan etkilenmemişti. "Pusulaya için geldim."

Belki. Muhtemelen. Ama gerçek şu ki, o gelmişti ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Nugget irkilerek uyandı ve gözleri kıpkırmızı parlamaya başladı. Küçük tüylü yüzünü öptüm ve Jasher'a "Acıkmış" dedim.

Bir an şaşkın bir sessizlik içinde geçti. "Bücürü de erzaklarımızla beslememi mi bekliyorsun?"

"Yeterince açık değil miydin? Özür dilerim. Evet, onu bizim erzaklarımızla beslemenizi bekliyorum."

"Tuzakçılar kadar ahlaksız bir canavara dönüşeceğini biliyorsun, değil mi? Bunu çok hızlı yapacak."

"Tuzakçılar kadar ahlaksız çok az varlık vardır. Ama evet, yetişkin bir kuduz köpeği gördüm. Neye bulaştığımı anlıyorum." Bu konuda geri adım atmamın imkanı yok. "Onu besliyor musun yoksa yollarımızı ayırıyor muyuz?"

Çenesi sıkıştı. "Seni Lux Şehri'ne götüreceğimi söyledim, ne başka bir şey ne de başka bir şey."

"Ben nereye gidersem o da oraya gider." Çenem yukarı kalktı. "Şu yemek hakkında." "Muhtemelen babasını öldürdüm. Ve amcasını. Ve teyzesi. Ve-"

"Tamam, anladım. Büyük, kötü cellat onu öldürmek için gönderilen kuduz köpek sürüsünü katletti. Not edildi. Son şansın." Hayvanın ağırlığını yeniden dağıttım ve elimi uzatıp parmaklarımı salladım. "Jerky."

Acımasız cellat oflayıp puflayarak çantasından bir parça kurutulmuş et çıkardı. Nugget'a vermek yerine bana uzattı. Lokmayı Nugget'ın ağzına bastırdım ve o da rekor bir sürede yutarak hırlama şenliğine son verdi.

Sonra Jasher beni daha da şaşırttı. Ağacın dibinde duran bir çift botu aldı. *Benim botlarım!* Diz çökerek ayakkabıları hırpalanmış ayaklarıma giydirdi. Canım acıdı ama hediye çok memnun olduğum için şikâyet etmeye cesaret edemedim. Ve adam. Bebeğimi elimde tutmama izin vermişti.

"Teşekkür ederim." Ona karşı duyduğu ani, vahşi sevgi tsunamisini durdurmak mümkün değildi. Jasher olmasaydı Earl'ün planı başarısız olurdu. Şimdi gerçeği çok net görüyordum. Ne kadar çaresiz olursak olalım, gerçek engellerin farkına varamamıştık. Cellat sorunu çözdü ve günü kurtardı.

"Rica ederim," diye homurdandı.

Ona sarılmama izin vermedim. "Yamyamlar geri dönüp intikam almaya karar vermeden gidelim mi?" Kirpiklerimi ona doğru savurdum. "Yol boyunca, yayı ve okları nereden aldığını duymak isterim."

"Uzun bir hikaye değil. Geceyi onları yaparak geçirdim."

O.. o.. vay canına. Ona olan hayranlığım arttı. Bana yardım etmek için büyük çaba sarf etmişti. "Teşekkür ederim," diye tekrarladım, kelimeler artık alçak sesle söyleniyordu.

"Şunu söylemeyi kes. Bundan hoşlanmıyorum." Bir homurtu daha.

Yoksa çok mu hoşuna gitti? "Biliyor musun Jash, sen aslında oldukça iyi bir adamsın. Bir katil için falan."

Gözlerini devirdi, sonra topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Nugget küçük bedenini göğsüme yaslariken onu takip ettim. "Beni nasıl buldun? Senin için bıraktığım kan lekeli yoldan mı? Patikaydı, değil mi?"

Jasher biraz isteksizce de olsa, "Tuzakçıların rotalarını gizlemek için önlem almaları izinizi bulmayı kolaylaştırdı," diye itiraf etti.

Yani. Çabalarım boşa gitmemiş. Parlaklığımın gurur duyarak her şeye ve hiçbir şeye gülümsedim.

Her biri tek boynuzlu iki siyah beyaz at, tüylü kanatlarını yanlarına sıkıştırmış bir çift ağacın arasında duruyordu. Gölgeler içinde yıkanırken beni izlediler ve bir sonraki adımım duraksadı.

Bana annemin Emerald City Clucks'taki tablosunda tasvir ettiği uçan aygırları hatırlattılar. Burada epey zaman geçirdiğinin bir kanıtı daha. Neredeyse sindiremiyordum.

"Jasher. Hey, Jasher," diye fısıldadım, yaratıkları korkutmamak için elimden geleni yapıyordum. Ahh! Bir göz kırpma ile diğeri arasında beyaz bir duman pufu içinde kayboldular.

"Evet, Moriah?" Celladın sesi teslim olmuş gibiydi.

"Boş ver," diye homurdandım.

Bir saat diğere karışarak yolumuza devam ettik. Kollarım Nugget'ın ağırlığından yorulunca rehberimden bir gömlek daha ödünç aldım ve bir askı taktım.

"Erzaklarımızı yenilemek için yakınlardaki bir köye doğru küçük bir sapma yapacağız," diye duyurdu Jasher. "Hareket halinde kalırsak ve bir sorunla karşılaşmazsak, akşam olmadan varırız. Handa kalacağız."

Oooh. Ağrı ve sızılarımdan geçici olarak kurtulmak kulağa hoş geliyordu. Yaşadığımız onca şeyden sonra ikimizin de hak ettiği harika bir ödül. "Banyo yapmak isterdim. Yamyam gibi kokuyorum."

"Biliyorum."

Ouch. "Evet. Şey. Sen de pek güzel kokan bir gül sayılmazsın." Çünkü o tamamen orkide ve sandal ağacıydı!

Omuzlarını kaldırdı, en ufak bir alınganlık göstermedi.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça, zihnim Earl, babam ve onların kaderleriyle ilgili düşünceleri yeniden canlandırmaya çalışarak, okşamayı göze alamadığım bir duygu seline yol açtı. Kendimi Ozworld, Kansas'a dönüşüme konsantre olmaya zorladım.

Gerçekten de ev gibisi yoktu.

BÖLÜM 10

KORKAK ASLAN

Ölü Adam Geçidi'nden yaklaşık bir mil uzaklıktaki ağaçlık bir tepenin zirvesinde Jasher'ın yanında, tişört askısında uyuyan Nugget ile birlikte duruyordu. Köy beklediğim gibi değildi. Kulübeler ve dükkanlardan oluşan bir küme

bana filmlerde gördüğüm eski Vahşi Batı kasabalarını hatırlattı. Bir açıklıkta yer alan bu kasabada tek bir toprak yol ve atları bağlamak için çok sayıda direk vardı. Düz gömlekler ve deri pantolonlar giymiş kadınlar gruplar halinde dağılmış, hepsi aynı binaya doğru koşuşturuyordu. Heyecan havayı dolduruyordu. Görünürde tek bir erkek yoktu.

"Ortalığı karıştıracaksın," dedim aşağıda neler olduğunu merak ederek.

Jasher uzun zamandır ilk kez konuşarak, "Her zaman öyle yaparım," di y e cevap verdi.

Gideceğimiz yeri söyledikten sonra sustu.

Söz verdiğimiz gibi, hava kararmadan önce varış noktamıza ulaşmıştık. Zar zor, ama yol boyunca dikilmiş tabelaları okumak için hala yeterli ışık vardı. Çoğu şöyle diyordu:

Diğerleri övündü:

LEONA BELEDİYE BAŞKANI!

Ancak, her pankartta birisi "Oy Verin "den önce DON'T kelimesini eklemiş ve ismin üzerine bir çarpı işareti koyarak yerine YALANCI veya HİLEKAR yazmıştı.

Diğer tabelalarda şöyle yazıyor:

SAAT 10:9-VE 8'I GEÇEN ZİYARETÇİLER VURULACAK!

"Sekiz mi?" diye sordum. Hakeldama'ya geldiğimden beri saatin farkında değildim.

"Birkaç dakika geçti."

Dang. "Tepede kamp kurup sabah kasabaya mı ineceğiz o zaman?" Aşağı inmememizin sebebi bu olmalı.

"Ben bir ziyaretçi değil, davetli bir misafirim. Buradan sık sık geçerim."

Harika bir haber. "Peki ne oldu?" Yeni alarmım aracılığıyla planın güvenliğini iki kez kontrol ettim. Parmağımda yanık yok, yani tehlike yok. Şükürler olsun! İyi bir yemeğin yanı sıra ihtiyacım olduğuna karar verdiğimiz banyoyu ve yumuşak bir yatağı özlemle bekliyordum. Bir not defteri ve kalem de. Kısacası evdeki her türlü konforu.

"Önce uyku düzenimizi konuşmalıyız."

Ama tahmin etmiştim... "Gümüüşüm olmadığını düşünürsek, seninle yatmam gerekecek." Başka bir şey olmasa bile, uslu duracağına güveniyordum.

"Kendine ait bir odan olması için sana ödeme yapacağım."

Ne cömertlik. Ona karşı duyduğum sevgi, bal gibi tatlı bir şekilde yeniden yeşerdi. "Bunu takdir ediyorum, Jasher. Gerçekten."

"Elbette bana geri ödeyeceksin," diye ekledi. "Faiziyle birlikte."

Tedirginlik ayağımın altından görünmez bir halı çekti. Tamam, bu daha çok beklenen bir şeydi. Beni kendisine borçlandırmak için şehre gereksiz bir gezi planlamış olabilir.

Vücudumda gözü olduğuna inanmıyordum. Gerçi, evet, birkaç elektrikli an paylaşmıştık. Fakat. Bu Jasher'dı. Teneke Adam'ın ta kendisiydi. Kıçına tereyağı sürüp ona bisküvi dese bile duygu nedir bilmezdi.

İfadesiz profilini inceledim. "Faiz oranınız nedir?" Tüm gerçekleri bilmeden bir anlaşılmaya varmamın imkânı yoktu. Bir daha olmaz. "Bu konuda, ödeme olarak ne bekliyorsunuz?" Pusulayı ona vermeyi çoktan kabul etmiştim.

"Bilgi ve dürüstlük bekliyorum. Ben soru soracağım, siz de gecikmeden cevap vereceksiniz."

Tamam. Pekala. Bunu yapabilirim. Çoğunlukla. "Hanın sadece bir odası varsa ne olacak? Benim sorularıma da cevap vereceğin konusunda anlaşabilir miyiz?"

"İki odaları olacak. Hep öyle yaparlar."

"Sanırım sadece bir tane olacağını garanti ettin." Kitaplarda ve filmlerde işler böyle yürürdü. Eğer bir romantik komedinin parçası olsaydık. Ki değildik. Daha çok bir korku filmi ya da felaket filmi gibiydik. Yine de! Sadece bir oda olacaktı; buna iyi para yatırırdım. Benim param yoktu, ama kesinlikle Jasher'ın parası vardı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye alay etti. "Ya iki odaları olacak ya da olmayacak ve söylediğim hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez."

"Ama eğer haklıysam ve sadece bir oda varsa, sorularıma cevap vereceksin." İsteğimi/komutumu sessizlik karşıladı. "Anlaşmanı sözlü olarak ifade etmeni istiyorum, Jashy ayıcığım."

"Peki," diye homurdandı ve sonunda tepeden aşağı indi. "Jashy ayı?" diye seslendi.

Bir nefes dudaklarımı araladı. Zafer! Nugget güvende ve sıcak bir şekilde bana sarılmışken rehberimi takip ettim. "Çünkü daha da tatlı oluyorsun."

"Ben tatlı değilim," dedi hırslayarak ve Nugget'ı uyandırdı.

Kuduz köpek her zamanki gibi korumacı davranmadı ama özgürlük için kıvrandı, ben de ona özgürlüğünü verdim. Jasher içini çekti ve durdu, kürklü bebeğim işini yapmak için mükemmel bir yer bulurken benimle birlikte bekledi.

Döndüğünde "Aferin oğlum," diye övdüm onu. Ayaklarımın dibine oturdu, kara gözlerinde hayranlık parlıyordu. Kuyruğunu sallayarak dişlerini yaladı. "Benim mükemmel tatlım aç mı?"

"Senin mükemmel tatlın her zaman açtır," diye mırıldandı

Jasher. Elimini uzatıp yemek "istedim".

Daha ağır bir iç çekişle çantasını karıştırdı ve büyük bir parça kurutulmuş et çıkardı. Her zamanki gibi kuduz köpeğe değil bana uzattı. Başa çıkılabilir parçalara ayırmak niyetiyle çömeldim ama onu kaptı. Hah. O uzun, keskin dişleriyle yemesini izlerken kaşlarım çatıldı. Sanırım artık yardımına ihtiyacı yoktu. Ama uyanık olduğu birkaç dakika içinde birkaç santim büyümüş müydü? Onu çimlerin üzerine koymadan önceki halinden daha büyük görünüyordu.

"Gidelim," diye emretti Teneke Adamım, tekrar yola koyuldu.

Çenesini omzuma dayayıp karnını göğsüme bastıran Nugget'ı kucağıma aldım ve hemen uykuya daldım. Belki büyümüştü, belki de büyümemişti, ama her iki durumda da ona olan sevgim derinleşti. Onun iyiliği için bana güveniyordu ve ben de ona en iyi hayatı sunmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Binaların sırasına ulaştık ve bir kapıdan fırlayan çarpıcı bir kadınla karşılaştık. Kıvrık siyah saçları ve hoş koyu bir teni vardı. "Asker," diye ağzından kaçırdı, bakışlarını yere dikerek. "Vergilerimizi ödedik."

"Bunu biliyorum," diye karşılık verdi. "Ben burada misafir olarak bulunuyorum, muhafız olarak değil."

"Sen Jasher mısın?" diye sordu emin olamadan. Jasher başını sallayınca yüzü aydınlandı ama yine de başını kaldırmadı. "Geri dönmene sevindim."

"Kardeşim geçti mi?" "Hangisinden?"

Kaç tane vardı? "Anders,"

diye yanıtladı. "Hayır.

Haftalardır yok."

Sırtındaki kaslar kasıldı.

Jasher kendini tanıtmayı başaramayınca gözlerimi devirdim. "Merhaba. Ben Moriah."

"Natalie," diye cevap verdi açık bir merakla. Daha fazla bilgi için sessiz bir istek.

Nugget kollarımda kıpırdandı, onu gördü ve hırladı. Gözleri kıpkırmızı parlardı.

Natalie'nin gülümsemesi düştü, boğuk sesler çıkardı. "O bir kuduz köpek. Bir bücür."

İşte yine başlıyoruz. "Arkadaş canlısıdır, söz veriyorum."

"Kuduz köpekleri asla dost canlısı değildir." Arkasına uzandı, kolunu öne doğru salladı ve tabancasını hayvanıma doğrulttu.

Nugget artan tehdidi hissetti ve buna göre tepki verdi, hırlayarak kollarımdan fırlayıp saldırmaya hazırlandı.

Nedense hiç korku hissetmedim. Sadece öfke. Bu kadar tehdit yeter! "Silahını indir," dedim. "Bir kraliyet muhafızının koruması altındayım ve o işini *çok* ciddiye alıyor." Bugün erken saatlerde kanıtladığı gibi. "Bunu bir ölüm kalım meselesi olarak görüyor."

Büyük bir şaşkınlıkla Jasher önümüze geçerek kalkanımız oldu. Hakeldama'ya geldiğimden beri ilk kez gerçek bir güvenlik duygusu beni sardı ve rahatlardım. Nugget da sakinleşti.

"Kadına ve kuduz köpeğe zarar vermeye kalkışanlar ağır bir bedel ödeyecek," dedi Jasher, her zamanki gibi sakin ama aynı zamanda daha sert bir ses tonuyla. Daha sert. *Korkutucu*. Ve evet, tamam, seksi.

Natalie kül gibi oldu ve elleri titremeye başladı. Silahını indirdi ve kılıfına soktu.

"Herkes bu kadar aceleyle nereye gidiyor?" Bir anlık tehlikeyi çoktan affetmiş ve unutmuş olarak sordum. Belki de bir insan olarak büyümüşüm. Belki de birkaç gün içinde karşılaştığım tehlikeler beni zorluklara karşı daha dayanıklı hale getirmişti.

Güzel kadın, üzerinde BUFFET OF WRATH yazan bir binayı işaret etti. "Bu gece bir intikam piyangosu var. Lafı açılmışken, geç kalmak istemiyorum." Cevabımızı duymak için beklemedi ama bir kurşun gibi fırladı.

Jasher'ın omuzları hafifçe yuvarlandı. "Hancı da orada olacak. Çekiliş bitene kadar oda bulamayacağız."

"İntikam piyangosu nedir? Çünkü Hakeldama yasalarına göre kulağa yasadışı geliyor. Bir dakika. Boş ver. Kanunsuz Orman'dayız. Hiçbir kural geçerli değil."

"Piyangoya ilk elden tanık olabilirsiniz." Natalie ile aynı binaya doğru yöneldi.

Merakım her adımda daha da artarak onun yanında yürümeye devam ettim. Kapıyı açmak için uzandığında, Nugget özgürlüğü için kıvrandı. Onu askıdan kurtardım ve yere indirdim, omzum ve sırtım rahatlamıştı, ağır yükten kurtulduğum için mutluydum.

Kıymetlim sanki bir av görmüş gibi hızla ormana doğru koşmaya başladı. "Nugget!" Peşinden fırlamaya hazır bir şekilde seslendim.

Cellat kolumu sıkarak beni yerimde tuttu. "İyi olacak, sizi temin ederim. O vahşi bir hayvan. Açıkçası, bundan çok daha önce kaçmasını bekliyordum."

Gerçekten mi? Ben de öyle. "Evet, ama o sadece bir bebek. *Benim* bebeğim. Ya kaybolursa?"

Snort. "Kuduz köpekleri asla bebek değildir ve her zaman mükemmel iz sürücülerdir. Sence tuzakçılar onları neden yetiştiriyor? Eğer Nugget size dönmek isterse, dönecektir."

Ama... "Ya geri dönmeyi seçmezse?" Burnumu çekerek sordum. Şimdiden çok şey kaybetmiştim. "Bazı insanlar kaybetmez, bilirsin."

Jasher tamamen bana döndü ve bakışlarımı yakaladı. Daha önce birkaç kez yaptığımız gibi birbirimize baktık. Alışkanlık haline gelebilecek bir eylem... ve bir bağımlılık. *Sonra* yeni bir şey yaptı. Başparmağı çenemde ve işaret parmağı çenemin altında, başımı eğerek yüzümü onunkine yaklaştırdı. Sarhoş edici kokusu kafamı bulandırdı.

Farkındalık aramızda elektrik gibi yayıldı. Daha önce hiç olmadığı kadar keskin.

Baştan çıkarıcı. Neredeyse tehlikeli.

"Geri dönecek," diye yemin etti, gün batımı gözleri çok yoğundu.

Odaklanmak için savaştım. Onun yakınlığından, tatlılığından, nezaketinden, güzelliğinden ve *her şeyinden* başka bir şey düşünmek için. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Öğrendiğim kadarıyla, seni geride bırakmak kolay değil." Yumruktan daha sert vuran yumuşak bir ifade.

Akıl. Uçmuş. Düşündüğüm şeyi ima etmiş olmasına imkan yoktu. Ama ya öyle olsaydı?

Gözlerimi kapattım ve içimden bir yanıt vermek için çırpındım. Elini bırakıp topuklarının üzerinde dönerek binaya girdiğinde ve beni tek başıma bıraktığında, şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve hayal kırıklığıyla erken çılgılık attım. Nasıl bu kadar çabuk alev alıp sönebiliyordu?

Zihnime dağılmış olan zekâmı topladıktan sonra aceleyle peşinden gittim. Şaşırtıcı itirafını ve robotik yeteneklerini daha sonra düşünecektim. Muhtemelen bütün gece ve gelecek yıllar boyunca.

İçeride, beklediğimden daha büyük bir odanın ağzına kadar gülen misafirlerle dolu olduğunu keşfettim. Duvarlarda numaralandırılmış hapisane hücreleri sıralanmıştı. Toplamda yirmi kişi vardı ve her birinde yalnız bir erkek oturuyordu. Yaşları şundan şuna kadar değişiyordu.

On sekiz ila yetmiş yaş arasındaydılar ve sadece peştamal giyiyorlardı. Kadınların aksine, partinin tadını çıkarmıyorlardı.

Girişimi beklemiş olan Jasher beni gölgeli bir köşeye çekti. Konuklardan hiçbiri bizi fark etmedi. Genç kızların taşıdığı tepsilerden atıştırmalıklar ve içecekler almakla ve hücreden hücreye dolaşp mahkûmları sanki açık artırmaya çıkarılacak sığırlarmış gibi incelemekle meşgul olduklarını sanıyordum.

"Merhaba, merhaba, merhaba," diye sırttan bir kadın şarkı söyledi. Sanki bir operada rol alıyormuş gibi gerçekten şarkı söylüyordu. Ve daha bitirmemişti. "Hoş geldiniz, misafirler. Hoş geldiniz. İyi akşamlar, iyi günler ve iyi şanslar."

Cırcır böceklerinin sesi duyuldu. Kalabalık sessizleşti, tüm bakışlar odanın ortasındaki küçük kutu gibi kürsüye tırmanan otuz yaşlarındaki kadına kaydı. Altın sarısı saçlarından oluşan gür bir yelesi vardı. Gerçekten de gözlerinden tenine ve kıyafetlerine kadar her şeyi altın rengiydi.

Güzel sesine ve üst sınıf görünümüne rağmen, kimse söyleyeceklerine ilgi göstermedi.

Sırtışı kayboldu. "Alkışlayın," diye emretti.

Göz açıp kapayıncaya kadar çok sayıda alkış koptu. Oookay.

Goldie parlak yelesini bir omzunun üzerinden geçirdi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Şimdi. Hatırlatmak isteyenler için, ben Belediye Başkanı Leona Gainly'yim." Daha fazla alkış almak için durakladı ve alkışları önceki kadar coşkulu olmasa da aldı. "Birçoğumuz için ekim mevsimi bu yıl zor geçti. Bu yüzden özel, ikramiyeli bir intikam piyangosu başlatmaya karar verdim!"

Sonunda, gerçek alkışlar ve ısıklıklar.

Sessizlik için gülerek bir teklifte bulundu. "Şöyle yapacağız. Bir mahkumun numarasını ve bir vatandaşın adını çekeceğim. Her şanslı bayan, mahkumunu iki gün boyunca istediği gibi cezalandırma hakkını kazanacak."

Bu sefer yuh sesleri duyuldu. Bir sürpriz.

"Pekâlâ, pekâlâ, sakın olun," dedi avuçlarını göstererek. "Genelde size tam bir hafta verildiğini biliyorum, ama bu sadece bir bonus turu. Aynı kurallar geçerli. Mahkûmlar kafesleri terk edemez. Birine girerseniz, bunu kendi sorumluluğunuzda yaparsınız. Cinsel alışveriş olmayacak, nokta. Ve istediğiniz kadar zarar verebilirsiniz ama öldüremezsiniz. Eğer cinayet işlerseniz, bir daha kuraya girmeniz yasaklanır."

Bir kez daha tezahüratlar patlak verdi. Kalabalıktan birkaç kişi yumruklarını tavana doğru kaldırdı. Çığlıklar yükseldi. "Drogan bu gece bir gözünü kaybediyor!"

"Tokmağım Conner'ın tadına bakmaya susamış!" "İki öfke yumruğum ve bir çorap dolusu taşım var!"

"Bu adamlar ne yaptı?" Jasher'a fısıldadım.

"Onlar kurbanları yakalayıp ceza ve ölüm için sahiplerine iade eden ödül avcıları," diye fısıldadı. "O kurbanlar buradaki vatandaşların sevdiği insanlardı."

Ah. Piyango şimdi anlam kazanmıştı. "Sanırım kurallardan ikisini anlıyorum. Ama *senin bildiğinle* ilgili olanı değil." Ne demek istediğimi vurgulamak için kaşlarımı oynattım. Eğer bir talihli ödülüne aşık olmuşsa, ya da tam tersi, aşkları her şeye galip gelmeliydi.

Ağzının bir köşesi eğlenerek seğirmiş olabilir. "Hayır, bilmiyorum."

Sanki bir tür aşk romanı kahramanıymışım gibi kalbim küt küt atmaya başladı. "Mutlu bir son," diye açıkladım, belki biraz kızararak.

"Mutlu son nedir?" Neredeyse bakışlarımı tekrar yakalayacaktı ama ben dikkatimi kürsüye verecek kadar güçlü bir zihne sahiptim. "Bunu bana açıklamak zorundasın. Hem de en ince ayrıntısına kadar."

Sesinde imalı bir nota yoktu ama yine de sanki kelimeleri doğrudan kulağıma mırıldanmış gibi tepki verdim. Tüylerim diken diken oldu ve tenimde sıcak bir kızarıklık hissettim. Ben...o...

Jasher benimle *flört* mü ediyordu? Hayır, hayır. Tabii ki etmiyordu. Hâlâ dünyanın en seksi kucaklaşmasının etkisindeydim, hepsi bu.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden, ama konuşmaya devam edersem başımı belaya sokacağımı bildiğimden, omzumu onun omzuna çarptım ve "Tamam komik adam, soruyu geri çekiyorum" dedim.

"Yani bana göstermek istemiyor musunuz? Ben örneklerle öğrenirim."

Bu *da ne?* Öyle demedi. Söylemedi. Bir sebepten dolayı benimle alay ediyordu.

Merhametli bir şekilde, "Duygusal bağlılığı önlemek için kazanan ve mahkumu arasında arkadaşlık yoktur. Geçmişte böyle bir şey oldu. Bir kadın bir ödül avcısına aşık oldu ve onunla kaçmak niyetiyle onu serbest bıraktı. Adam kadını öldürdü ve diğerlerini serbest bıraktı, onlar da köyü yakıp kül ettiler."

Ne acımasız bir dünyaydı bu.

Soldan, elinde siyah bir kâse tutan tombul bir büyükanne tipi kürsüye yaklaştı. Sağdan, uzun boylu, söğüt gibi bir başhemşire elinde kırmızı bir

Bir. Başkan Leona her ikisinden de küçük bir kâğıt parçası çekerken odayı sessizlik kapladı. "Kitty Higgenbotham, kafes on bir! Tebrikler!"

Daha fazla alkış yayını doldurdu. Yaşlı bir kadın zıplayıp alkışlıyordu. Kitty, diye tahmin ettim.

Diğer kazananlar da seçildi. Ancak daha fazla isim söylendikçe kalabalığın coşkusu azaldı.

"Sadece bir numara kaldı." Leona ellerini kaldırdı ve parmaklarını oynattı, ardından siyah kaseinin içine uzanarak bir isim çekti. Mutlulukla çığlık attığında, kalan heyecan yerini köpüren bir kızgınlığa bıraktı. "Leona Narwood, kafes sekiz!"

Sessizlik. Sonra, "Hileci!" diye bağırdı biri. "Son piyangoda Droğan'ı kazandın."

"Şimdi hanımlar," diye uyardı belediye başkanı, asi öğrencilerle uğraşan bir öğretmen gibi. "Kura çekimini yaparken beni izlediniz. Arka arkaya kazanma ihtimali çok yüksek değil ama imkânsız da değil. Hepiniz beni berabere kalırken gördünüz. Sizi nasıl kandırabilirim ki?"

"Hile yaptınız," diye ısrar etti biri. "Yeniden kura talep ediyorum!"

Belediye başkanının yüzündeki tüm nezaket izleri silinmişti. "Karakterime iftira atıyorsunuz." Her gözeneğinden öfke fışkırıyordu. "Bu sürgünle cezalandırılacak bir suçtur. Dikkatli olmanızı öneririm."

Seyirciler binadan fırladığında, Jasher bir kolunu belime doladı ve beni önünden, onların yolundan çekti. Sanki kaçacakmışım gibi tutmaya devam etti. Ha! Ona doğru eğildim, direnme isteğim açıkça zarar görmüştü. Belki de onarılamayacak kadar.

Birlikte durduğumuzda, en yüce sıcaklık beni sardı ve inanılmaz kokusunun bir başka vuruşunu getirdi. Nabzım çarpınıyordu. Kapı açılana kadar sessiz, zamanın durmasını bekledik. Beni dışarı çıkarırken, yakınlığımızı özledim.

Dışarı çıktıktan sonra, bölgedeki tek dört katlı binaya girmek için caddeyi geçtik. Solgun saçlarını topuz yapmış hoş bir kadının yönettiği tezgâha yaklaştığımızda botları ahşap zemine çarpıyordu. İçki şişeleri arkasındaki rafları dolduruyordu. Canlı bir piyano müziği çalıyordu, duvarları süsleyen aranıyor posterlerine mükemmel bir eşlikti bu. Piyangoya katılan aynı kadınlar şimdi odanın her tarafına yayılmış yuvarlak masalarda oturuyordu. Bazıları kâğıt oynuyordu ama hepsi içkilerini yudumluyor ve gülüyordu, kurada seçilmeyenler bile.

Vahşi batı teması devam etti. Merhaba, salon.

Barmen Jasher'ı fark ettiği anda solgunlaştı ve yere baktı. "Vergilerimizi ödedik."

İnsanlar vergilerini ödemediğinde kraliyet muhafızları ne yapardı, hmm?

"Ben bunun için burada değilim," diye cevap verdi.

Dudakları yavaşça aralandı. "Jasher?"

Yine belirsizlik.

Kestirmeden başını salladı. "Anders geldi mi?" "Yaklaşık bir aydır gelmedi."

Hayal kırıklığıyla kasları gerildi. "Bana iki oda verin."

Kadın yüzünü buruşturdu. "İntikam piyangosu katılımcıları hapishaneye yakın kalabilsin diye odalarım bugün erken saatlerde kapışıldı." Dirseklerini rahat bir pozda tezgâha dayamıştı ama yine de gergindi. "Sadece bir oda boş. Balayı süiti, yani normal fiyatın üç katı."

Bir oda, hem de balayı süiti. "Söylemiştim," diye mırıldandım.

Jasher çenesini oynattı, ben ona sırtırken bana bakmamaya çok dikkat etti. "Bunu alacağız." Sarışına bir altın para fırlattı ve o da parayı yakaladı.

"Sizin altınınız gümüş olarak mı biliniyor?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Beni görmezden geldi. "Ayrıca iki banyo, yol arkadaşım için kıyafetler, iki öğün yemek, üç kilo çiğ et ve elinizde ne kadar süt varsa bir deri alacağız."

Her ihtimale karşı Nugget için çiğ et sipariş etmiş miydi? Kollarımı ona dolama ve sıkıca sarılma isteğimi bastırmak için savaştım.

"Bir de not defteri ve kalem, eğer varsa," diye eklemek için acele ettim.

Sert bir şekilde başını salladı, sarışının uzattığı anahtarı aldı, sonra da hızla uzaklaştı. Başım dik, onu takip ettim. Merdivenleri tırmanırken kalabalık bizi utanmaz bir merakla izliyordu. Sevgili olduğumuzu mu düşünüyorlardı? Ben onun tutsağı mıydım? Koruması mı? Gözden kaybolduğumuz anda kulağıma fısıltılar çalındı. Ne yazık ki, ya da neyse ki, kelimeleri tek tek seçemiyordum.

İkinci ve üçüncü katları atladık. Dördüncü kata ulaştığımızda müzik yeniden başlamış, diğer tüm sesleri bastırmıştı.

Tepede sadece bir kapı bekliyordu. Açtı ve içeri girmemi işaret etti. Beklediğimden daha fazla konfora sahip geniş bir odaya girdim ve gülümsedim. Odanın ortasındaki yuvarlak kürsünün üzerine yerleştirilmiş muhteşem kırmızı yorganlı tek kişilik yatağı unuttun. Açık balkonu ve farklı köşelere yerleştirilmiş boy aynalarını unuttun, yatakta yatan herkese

tüm alanı görebiliyordu. Küçük, kare bir yemek masasında iki minderli sandalye bulunuyordu. Oturma alanında mor kadife bir kanep ve parlak bir sehpa ile pembe ve mavi iki koltuk bulunuyordu. Çatırdayan bir ocağın önünde bakırdan dövülmüş büyük bir küvet duruyordu. Yan tarafta, açık bir kapıdan içinde tuvalet bulunan dolap büyüklüğünde bir oda görünüyordu.

Dizlerim heyecandan titredi. "Burası yeryüzündeki cennet. Dünya değil ama burası hangi gezegen, güneş sistemi, boyut ya da âlemse artık."

Bir vınlama sesi bakışlarımı balkona çekti. Nugget sanki buranın sahibiymiş gibi koşarak odaya girdi ve ben sevinçten neredeyse çatlayacaktım.

"Sana söylemiştim." Jasher çantasını ve silahlarını bir koltuğun yanına bıraktı ve Tanrı'ya şükür çok fazla bıçak vardı. Her iki yanında geniş dolap kapakları olan gömme bir şifonyere doğru yürüdü ve bir tanesinin cam düğmesini çevirerek sipariş ettiğimiz her şeyin bulunduğu bir rafı ortaya çıkardı. İki tabak yemek. Büyük bir bardak süt. Bir kase çiğ et. Katlanmış giysiler. Bir sepet tuvalet malzemesi. İki havlu. Bloknote ve kalem.

"Bu eşyalar oraya nasıl bu kadar çabuk ulaştı?" Şaşkınlıkla sordum. "Büyü mü?"

"Bir makara sistemi, hanın sunduğu her şeyin hazır olduğu düzenli bir büfe ve ödemeyi yaptığım anda toplanmaya başlayan işçiler."

Oh. Yöntem ne kadar hayal kırıklığı yaratsa da, harika kokular ağzımı sulandırdı.

Jasher et dolu kâseyi yere koydu. Hayvanım yaklaştı, cellattan çekiniyordu ama karşı koyamayacak kadar da açtı.

Nugget kaseyi temizledikten sonra Jasher sütü döktü. Kuduz köpek her damlayı yalayıp yuttu, bacağıma sürtünmek için bana döndü, sonra yatağa sıçradı ve orada kıvrılıp uykuya daldı.

Jasher bana bir tabak uzatıp diğerini aldı ve masaya geçip karşılıklı oturduk. "Yemeğimizi yiyip temizlendikten sonra sohbet ederiz." Başını öne eğik, bakışlarımı kaçırarak yemeğine daldı.

Benden uzak durmasını ve gecikmeyi umursamayacak kadar açtım ve bir ısırık aldım. Kremalı, peynirli tavuğun ilk ısırığıyla tat alma tomurcuklarım patladı. Ya da tadı tavuğa benziyordu. Diğer patlamalar ballı havuçlar, patates püresi ve tereyağlı solmuş yeşilliklerle gerçekleşti. Nugget gibi ben de geride hiçbir şey bırakmadım. Midem günlerce bu kadar az şeyle idare ettikten sonra hacmi protesto ediyordu ama iradem tükenmişti. Ayrıca, tek bir ısırıktan bile pişmanlık duymayı kendime yediremedim.

Memnun bir sırıtışla sandalyemde arkama yaslandığımda, Jasher'ın da bitirdiğini ve dikkatinin benim üzerimde sabit kaldığını fark ettim. Sırıtışım

yavaşça soldu. O kadar yoğun ki, tüm gücüyle yanıyor. Eğer babam haklıysa ve ben insanların içine biraz fazla bakıp onları rahatsız ediyorsam, Jasher'ın düşüncesi ruhumda delikler açıyordu. Aklından ne gibi düşünceler geçiyordu?

Koltuğumda kıpırdandım, sanki iç termostatımı cehenneme çevirmişim gibi kanım ısındı. *Başka tarafa bak.* Evet! Başardım.

"Banyonu yap," diye homurdanarak ayağa kalktı. Bir koltuğa doğru yürüdü, oturdu ve silahlarını temizlemek ve keskinleştirmek için aletlerini çıkararak çantasını karıştırdı. Sandalyenin arkalığı küveti görmesini engelliyordu. Bu da onun için başka bir centilmenlik jestiydi.

Bu çocukla ne yapacağımı bilmiyordum.

Bakmayacağına güvenerek, banyo malzemeleri sepetini, temiz giysi yığının ve bir havluyu topladım, sonra küvete yaklaştım, çatırdayan kütüklerin önünde kir, pislik ve pislik katmanlarını temizleme fırsatı bulduğum için minnettarım. Ancak küvetin üzerinde hiç düğme yoktu. Hortum da yoktu.

Eşyalarımı düzenledim ve elimi küvetin üst kenarında gezdirerek gizli bir düğme aradım. "Nasıl açacağım-" Sıcak, buharlı su dipten yükselerek rekor sürede kabı doldurdu. Oooh.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Jasher. "Kelimeler güçtür."

Örgümü çözerken sandalyeye bir göz attım. Arkadaşım bana sırtını dönmüş, işiyle meşgul olmaya devam ediyordu. Biraz titreyerek, sadece yakmak istediğim giysilerimi çıkardım ve çökmekte olan sıvının içine girdim. Aman Tanrım. Kaslarım zevkle şarkı söylüyordu.

Her ne kadar ıslanmayı ve keyfini çıkarmayı arzulasam da, kabalık edip Jasher'ı gereğinden fazla bekletmek istemedim. Hızlı bir tempoyla, kese ve sabun kavanozlarını kullanarak tepeden tırnağa yıkandım. Tekrar tekrar odağım yol arkadaşıma döndü. Her seferinde pusulayı okşadım. *Onun* pusulasını. Bir kez bile göz atmak için dönmedi. Hataları vardı, birçok hatası vardı ama bir beyefendiydi ve bu hoşuma gidiyordu.

Dışarı çıktığımda, su herhangi bir uyarı olmadan boşaldı. Kurulandım ve aceleyle yeni kıyafetlerimi giydim. Sarışıninkine çok benzeyen bir kıyafet. Beyaz bir gömlek, yumuşak, bol bir pantolon ve bej renkli iç çamaşırları. Her bir parça üzerime tam oturmuştu.

"Sıra sende," dedim saçlarımı tararken. Ateşin sıcaklığı güzel olsa da, dalgalar West'te olduğu gibi birkaç saniye içinde kurudu. Bir kız bu tür lükslere alışabilirdi.

Ayağa kalktı ve döndü. Bakışlarımız tekrar kilitlendi ve nefesim kesildi. İki kez göz kırptı.

"Ne?" Ben talep ettim.

"Saçların." Gözbebekleri büyüdü, gün batımı irislerini gölgede bıraktı. Gerginlik gözlerinin ve ağzının etrafındaki deriyi sıkılaştırdı.

Karnıma çarpıntılar hakim oldu ve bir kilidi parmaklamak için uzandım. "Nasıl oluyor da bazen bu kadar hızlı kuruyor da bazen kuramıyor anlamıyorum."

"Orman ve fırtınalar dışında, Hakeldama havası nemi emer." Bana doğru adım attı. Ben de ona doğru adım attım. Ortada buluştuk. "Saçını hiç açık görmemiştim."

Sersemlemiş bir halde uzandı ve parmak uçlarını koyu renk saçlarımın üzerinde gezdirerek neredeyse beni okşadı. Omurgam beklentiyle karıncalandı ve saç tellerimi avuçlamasını ve beni daha yakına çekmesini istedim... istedim.

Bana ne oluyordu? Aramızda?

Beni içine çekmek için başını eğdi ve göz kapakları kapandı. "Mutluluk gibi kokuyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Belki de çekip gitmeliydim. Evet, evet. Uzaklaşmalıyım. Ama gitmedim. Bekledim, bundan sonra ne yapacağını merak ediyordum. Ne söyleyeceğini.

Sonunda çenesini sıktı ve uzaklaştı.

Titreyerek ve bir çıkışa ihtiyaç duyarak, defter ve kalemi topladığım şifonyere yöneldim. Sonra Jasher'ın boşalttığı sandalyeye doğru yürüdüm ve minderin üzerine çöktüm. Artık temiz ve iyi beslenmiş olduğum için yorgun olmam gerekirken, her seste seğirerek onun aşırı farkında olmaya devam ettim. O soyunurken kumaşın hışırtısı. Kuvete girdiğinde su sıçraması. Yıkanırken daha fazla su sıçraması.

Her zamanki gibi monstra çizmeye başladım ama bir kulak yaratmanın ötesine geçemedim. Doğru değil. Ahh! Bir sonraki sayfaya geçtim. Başka bir monstra denedim. Gah! Yine olmadı. Yeni sayfa. Bir kez daha denerken, elimin kalemi kendi isteğiyle yönlendirmesine izin vererek, "Bana annenden bahset" dedim. Belki dikkatini dağıtmak işe yarardı. Ve sorularıma cevap vermeyi kabul etti. "Benim dünyamın neresinden gelmişti?"

Yakışıklı celladın beni görmezden gelmeye niyetli olduğunu düşünene kadar sessizlik uzadı. Sonunda konuştu. "Teksas diye bir yer."

"Ah. Dünyanın kovboy başkenti." Bir duraklama daha. Sonra, "Kovboy nedir?"

"Sığır güden ve besleyen biri. Atlara ve hatta boğalara binen biri." Omuz silktim. "Daha çok bir tavır sanırım."

"Peki Kansas en çok ne ile tanınır?"

Memleketimin adını hatırlamıştı. "Tam olarak benim yaşadığım şey. Kasırğa tarafından garip bir dünyaya taşınan bir kız."

Su sıçradı ve Jasher'ın sabunlandığını, çıplak olduğunu, tüm o kasları ve dövmeleleri sergilediğini hayal ettim. Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım, yutkundum ve oraya buraya çizgiler kazımaya devam ettim. Gölgeleendirme. Görüntü bir araya geldi ve sıcaklık yanaklarımı yaktı. Aman Tanrım. Rehberimin etkileyici yüzünü çizmiştim.

"Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?" Ben sordum. Ne yapmadım ki? Çizmeyi bırak.

"On. Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama beni ve kardeşlerimi her gece uyardığını hatırlıyorum," diye itiraf etti usulca. "Eğer birinin neşesini çalarsak, bunu bir borç olarak görmeliyiz, çünkü bu hareket bize her zaman faiziyle geri dönecektir."

Yüzde yüz katıldığım bir gerçek. "Kulağa bilge ve nazik geliyor." Ondan şimdiden hoşlanmıştım. "Anders senden genç mi yoksa yaşlı mı?"

"İkisi de değil. Biz... üçüzüz." Jasher'ın boğuk sesi tüylerimi daha da diken diken ederek üzerime döküldü.

Bekle. "Üçüzler mi? Yani senin iki karbon kopyan mı var?" Nefes nefese kaldım.

"Evet." Ses tonundaki garip tonlama merakımı uyandırdı ama itirafın ötesine geçemedim. "Reese üçüncü."

"Peki ya baban?"

"O tartışmaya açık değil."

Jasher'ın sesi çok yakındı. Kafamı kaldırdım ve onu sandalyemin yanında, tamamen giyinik bir şekilde yükselirken buldum. Yanaklarım yeniden kızarıırken not defterini kapatmak için çabaladım. Çizimimi görmüş müydü? Görmüş olmalıydı. Ama hiçbir yorum yapmadan benimkinin karşısındaki koltuğa doğru ilerledi ve yüzünü bana dönerek eğildi.

"Şimdi," dedi, ses tonu uğursuzdu, "sohbet ediyoruz."

BÖLÜM 11

BİRBİRİNE BAĞLAYAN BAĞLAR

M Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. *Buna hazır mıyım?* "Sanırım biz sohbet ediyorduk."

Yüz ifadesi ciddiyyetden hiç ayrılmadı ve ben de iç çektim. Hangi konu tavrında böylesine ciddi bir değışikliğe neden oldu?

"Bana verdiğın sözü unutma. Bu senin odan ve pansiyonun için bir ödeme," dedi. "Tam bir dürüstlük ve hız bekliyorum."

"Aynen," diye cevap verdim, bana da borçlu olduğunu ince bir şekilde hatırlatarak.

Bakışlarını sabit tutarak öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Tuzakçının birine benzediğınızı söylediğini hatırlıyorsunuzdur, eminim."

Beklediğim yönde değildi. "Biliyorum. Bundan ilk bahseden o değil. Ama onu nasıl duydun? Kuduz köpeklerle savaşıyordun."

"Sürüyü çoktan öldürmüş ve sana dönmüşüm. Tuzakçılar etrafını sarmıştı. Harekete geçmek için günün ilk ışıklarına kadar bekliyorlardı. Sürücülerini kurtarmak için çok hevesli olduğun için, seni esir alanların beni doğrudan kamplarına götürmelerine izin vermeye karar verdim."

Başka bir deyişle, onun ölümü için yarı yas tutmuş ve ayaklarımı boş yere kanatmışım. Boşu boşuna *endişelenmişim*. Öfke hücrelerime sızdı. "Bana iyi olduğunu söylemek için bir dakikanı ayıramadın mı? Bana öldüğünü söylediler."

Kaşlarını çatı ve merakını belli etti. "Öyle ya da böyle umurunda mıydı?"

"Evet!" Daha iyi düşünmeden patladım.

Sanki itirafım hakkında ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. Ama lanet olsun, umurumdaydı. Biraz robotik ve masumların kafasını kesen biri olabilirdi ama kötü biri değildi. Çoğunlukla.

Jasher sandalyesine yaslanmış, erkeksi bir mükemmellik tablosu çiziyordu. Islak saçları diken diken olmuştu. Banyodan gelen sıcaklık esmer tenine neredeyse pembe bir ton vermişti. Temiz beyaz bir tunik giymişti, V yakası açıktı ve dövmele göğüs kaslarının başlangıcını gösteriyordu. Siyah deri güçlü bacaklarını sarıyordu. Ayaklarını çorap ya da ayakkabı süslemiyordu.

"Gözlerim var, biliyorsun," diye mırıldandı, ağırlığını yana kaydırarak. "Onlara bakmak için pazarlık bile yaptın."

Oops. Utancımdan derim kabardı. Ne kadar uzun süre onun vücuduna bakmış olsam da. *Süzerek*. "Özür dilerim. Düşüncelere dalmışım." Tam gerçek olmasa da gerçek.

İfadesi şimdi bomboştu, konuşmaya hiç ara vermemiş gibi devam etti. "Ben de seni birine benzetmişim ama doğru olamayacağıma kendimi ikna etmişim. Ta ki tuzakçı doğrulayana kadar."

Yani cellat kime benzediğim hakkında bir fikre sahipti. Güzel. "Düşüncelerinizi duymak isterim." Bekle. Yüz ifadesi boş olabilirdi ama duruşu kesinlikle öyle değildi. Sandalyesinin kollarını beyaz parmak eklemleriyle kavradı. Acaba bakışlarım onu etkilemiş miydi? Yoksa tepkisi, her ne idiye, şüphelerinden mi kaynaklanıyordu?

Şüpheler zihnimin kapısını çalarken yutkundum. Ya annemden bahsediyorsa?

"Bana annenden bahset," dedi.

Nasıl nefes alacağımı unuttum. "Kim olduğundan şüpheleniyorsun?" Annemin Hakeldama'yı ziyaret ettiğini ya da orada yaşadığını biliyordum. Şimdiye kadar düşünmediğim şey: Burada doğmuş olabilirdi.

"Bana ondan bahset," diye ısrar etti.

Sinirlerim tepeme çıkınca gölge halkayı ovuşturdum. "Adı Sandra Shaker'dı. Sandra Ori, babamla evlenmeden önce. Özünde bir sanatçıydı. Çizmeyi ve boyamayı severdi, aynı zamanda yazmayı da."

Jasher bir an için nefes almaktan başka bir şey yapmadı. Ancak cevap vermek için ne kadar beklerse, demir gibi bir kararlılıkla nabızı o kadar artıyordu.

"Ne?" Ellerimi ovuşturarak sordum. "Söyle bana."

"Bilmek istediğine emin misin?"

Evet! Evet! Hayır. "Belki?" Aman Tanrım, aman Tanrım. "Lütfen söyle bana."

Çenesini eğdi. "Yirmi bir yıl önce, eyaletlerin birleştiği ve Hakeldama'nın kalbinin attığı bir krallık olan Lux Şehri'ni bir kral ve kraliçe yönetiyordu."

Tamam. Şu ana kadar tavrı için bir neden göremedim. "Onlar daha önce bahsettiğiniz kraliyet ailesi mi?"

"Evet. İsimleri Kral Ahav ve Kraliçe Sandrine Ori-Emet'ti."

Sandrine Ori'Emet. Sandrine-Sandra-Ori. Oooh. Yutkundum. Bir kraliçe. Burada, Hakeldama'da bir kralla evlenmişti. Yirmi bir yıl önce, doğumumdan hemen önce. Bana düşmüş bir kral hakkında hikayeler anlattığı gerçeği.

Parmağımdaki kordona baktım. Renkler daha canlı görünüyordu, sanki her bir ayarı farklı bir değerli taş dolduruyordu. "Bana söylediğin şeyin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama devam et. Lütfen," diye mırıldanarak tekrarladım.

"Duyduğum hikayelere göre, hem kral hem de kraliçe monstra tarafından öldürülmüş. Yine de kraliçenin ilk çocuğuna hamile olarak sizin dünyanıza kaçtığına dair fısıltılar vardı."

Hamile. Avucumu ağzıma bastırdım. "Babamın gerçekten babam olmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Hayır. Kesinlikle hayır." Başımı kuvvetle salladım. Bu mümkün değildi.

"İnkâr kanıt değildir, Moriah." Nazik bir azarlama.

Koltuğumda kıpırdandım. Pekâlâ, eğer ima ettiği şey mümkünse -ki değildi. Ama ya babamla biyolojik olarak akraba değilse? Annemin bir zamanlar bu garip, korkunç topraklara hükmetmiş olduğu gerçeğini işlerken işlemeye hazır olmadığım bir bilgiydi bu.

Bir sonraki sorumu sıkılmış dişlerimin arasından geçirmek zorunda kaldım. "Eğer doğruysa, bu bağlantı benim için ne anlama geliyor?"

"Emin değilim. Tarih, kral ve kraliçeyi olumlu bir şekilde resmetmiyor. Aslında, asla bahsedilmemesi gereken bir konu olarak görülüyorlar. Eğer gerçekten onların çocuğusanız, yani bir prensesseniz, size miras kalacak düşmanlıktan başka bir şey yoktur."

Dizlerimi kavradım. "Annem kibar, nazik ve gülümsemeye hazır biriydi.

Aklı başında hiç kimse onu muhteşem biri olarak resmetmezdi." "Sözlerim onun karakterini lekelemek için değildi. Onlar sadece gerçeğin ifadesi."

"Bu sözde tarih kitaplarını okumak istiyorum."

"Hiç yok. Kraliyet ailesinden geriye çok az iz kaldı. Onları hatırlayanlar onlardan bahsetmiyor. Bildiğim kadarıyla sadece tek bir portre yakılmaktan kurtuldu."

Tırnaklarım kemiğe battı. "Şimdi iktidarda kim var?" Hakeldama'da aile üyelerim var mıydı?

"Kralın ölümünden kısa bir süre sonra tüm akrabaları vatandaşlar tarafından idam edildi. Dünya kaosa sürüklenirken, Muhafız tacı ele geçirdi ve ülkeye düzen getirmek için Ori-Emets'in yerine geçti."

Lütfen devam edin anlamında titreyen bir el salladım.

Jasher başını salladı. "Gardiyan'ın yükselişinden kısa bir süre sonra, kral tarafından yazılmış bir günlük keşfetti. Ya da kraliçe. Hangisi olduğundan emin değilim. Hiç okumadım. Her iki durumda da, onu sık sık inceliyor ve sadece güvenilir birkaç kişinin girebileceği kilitli bir odada tutuyor. Ben sadece iki kez bu ayrıcalığa sahip oldum. Portreyi görmemin sebebi de bu. O da kilitli odada duruyor."

Lux Şehri'ne ulaşma kararlılığım yeni zirvelere ulaştı. O portreyi görmeli ve o günlüğü okumalıyım. "Şu anda bunların hiçbirisi hakkında yorum yapmayacağım. Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Ve bu hamlık hissi körelene kadar dikkatimi dağıtacak bir şey. "Bana ailenden bahset. Kardeşlerinden."

Jasher bana baktı, uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun süre ki konuşmayı bitirdiğini düşündüm. Sonra şöyle dedi: "Ailem hakkında konuşmak istemiyorum ama kardeşlerimin ikisinin de benim gibi kraliyet ordusunda infazcı olduğunu söyleyebilirim. Anders gün geçtikçe görevlerini ihmal ederek başıboş dolaşıyor. Reese ve ben elimizden geldiğince onun yerine bakıyoruz ama bu sefer normalden çok daha uzun süre ortadan kayboldu."

Son sözlerinden endişe damlıyordu. "Onu seviyorsun," dedim.

"Hem de çok. Reese ile birlikte hayatımdaki en önemli kişi o. Ancak Muhafız'a zamanında rapor vermezse başımıza beladan başka bir şey açmaz."

Ne de olsa Teneke Adam'ın bir kalbi vardı. Anla işte. "Sürekli dolaşıp durmasının bir nedeni olmalı."

"Evet. Normal bir hayat yaşamayı hayal ediyor." Jasher alay etti. "Evlilik ve çocuklar."

"Bağlılık hayranı değilim." Bir kitaba yazıyormuş gibi yaptım. "Not edildi." "Buna karşı bir yasa yok, ama çoğu kraliyet muhafızı romantik partner. Eğer idam edilmeleri gerekirse, bunu yapmakla görevlendirilen kişi biziz." Sonunda sesi sertleşti.

Evet, bu beni de caydırırdı. "Ander'in yeri hakkında herhangi bir ipucunuz var mı?"

"Sadece ormanda görüldüğünü söylediler."

Bekle. Şapel, ormanın yakınında cellat çizmeleri giymiş bir adamın üzerine indi. İki vuruş.

Dilimi ağzımın çatısına bastırdım. Hayır. Hayır! İhtimaller çok yüksekti. Astronomik. Jasher'ın sevgili kardeşi buraya hortumla gelen bir binanın altında ezilerek ölmemişti. Yani bundan bahsetmeye gerek yoktu. Onu kızdırma riskine girmeye gerek yoktu. Suçlamasına. Cezalandırma.

Ayağa kalktı, her zamanki gibi bir kas ve güç kulesiydi. "Eski kraliyet ailesiyle olan potansiyel bağlantından kimseye bahsetmeyeceğiz. Anladınız mı? Diğerleri gücü geri almak için burada olduğunuzu düşünebilir."

Sanki bu topraklarda yaşamak istemişim gibi. "Anlıyorum," dedim ona minnettarlıkla.

Çenesini kaldırdı. "Yatağa git ve biraz dinlen. Yarın yoğun bir gün olacak." Birkaç adım attıktan sonra kanepeye uzandı ve nezaketiyle beni şaşkına çevirdi.

"Ama odanın parasını sen ödedin. Yatağın tadını çıkarmalısın."

"Evcil hayvanınız çok rahat ve benim bir kuduz köpeği kucaklamak gibi bir niyetim yok." Sakallı yanağını okşadı. "Yüzümü seviyorum."

Böylece ikimiz olduk. Ama rabdog konusunda yanılmamıştı. Nugget gerçekten de rahattı. Ve o benim evcil hayvanımdı, değil mi? Bir şekilde onu eve getirmenin bir yolunu bulacaktım. Fark edilme korkusu olmadan çiftlikte koşup oynayabileceği bolca alanı olacaktı.

"Teşekkür ederim, Jasher. Her şey için."

"Rica ederim." Sert sesi içimde garip, harika şeyler yaptı.

Kalktım ve Nugget'ın yanına kıvrılmak için yatağa doğru ilerledim. Tüy yumağı kısa süreliğine uyandı, boynumu yaladı, esnedi ve sıcaklığıma sokuldu. Ani yolculuğumdan beri ilk kez neredeyse memnun bir şekilde, "İyi geceler" diye fısıldadım.

Bir duraklama. Sonra, "İyi geceler. Prenses."

Sıcak ve ıslak bir şey yanağımı okşayarak beni ölü uykumdan uyandırdı. Gözlerimi kırıştıtarak açtığımda Nugget'ın doğrulduğunu ve bana sırıttığını gördüm. Mükemmel yüzünden mutluluk yayılıyordu. Aw.

Uzanıp kulaklarının arkasını kaşdım. Vay canına! Büyümüştü. Sarsılarak doğruldum ve ona baktım. Boyu iki katına çıkmıştı. En azından! Artık 20 kilonun üzerinde olduğuna şüphe yoktu. Tanrım. Onu kilometrelerce taşıyabilir miydim? Kollarımı kesmek istemeden olmaz.

"Aç olmalısın." Kesinlikle öyleydim.

Bacaklarımı yatağın kenarına attım ve kanepeye doğru ilerledim. Hmm. Jasher'dan iz yoktu. Çantası da gitmişti. Kaşlarımı çatarak varlığına dair bir işaret aradım. Eğer beni terk ettiyse...

Bir not! Koşarak şifonyere gittim ve kâğıt parçasını aldım.

Senin ve köpeğin için yemek dolapta bekliyor. Yemeğini ye ve aşağıda bana katıl. J

El yazısı beni şaşırttı, gerçi şaşırtmamalıydı. Tıpkı onun gibiydi. Saçmalık yok, cesur ve keskin.

Ağzım sulanarak dolabın kapağını açtığımda bisküvi ve sosis sosunun yanı sıra bir kase et ve bir sürahi sütle karşılaştım. Masaya geçmeden önce Nugget'ı besledim, Jasher'ın dün geceki bulaşıkları temizlediğini görünce memnun oldum. Ebedi bekar ne kadar da evcil.

Yemeğimi yerken aklım anneme kaydı. Gece boyunca uzak tutmak için mücadele ettiğim bir konu. Hamlık azalmamış olsa da, huzuru deneyimlemeyi umuyorsam birkaç ayrıntıyı çözmem gerekecekti. Derin bir dalış yapmayacak, kendimi yeni bir kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı saldırısına hazırlamayacaktım. Sadece sığ sulara küçük bir dalış yapacaktım.

İşte başlıyoruz. Sandra -daha doğrusu Kraliçe Sandrine- bir zamanlar bu berbat krallığı Kral Ahav adında bir adamla birlikte yönetmişti. Belki onu sevmişti, belki de sevmemişti. Tarih çarpıtılmadıysa, kendi halkı tarafından hor görülen bir adamdı. Kaçtığında hamileydi ama bildiğim kadarıyla annem başka çocuk doğurmamıştı, bu da üç senaryodan birini mümkün kılıyordu:

Bebeği kaybetti. Bebekten vazgeçti. Bebek bendim.

Eğer üçüncü seçenek kazanırsa, tatlı babam benim babam değildi.

Bir sonraki ısırığımı bir kurşun yumağı gibi yerleşti. Birisi yeni bir bilgiyle ortaya çıkmadıkça, ailem hakkındaki gerçeği öğrenmenin bir yolu yoktu. Burada, şimdi, bilmemeyi tercih ediyordum. Kimse benim için babamdan daha önemli değildi. Ya da annemden, eğer yaşıyorsa. Yaşıyor muydu?

Parmağımı süsleyen gölge yüzüğe baktım ve benim dünyamdan kaybolduğunda onun da bu dünyaya dönüp dönmediğini merak ettim. Biri onu geri getirmiş olabilir.

Umut tek bir kalp atışında yaşadı ve öldü. Eğer burada olsaydı, birileri onu tanır ve haber yayılırdı. Jasher fısıltıları alırdı.

Tabaklarımı dolaba geri koyarken omuzlarıma hüznün çöktü. Bu kadar varsayım içinde yüzmek yeter. Tamamlamam gereken bir yolculuk vardı.

Tuvaleti kullandım, temizlendim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Yine de Jasher'ın şaşkın bakışlarını üzerimde toplamak için saçımı serbest bırakmayı düşündüm. Botlarımı giyerken Nugget konusunda ne yapacağımı düşündüm. Onu odaya mı kilitleyeyim yoksa yanımda götürüp bir tabanca daha mı riske atayım?

Muhtemelen onu getirmek en iyisi. Eğer biri odaya silahla girerse... Evet, en iyisi onu getirmektir. "Hadi, Nugget."

Memnun etmeye hevesli, kapıdan çıkarken beni takip etti.

Merdivenlerden indim ve lobiye süzıldüm, kahve kokusu anında beni içine çekti. Gürültülü piyano müziği daha yüksek sesle çalıyordu. Kadınlar alanı doldurmuş, masalara oturmuş sohbet ediyorlardı ama gülüp eğlenmiyorlardı. Bugün, kaşlarını çatmış ve sözlerini kesmişlerdi.

"Drogan'ı üç kez kazandın, Leona." Konuşmacı Natalie parmağıyla belediye başkanının yüzünü işaret etti. "İstatistiksel bir imkânsızlık."

Bir koro halinde "evet" sesleri yükseldi.

"Onunla arkadaşlık mı ediyorsun?" diye sordu bir başkası.

"Asla!" Leona kabardı, açıkça savunmaya geçti. "Birinci ve ikinci galibiyet aynı anda gerçekleşmedi, bu da üçüncünün olasılığını büyük ölçüde artırıyor. Şimdi, bu kadar yeter. Konuşma bitmiştir."

Birisi "Hile yapıyorsunuz, sadece nasıl olduğunu bilmiyoruz" diye bağırdı.

"Onunla bir sıra almalıyım!" Natalie kollarını iki yana açtı. "Gözümün önünde ailemi öldürdü."

Geldiğimi fark edince protestoları kesildi. Ayaklarımın dibinde, Nugget dişlerini gösterdi ve hırladı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

"Kuduz köpekler" diye mırıldanmalar başladı. Müzik aniden durdu. Kadınlar ayağa fırladı, sandalyeler arkalarından kaydı. Herkes aynı duvara yaslandı. Leona itiş kakış arkaya doğru ilerledi ve seçmenlerinin arkasına saklandı.

Bir kadının omzunun üzerinden bakarak, "Şu pis yaratığı kasabamdan çıkarın," dedi.

Bir hesaplaşmaya hazırlandım. "Köpeğime hakaret etmemeni öneririm." Bunun sonuçları olacaktı. Kötü sonuçlar. Bir hiç gibi görünebilirdim ama çiftçi kıızıydım.

"Seni hapse attırmadan önce onu alıp gitmeni öneririm," diye hırladı. "Burada yetkili benim ve benim sözüm kanundur."

En azından kimse silah doğrultmadı. Hayır. Yanlış. Birkaç kılıfsız hançer. Kalabalığın en önünde duran barmen, "Kraliyet muhafızlarıyla birlikte," dedi.

Natalie başıyla onayladı. "İkisi de onun koruması altında."

Belediye Başkanı'nın rengi soldu ama o da cesaretini topladı ve ilerledi. "Bir cellatla ne işin var kızım?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdim, bir plan yapmaya çalışıyordum. Nugget'ın peşinden gelmesini umarak kaçmak mı?

Bir kapı sert bir gümbürtüyle kapandı ve beni harekete geçme zorunluluğundan kurtardı. Jasher ve onun ağır adımları alanıma girdi. Her omzunda baygın bir adam taşıyordu. Adamları yere fırlattı. Kadınlar erkekleri kontrol etmek için koşuşturuyor, ahh ve ohhh ediyorlardı. Nugget korkmadan etkileşime izin verdi.

Jasher çenesini kaldırarak, "Sanırım her birinin fiyatı on gümüş," dedi.

İyi görünüyordu. Gerçekten çok iyi. Koyu renk saçları dağınıktı. Rengi yüksek.

Her tarafına silahlar bağlanmıştı. Çenesini bir çürük süslüyordu.

"Ah." Ne yapacağımı düşünmeden önce elimi uzattım ve parmak eklemlerimi yaranın üzerinde gezdirdim. "İyi bir tane patlattın."

Dokunuşuma doğru eğilirken bakışlarımız birbirine karıştı. Bir zamanlar düzensiz olan, şimdi ise sürekli hale gelen farkındalık cızırtısı aramızda alevlendi ve karnımdaki arzu pırıltılarını ateşledi. Sadece onun sahip olduğu bir beceri. Lokantadaki adam Theo bile yarım yamalak bir ilgiden fazlasını uyandırmamıştı.

Jasher başparmağını elimin arasına sokup OZ yara izimin üzerinde gezdirdiğinde, çırpınmalar ılık ve lezzetli bir acıya dönüştü.

"Kimi yakaladınız?" Nefesim kesilmemiş gibi davranarak sordum. "Ödül avcıları." Eliyle arananlar posterlerini işaret etti.

Çenesini benden ayırmadan. "Damgayı kaldırana kadar başkaları da gelecek. Keren'in sana acı vermeden yerine getirebileceği bir görev. En azından fazla değil."

"Ben yaparım," diye seslendi biri. Sarışın barmene bakarak Keren olduğunu tahmin ettim. "Ama karşılığında Leona'ya bu kasabadan uzaklara kadar eşlik edeceksin."

Leona nefesini tuttu ve geri çekildi. "Bunu yapamazsın."

Kalabalığın geri kalanı içten tezahüratlarla onaylarını ifade etti. Natalie, "Jasher kabul ederse yapabiliriz ve yapacağız," dedi.

Keren cellada kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

"Bu iş böyle gitmeyecek," dedi, sesinde tehlikeli bir ton vardı.

Bir fırsat sezerek, "Şartlarınızı kabul ediyoruz, ama sadece onun ödül ücretini de iki katına çıkarırsanız" dedim. Piyango hilecisinden kurtulmayı ne kadar çok istiyorlardı?

Leona kekelerken, içimdeki suçluluk duygusunu bastırdım. *Sonuçlarınızla tanışın, Başkan.*

"Jasher?" Keren güvence isteyerek sordu.

Çenesini oynattı ama başını da salladı.

Barmen ve Natalie sırttıktan sonra hep bir ağızdan, "Bir anlaşmamız var," dediler.

BÖLÜM 12

KIRIK BAĞLANTILAR

"Y Bunu yapamayız," diye seslendi Leona, Keren grubumu kolayca bir işkence odası olabilecek küçük bir odaya götürürken. Mobilyalar, üzerinde bir yığın katlanmış paçavra bulunan bir masa, iki çarpık tahta sandalyeler ve kan lekeli bir kova. Sıfır pencere.

İçimdeki huzursuzluk seliyle savaşıarak bir sandalyeye çöktüm. Nugget kucağıma atladı, dengesiz tüneğimizi salladı, bakışları masanın diğer tarafındaki yerini alan Keren'in üzerindeydi. İçinde bir neşter, dikiş makası, bir şırınga, dört şişe sıvı ve küçük bir dağlama demiri olabilecek bir şey bulunan kadife bir bezi açtı.

Jasher sarışının arkasında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pazularını geriyordu. Seçtiği pozisyon beni üzmemiştii. Hayır. Azıcık bile değil. Elbette omzumda sıcak, rahatlatıcı bir el olabilirdi, bilinmeyene göğüs gererken moral desteği sunabilirdi. Bunun yerine, dün gece bana karşı gardını biraz olsun düşürmüş olan adam, elimden bir tutam koparmak üzere olan kadının yanında olmayı tercih etti. İyi. Büyütülecek bir şey değil. Ama çok önemli!

"Bana süreci açıkla," diye davet ettim, titremelerimi gizleyemiyordum.

"Kuzeyin cadısından kaçtığımda bana tam olarak ne yapmıştı?"

Keren mırıldanarak şırıngayı ve bir şişe sıvı seçti.

Gözlerimi kırptım. "Gerçek bir cadı mı?"

Jasher başını salladı. "Hakeldama'da büyü yoktur."

Ama. "Su bakiresi." Boynumdaki pusulayı somutlaştırmıştı. Diğer şeylerin yanı sıra.

Bana doğru uzanırken Keren dondu kaldı. Dehşet gözlerini kamaştırdı. "Eğer bir su kızını kapımıza kadar getirirsen, seni derini yüzerek baş aşağı asarım."

"Kulağa korkunç geliyor," diye takıldım, Nugget ona dişlerini gösterirken en ufak bir korkum yoktu. Bakışlarımı cellada çevirdim ve sessizce nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Gerçek, ustalıkla müzakere ettiğim anlaşmayı mahvedebilirdi.

"Su bakiresi endişe edilecek bir şey değil, Keren. Devam et." Bana, "Hile, el çabukluğu ve çoğu zaman zihin bükücü otlar kullanıyorlar," diye açıkladı.

Peki, Iris üzerimde hangisini kullanmıştı? Üçünün karışımıydı, değil mi? Önsezi kanımı dondurdu ama bu soruları zihnimin gölgeli bir köşesine ittim, orada ailemle ilgili binlerce soru demleniyordu. Her seferinde bir felaket, teşekkürler.

"Devam et," diye emretti Jasher. "Ve Keren, eğer bir daha benimle bu şekilde konuşursan, çılgılık atarak ölürsün."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne kadar sertti. Söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphe bırakmadı.

Gözle görülür bir şekilde sarsılmış olan Keren şırıngayı en küçük şişenin içinde yüzen sıvıyla doldurduktan sonra parmaklarını bana doğru salladı. "Damganı görmeme izin ver."

Bunu istememe rağmen tereddüt ettim, can simidim olan Nugget'a tutunarak yüzüğüme tehdit seviyesini anlaması için zaman tanıdım. Herhangi bir yanık kıvılcımı çıkmayınca, biraz rahatlamış bir şekilde yaranın olduğu avucumu uzattım. "Bana ekipmanlarını sterilize ettiğini söylersen sana inanabilirim."

"Kıpırdamadan dur." Keren iğneyi orta parmağımın ucuna batırdı. Keskin bir acı tüm vücudumu yırttı, dudaklarımdan bir çılgılık fırladı. İçim ısındı, hızla kaynadı. Saniyeler içinde ter alnımı kapladı ve gözlerime damladı. "Bana ne enjekte ettin?" Çılgılık attım nefes nefeseydi. Bir numara bekliyordum ama bu o değildi.

Keren şırıngayı neşterle değiştirirken, "Nanoparçacıklar tarafından yayınlanan sinyali öldürdüm," diye cevap verdi.

Bu ilkel topraklarda nanoparçacıklar mı kullanmışlar? Cidden mi?

Nugget hoşnutsuzluğunu homurdanarak dile getirdi ve ben de yanağımı onun kine bastırmak için eğildim. Keren bir şişenin içindekileri elimin üzerine dökerken beni sakinleştirdi ve hatta gelişen paniğimle savaşmama yardım etti. Berrak sıvı beyaz köpüklere dönüşerek dirseğime kadar yayıldı. Buz gibi soğuk her kemiğimi istila etti, sıcaktan eser kalmadı. Dişlerim takırdıyordu. Nefes almak büyük çaba gerektiriyordu, hava aniden jöleden daha kalındı.

"Bana bak," diye emretti Jasher, sert ses tonu hiç tartışmaya yer bırakmıyordu.

Dikkatimi durumumdan sorumlu olan kasaptan ayırdım ve cellada odaklandım. Düşmanım, müttefikim ve bu korkunç dünyadaki tek dostum, hepsi bir arada.

"Benimle birlikte nefes al," diye emretti. Bakışlarımı esir aldı, beni itaat etmeye zorladı. Merkeze. İçeri. Dışarı. İçeri, dışarı. "Güzel. Bu iyi."

Tamam. Pekala. Bunu yapabilirim. Gir, çık. Bir anlık sağduyu. Keren'in arkasında durmayı seçmesinin nedeni buydu. Ona yardım etmek için değil, beni rahatlatmak için. Ooooh.

Keren çalışırken beni görsel kafesten çıkarmadı, avucumdaki eti fileto haline getirdi, etin içine gizemli bir madde enjekte etti ve yüzeyi yakarak kömürleşmiş bir kabuk bıraktı. Tıbbi olmayan profesyonel kalan sıvıyı orta parmağıma enjekte edene kadar şükürler olsun ki hiçbir şey hissetmedim. Derime pembe bir renk geri döndü, soğuk buharlaştı ve harika uyuşukluğum kayboldu.

Sinirlerim acı içinde şarkı söylerken sadece Jasher'la olan bağlantım yardımcı oldu. En azından Batılarla olan bağlantım sonsuza dek kesilmişti.

"Serpens-rosa," diye nefes nefese kalmayı başardım. Lütfen! Tek bir saçması kalmıştı ve o da bana aitti. Pusula için ödemenin bir parçası.

"Yirmi dört saat boyunca serpens-rosa almayın," diye talimat verdi Keren, yaranın üzerine kalın, şeffaf bir macun sürdü ve elimi bir bandajla sardı. "Ya da belki kırk sekiz saattir. Her neyse. Bu sadece yaptığım her şeyi geri alacaktır."

"Hangisi? Yirmi dört mü, kırk sekiz mi?" Hayır, fark etmezdi. O serpens-rosa zaten benim için değil, babam içindi.

"Ya da belki yetmiş iki." Keren ortalığı temizledi, aletleri ve kullanılmış bezleri kovaya attı, sonra da ellerini silerek iyi bir iş çıkardı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve yorgun ama rahatlamış bir şekilde koltuğuma çöktüm.

"Belediye başkanı on dakika içinde kasabanın sınırında olsun." Jasher hızla yanıma geldi ve sandalyemi çekerek Nugget'ı yere bırakıp kalkmama izin verdi. Zarafet eksikliğim beni şaşırtmadı ya da utandırmadı. Devrilmemiştim; bir ödülü hak etmiştim.

"O senin için kim?" Keren sanki ben odada yokmuşum gibi davranarak Jasher'a sordu. "Neden onu hayatın pahasına koruyorsun?"

"Benim korumam altında ve herkesin bilmesi gereken tek şey bu." Bir kolunu belime doladı ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

Lobide ve dışarıda. Nugget koşarak yanımıza geldi. "Malzemelerimizi alıp gideceğiz," dedi bana usulca.

"Evet, lütfen ve teşekkür ederim." Sadece buradan gitmek istiyordum.

Sokaktan geçtik, sıcak güneş ışığı Vahşi Batı şeridini yıkıyordu. Toprak yol birçok renk tonuyla parıldıyordu ve bir rüzgâr çıktığında her rengi tattığıma emindim. Taneler dilimi kaplıyor ve boğazımı gıdıklıyordu. Tabelalar, binaların içinde yer alan her bir işletmenin adını ilan ediyordu.

Hilarine's Comfort Fashions
Susetta's Sexy Creations
Redora Belediye Başkanlığından
Kesimler ve Stiller
Eats by Nili
Better Eats by Patamia
Ortak Mallar

Ve tabii ki, Gazap Büfesi.

Bol üstler ve pantolonlar giymiş bir avuç köylü etrafta dolaşıyordu. Bazıları durup Jasher'a el salladı ve gülümsedi. Diğerleri yorgun gözlerle baktı. Birkaçı açık bir davetle kirpiklerini kırıştırdı. Nugget'ı fark edenler uzun süre etrafta dolaşmadı.

Rabdog *o kadar* da itici değildi. Aslında, onu tanıdığınızda tam bir şirindi.

"Bu kadınlardan herhangi birinin erkek arkadaşı var mı? Kocaları?"

Jasher'a sordum. "Yok. Tutuklu olmayan erkeklerin sadece geçişine izin veriliyor."

Sormamalıyım. Hayır, hayır, sormamalıyım. "Keren'le romantik bir ilişkin var mı? Ya da burada başka biriyle?" Lanet olsun. Sormuştum.

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Hayatımda tek bir *romantik şey yaşadım* ama o öldü." Donuk sesi düşüncelerini gizliyordu. "Hakeldama'da hiçbir şey uzun sürmez."

İtirafı -uyarısı- beni rahatsız etti, beni ilerletirken kafamın içinde yankılandı. "Bu arada, yaptığın bu yeni koruyucu şey çok hoş." Ve ateşli. Çok, çok ateşli.

"Pusulanın sahibi sensin ve görevlerimin sınırlarını sen belirliyorsun.

Natalie'ye seni koruduğumu söyledin, ben de koruyorum."

Evet. İyi bir şeyi mahvetmenin yolu. "Tüyo için teşekkürler. Kendime not, insanlara Jasher'ın bana her gece yedi çeşit yemek hazırladığını söyle."

Eski moda bir bakkal tipi işletme olan Common Goods'a girdik. Raflarda kavanozlanmış sebzeler, kumaşlar ve bahçe aletlerinin yanı sıra sabunlar, çömlükler ve şifalı bitkiler de bulunuyordu.

Alışveriş yapanlar, her şeyi koklamakla meşgul olan Nugget'ı fark etti ve ayakları yanıyormuş gibi kaçıştılar. Sadece tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın kaldı. Dilini gıdıklamadan önce uzunca bir süre kuduz köpeği inceledi.

"Bücürün onda kalmasına izin mi verdin?" diye sordu Jasher. Gümüş rengi saçları sıkı bir topuzla tutturulmuş, yıpranmış yüz hatları tümüyle ortaya çıkmıştı. Kapüşonlu kahverengi gözler, şişkin bir burun ve ince dudaklar.

"Onu kimsenin durdurabileceğinden şüpheliyim hanımefendi." Sanki en kötüsünü bekliyormuş gibi hazırlandı. "Greta, Moriah ile tanış. Moriah, Greta."

Herkesin büyülerle sorunu neydi? "Nugget da kardeşleri gibi harika ve tatmin edici bir hayat yaşama şansını hak ediyor," diye bilgilendirdim onu, çömelip sevgilimin tüylerini okşayarak. Yanağımı yaladı ve ben ona daha da aşık oldum.

Başka gıdaklamalar da geldi. "Listedeki her şeyi sana stokladım asker, artı birkaç tane de ekstra olmazsa olmaz." Greta artık zorlanan çantasını tezgâhın üzerine koydu. "Etrafa da sordum, kimse Anders'le temas kurmamış."

Sertleşti ama "Kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve ekstralar için." Belli ki ikisi de birbirini iyi tanıyor ve dostane ilişkiler içindeydi.

"Anders çok tatlı bir çocuk. Umarım onu bulursunuz." Sonunda bana tamamen baktı, ancak onlarca yıllık deneyimden sonra edinilen türden bir bilgelikle beni inceledi. "Buraya gel kızım. Sana doğru dürüst bakmama izin ver."

Jasher'a duyduğum saygıdan dolayı oraya doğru ilerledim, bir göz atmanın durumumuz için neden önemli olduğundan emin değildim. Tabii ki Nugget yakınımda kaldı ve yaşlı kadın ellerimi tutup ışıktaki incelediğinde hırladı.

"Peki, peki. Ben olacağım. Prensesin ete kemiğe bürünmüş hali." O karanlık gözler derinlere daldı. "Annenin iyiliğine ve babanın büyük fedakârlığına dair hikâyeler ailemde hâlâ fısıldanır. Onlar pek çok kişinin düşündüğü gibi canavarlar değillerdi."

"Ona söyledin mi?" Greta beni sıkı sıkı tutmaya devam etse de Jasher'a doğru döndüm.

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Ben yapmadım."

Bu şu anlama geliyordu... Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve diğer kadına yeniden odaklandım. "Eski kraliyet ailesinin benim ailem olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Onlara benziyorsun," dedi Greta, sonunda beni serbest bırakarak. "Onun saçları ve gözleri ama yine de onun görüntüsü."

Onun görüntüsü. Kralın. *İşleyemiyorum. Deneme bile. Burada olmaz, şimdi olmaz.* "Kraliyet ailesiyle tanıştın mı?"

"Onları eski köyümden geçerken sadece bir kez gördüm ama bu kadarı yeterliydi. Asla unutamayacağım muhteşem bir manzaraydı." Yanağımı okşadı. "Eğer onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsan Leona'ya kehaneti sor."

Canlandım. Kehanet mi? "Ne kehaneti?"

"Şimdi gidin." Greta bizi kapıya doğru kışkırttı. "Yaşamak için yapmam gereken bir şey var."

Jasher çantasını topladı ve bir kez daha kolunu belime dolayarak beni çıkışa doğru itti. Nugget da onu takip etti. Kapıyı geçene kadar ayaklarımı sürüyordum, zihnim aynı cümleleri defalarca tekrarlıyordu. *İşlem yapamıyorum. Denemeyin. Burada olmaz, şimdi olmaz.*

Geldiğimiz yönün tersine doğru ilerleyerek toprak patikadan aşağı indik. İsteyerek yapmadım ama Jasher'a yaslandım, rahatlamak istiyordum. Buna izin verdi, hatta hoş karşıladı, parmaklarını yanımda aşağı yukarı gezdirdi.

Belayı davet ediyor.

Kadınların birbirlerine hakaretler savurduğu açıklığın kenarına geldik.

"Bunu yapamazsınız." Leona'nın feryadı diğerlerinin üzerinde yükseldi. "Adımın tekrar tekrar çekilmesi benim suçum değil."

Keren ve Natalie kalabalığın arasında duruyordu. İlki Jasher ve beni gördü ve diğerini dürttü. Kalan köylüler bizi fark etti ve belediye başkanını ortaya çıkaracak şekilde ayrıldılar. Bileklerini iple bağlamışlardı. Ballı yelesi karmakarışık, giysileri kir içinde, özgürlüğü için çırpınıyor ama başarılı olamıyordu.

"Tamamen senindir," dedi Keren, şingirdayan paralarla dolu bir keseyi Jasher'a fırlatarak. Jasher onu kolaylıkla yakaladı ve çantasına doldurdu.

"O paranın yarısı benim," diye hatırlattım cellada. Bunun için pazarlık yapmıştım ve payımı bekliyordum.

Natalie belediye başkanını "Bir daha sakın geri gelme," diye uyardı.

"Oh, geri döneceğim," diye hırladı Leona, kelimeleri herkese fırlatarak. "Geri döneceğim ve hepinizi cezalandıracağım." Yelesini bir omzunun üzerinden savurarak, korkak aslanın benim macerama katılıp katılmayacağını merak etmeme neden oldu.

"Önce ormanda hayatta kalmalısın," diye karşılık verdi kâtip ve belediye başkanının beti benzi attı. "Ve kraliyet muhafızlarından."

Jasher dudaklarını büzdü, kimseye bir şey söylemedi. Leona'nın yanından geçip onu geride bırakırken adımlarını yavaşlatmadı bile. Sanırım bunu benim halletmem gerekecek.

Ona yaklaştım, yaralı bir eli korurken birini benimle seyahat etmeye nasıl zorlayacağımdan emin değildim. Özellikle de o kişinin bir kehanetle ilgili soruları yanıtlamasına ihtiyacım varken. Sonra Nugget, Bayan Üç Kez Piyango Kazananı'na hırlayarak sorunu benim için çözdü. Leona bir çığlık atarak Jasher'a yetişmek ve onu etten bir kalkan olarak kullanmak için koştu.

Onlara yetişirken "Aferin oğlum," diye övdüm. Kıymetli kürklü bebek bana baktı.

"Bu arada," dedi Leona. "Aldıklarınızı üçe böleceksiniz. Ben olmasaydım, tek bir bozuk paranız bile olmazdı."

"Hiçbir şey alamayacaksın ve köpeğimin seni çiğneme oyuncağı olarak kullanmadığına şükret."

"Pek sayılmaz." Leona burnunu kaldırdı. "Bana yemek için fazla acı olduğum söylendi."

Nugget ilerledi, orada burada kayboldu, ara sıra dolambaçlı bir kökü çekiştirmek için durdu. "Dikkatli ol, tatlım."

"Benden uzak dur, yaratık," diye tersledi belediye başkanı, bir böceği kovalayarak ona yaklaştığında.

"Yoksa ne olur?" Ona şeker gibi bir gülümseme verdim.

Burnunu daha yukarı kaldırdı ama başka bir şey söylemedi. Kehaneti sormak için sakinleşmesini beklemek daha iyiydi.

Ne kadar uzağa gidersek ağaçlar o kadar uzuyor, gölgeler o kadar kalınlaşıyor ve Nugget o kadar çok kaçıyordu. O dört gözlü kuşlar dallara tünüyor ve yaprakların arasından gizlenmeyen bir ilgiyle bizi izliyorlardı.

Sonunda merakım doruğa ulaştı ve beklemeyi unuttum. "Bana kehanetten bahset."

Leona'nın rengi soldu. "Neden... yapamam... bu konuda konuşmamalıyız," dedi sonunda. "Bunu yapmak ölüme davetiye çıkarmaktır."

Neden? "Bundan bahsetmemek gazabımı davet etmektir ki bu çok daha kötü bir seçimdir."

Jasher boğulur gibi bir ses çıkardı, sanki-hayır. Kahkahayı öylece kesmiş olamaz.

"Ne? Benim gazabım var," dedim ve ellerini masum bir hareketle avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Eğer dikkatli olmazsan, ikinizin de üzerinde patlayacak!"

"Tamam, tamam. Sana anlatacağım." Eski belediye başkanı bağlı bileklerini uzattı ve soğukkanlılıkla gülümsedi. "Eğer beni çözersen."

"Tek çalışan elimle seni çözemem. Eğer bana söylersen, söz veriyorum Jasher'dan bu işi yapmasını isteyeceğim. Bazen istediğim şeyi yapmayı *hep* kabul eder." Umarım bu özel durumda hayır der.

"Çöz beni," diye ısrar etti Leona.

Jasher hançerini kınından çıkardı ve kabzasını bandajsız avucuma vurarak kararı bana bıraktı.

Güzel. Bıçağı ipin içinden geçirdim, beklediğimden çok daha kolay bir işti. "Konuş." Silahı geri vermek yerine yanıma sabitledim. Şikayet etmedi.

Diğer kadın rahat bir nefes aldı ama önüne düşen dalı kaçırdı ve tökezledi. Çabucak doğruldu, alnındaki bir tutam saçı üflledi ve şöyle dedi: "Birkaç ay önce, bir adam kasabanın içinden geçerek en büyük fedakârlığın yapıldığını ya da yapılacağını iddia etti, lanetsiz ve her ihlalde idam gerektirmeden yaşamının bir yolunu sağladı. Nasıl ya da neden olduğunu belirtmedi."

Daha fazlasını söylemesini bekledim. Söylemedi. "Yani kehanet, bu nihai fedakârlık yoluyla crimen'i ve dolayısıyla fırtınayı atlamayı mı içeriyor?"

"Öyle olmalı. Günler sonra Lux Şehri'nden iki kraliyet muhafızı geldi, adamın peşindeydiler. Bize kehanetten bahseden herkesin -benim değil onların sözleri- Muhafız'ın emriyle öldürüleceğini söylediler."

Gardiyan'ın neden doğrudan ölüme gittiğini merak etmeme gerek yoktu. İnsanların kurbanlardan vazgeçmesini önlemek, böylece fırtınaları ve monstra'yı getirmek için. Belli ki büyük ve korkunç Gardiyan, Büyücü gibi davranıyordu. Ama sadece gözdağı verebilen bir sahtekâr mıydı?

Bakışlarım Jasher'a kaydı. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Aynı fısıltılar birkaç yılda bir yeniden ortaya çıkıyor ve bundan kaos ve karmaşadan başka bir şey çıkmıyor," diye cevap verdi, sırtında çapraz duran baltaları avuçlayarak. "Şimdi, ikiniz de izin verirsiniz, peşimizdeki tuzakçıları öldürmeye gidiyorum." Tüm gücünü ortaya koyarak bakışlarını Leona'ya doğru çevirdi. "Döndüğümde iyi durumda olsa iyi olur."

Bir an için kekeledi. "Kadınına zarar vermeyeceğim, asker."

"Seninle konuşmuyordum," dedi uzaklaşırken.

Ben de tükürdüm. Benimle mi konuşmuştu? Sanki belediye başkanına gerçekten zarar verecekmişim gibi! Sonra etrafımızdaki dallardan uçan kuşların çokluğunu fark ettim. Dur bakalım. Jasher onlarla mı konuşmuştu?

Ve dinlediler mi?

BÖLÜM 13

SORULAR VE SORULAR

Leona ve ben Jasher'ın geldiğimiz yöne doğru ilerleyip hızla yeşilliklerin arasında kaybolmasını izledik. Endişe enseme diken diken etti.

"Yani," dedi, tırnaklarını inceleyerek. "Siz ikiniz gizli aşıklersınız, huh?"

"O benim rehberim, başka bir şey değil." Arada bir flörtleşmemize rağmen karar vadisine ulaşamamıştık.

"Tabii, tabii. Sana inanıyorum." Abartılı bir şekilde göz kırptı. "Çoğu insanın onlardan nefret ettiğini düşünürsek, bir kraliyet muhafızı için inkâr her zaman en iyisidir."

"Peki neden? Kafa kesmeler ve vergiler dışında yani."

"Bu nedenler senin için yeterli değil mi?" Bir pft sesi çıkardı. "Duygusuz ama vahşi, son derece değişken ama tepkisizler. Bağlılıktan nefret ederler ve hiç merhametleri yoktur. İzin almadan onlara bakmamıza bile izin verilmiyor!"

Yani, haksız değildi. Öte yandan, Jasher Hakeldama'da tanıştığım en istikrarlı, en güvenilir ve en koruyucu kişiydi.

"Onunla bir ilişkinin sonu iyi bitmez," dedi.

"Senin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum." Üniversiteye gitmeden önce babam, bugüne kadar kullandığım bir bilgelik külçesini paylaştı. Eğer biriyle hayatınızı değiştirmeyecekseniz, onun tavsiyelerine uymayın.

"Ben buna bir fikirden ziyade bir gerçek derdim."

Sessizliğe gömüldük, Jasher'ın dönüşünü bekliyorduk. Ve bekledik. Sonunda kana bulanmış bir şekilde geldi. Sessiz ve metanetli bir şekilde yanımızdan geçti. Ona yetişmek için acele etmeden önce gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık.

Üçlümüz yürüyüşe devam etti, ancak eski sohbet konularımıza dönmedik. Leona, Jasher'a hızlı bir şekilde soru yağdırmakla meşguldü.

"Bütün tuzakçılar öldürdün, değil mi?"

"Bizi takip edenler, evet," diye yanıtladı.

"Bizi izleyen başka biri var mı?"

"Şu anda değil."

"Yani güvende

miyiz?" "Asla."

"Sen-"

"Yeter." Düz komutu sonunda onu susturdu.

Sessizliğin ortasında düşüncelerimin içinde kayboldum. Daha önce kabullenemediğim gerçekler beni düşünmeye zorladı. Daniel Shaker benim biyolojik babam değildi. Bu gerçeği kesinlikle anlamıştı. Tanıştıklarında annem fark edilir derecede hamileydi. Yine de bana biyolojik bir bağın olmadığından hiç bahsetmemişti. Hiç ima bile etmedi.

Sağlam elim top gibi oldu. Neden bu topraklardaki insanların çoğu, Greta'ya göre "harika" ve "nazik" olan Kral Ahav ve Kraliçe Sandrine'i hor görüyordu? Kehanet olmayan kehanetin onlarla ne ilgisi vardı? Ve bu çiftle bir bağlantısı olmalı. Yoksa yaşlı kadın beni neden bu tarafa yönlendirsin ki? Hikâyede kritik detaylar eksikti. Jasher itiraf ettiğinden daha fazlasını biliyor olmalı.

Parmağımdaki gölge yüzüğün kraliyet mührünü temsil edip etmediğini merak ettim. Ama nasıl oluyordu da tehlikeyi seziyor ve kritik anlarda bana güç veriyordu?

Hey! Yine Ölü Adam Geçidi'nden sapmıştık. Neden?

"Ölmeden önce dinlenmem gerek," diyordu oflayan Leona, ben kendimi başımdan çekerken. "Bu bir kıza verilecek çok fazla bir şey değil... eğer bir kalbin varsa."

Jasher sessiz, soğukkanlı kaldı ve yavaşlamadı. Tamam, yani keyfi yerindeydi. Sorumu sorma zahmetine girmedim.

Leona burnunu çekti. "Bana karşı nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun? Tek evimi, birkaç arkadaşımı kaybettim. Amacımı kaybettim!"

Ben de yaşadım. Neredeyse onun için üzülüyordum.

Jasher hala ilerliyordu. Nugget bir kemirgeni kovalayarak geri döndü.

Akşam yaklaştıkça ışık azaldı. Tam karanlık bastırdığında, ormanın devasa parlayan mantarları ve ışıltılı yaprakları olan mor çiçekleriyle görkemli bir bölümüne geldik. Ağaç dalları

birlikte büyümüş, bir dizi kemer oluşturunuyordu. Sağımızda dar bir nehir nazikçe akıyordu.

Güzelliği beni büyüledi, bu da tek bir anlama geliyordu. *Tehlikeli*. Yeni bir tehdidin ortaya çıkmasını bekleyerek kaskatı kesildim. Parmağımda gerçek bir tehlikeye işaret eden bir yanık olmadan dakikalar geçti. Güvende olduğumuza inanmaya cesaret edebilir miydim?

Jasher çantasını bırakarak, "Bu gece burada duracağız," dedi. Peki, tamam o zaman. Sanırım yüzükle aynı fikirdeydi. "Onaylıyorum."

Cellat bir ateş çukuru kazdı. Çubukları topladım.

Majesteleri Kraliçe Leona değil. "Açlıktan ölüyorum," dedi, saçlarını omzunun üzerinden savurarak ve bir hükümdar zarafetiyle oturarak, ifadesi sıkışık ve okunması kolay. *Bana yemeğimi verin, köylüler*.

"O zaman yiyecek aramaya git." Ateş alev alev yanarken Nugget'a Jasher'ın Greta'ya verdiği bir kase sütü döktüm. Köpek karnını doyurduktan sonra alevlerin sıcaklığına yakın bir yere, yanıma yerleşti. Usulca horlayarak uykuya daldı.

"Benim becerilerim herkesin yolundan çekilmek üzerine kurulu." Leona sahte bir nezaketle kirpiklerini kırıştırdı. "Bir şey değil."

Yardım için Jasher'a baktım.

"Yedi çeşit yemek hazırlamayacağım." Yanına çömelmiş, çantayı karıştırmakla meşguldü ve yaşlı kadının başka neler paketlediğini ortaya çıkardı. Havuç, patates ve soğana benzeyen bir torba, ayrıca ilk fırsatta yiyeceğim beze sarılmış bir demet kurabiye. Ayrıca içinde gizemli şeyler olan küçük bir teneke, iki matara su, temiz giysiler, iki ince battaniye, bir çeşit çok amaçlı alet ve yumruk büyüklüğünde on taş vardı.

Taşları kaldırırken Jasher kıs kıs güldü.

Kafam karıştı ve kaşlarımı kırıştırdım. "Genelde bu kadar çok ağırlık taşır mısın?"

"Greta daha çok çalışmam konusunda benimle dalga geçmeyi seviyor." Bana ve Leona'ya birer kurabiye uzattı. "İki çeşit yemek olacak. Tatlı ve çorba."

"Teşekkür ederim, Jasher!" Olabildiğince hızlı bir şekilde kaptım ve dişlerimi ikrama geçirdim. Oh, evet! Şekerin etli tadı varlığımın her zerresini heyecanlandırdı.

Belediye Başkanı tatlının tamamını ağzına attı, çiğnedikçe kırıntılar dökülüyordu.

"Kutunun içinde ne var?" Geri kalanının tadını çıkarmaya çalışarak sordum. Sonunda ben de belediye başkanı gibi yaptım ve kürekledim.

"Yağmurluk."

Leona soluk soluğa ayağa kalktı. "Fırtına mı bekliyorsun?"

"Her zaman bir fırtına beklerim." Uzun bir süre bakışlarımı inceledi, irisleri ısınmıştı. "Ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ani nefes darlığı. Onu çekme dürtüsü sert ve hızlı bir şekilde ortaya çıktı. Ama önce parmak uçlarımı yüzünün üzerinde gezdirerek tepe ve çukurlarını tam olarak tanımam gerekiyordu. Dudaklarından başlayacaktım. Göründükleri kadar yumuşak olmalarına imkân yoktu. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Yerimden kıpırdamıyorum, o yüzden birbirinizin kıyafetlerini yırtmayın," diye mırıldandı Leona, geri çekilerek. "Ya da yapın. Sıkıldım ve dikkatimi dağıtacak bir şey kulağa hiç de fena gelmiyor."

Kasılarak uzaklaştı ve yeşilliklerden oluşan bir duvarın ardında kayboldu.

"Sen en kötüsüsün," diye çıktım ona ve peşinden gittim. Nugget horlamaya devam etti.

"Hey! Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. "Beni burada yaratıkla yalnız bırakamazsın!"

"Eğer köpeğime zarar verirsen," diye seslendim, "sabaha organlarını yemiş olur."

Acı ya da değil."

Güzel celladı, daha parlak mantarların aydınlattığı küçük dairesel bir açıklıkta heykel gibi kıpırdamadan dururken buldum, yüzünü gökyüzüne dönmüş, bir amaçla nefes alıyordu. Omuzlarında görünmez bir ağırlık vardı.

Oh, adamım. Bir hata yapmıştım, takip ediyordum. Yalnızlığa ihtiyacı vardı. Gizlice kaçmak niyetiyle bir adım geri çekildim. Tek bir ses bile çıkarmadım ama o, "Her şeyi beklediğimden daha iyi idare ediyorsun." dedi.

Tamam, belki de sadece Leona'dan uzaklaşmak istemişti. Anlaşılabilir. "Dürüstçe mi? Sadece dışarıdan iyi idare ediyorum. Aklım karmakarışık." Onun yanına süzüldüm ve ben de gökyüzüne baktım. Siyah kadife denizinden rengârenk yıldızlar göz kırpyordu.

"Devam et. Bütün gün bir şekilde içinde tuttuğun o yakıcı soruyu sor," dedi ve içini çekti.

Beni ne kadar çabuk tanımaya başlamıştı. "Gardiyan'ın saklamak için öldürmeye hazır olduğu kehanet hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Jasher'ın ruh hali gerginlikten temkinliliğe düştü. "Su bakireleri Kral Ahav'ın çocuğunun kaderinde Hakeldama'ya dönmek ve fırtınaları, kurbanları ve monstra'yı sona erdirmek olduğunu iddia ediyor."

Her kelime içimde patlayan bir bomba gibiydi. Ben, bir çeşit kahraman mı? Söz verilmiş bir koruyucu. Lütfen. Bu sözde kahramanın

Kehanet beni işaret ediyordu. "Kralın metresi doğum yapmış olmalı." Evet, evet. Güçlü bir olasılık. Çoğu kralın metresi vardı.

Jasher ensesine masaj yaptı. "Eğer bir çocuğu daha olduysa, bu krallığın en iyi saklanan sırrıdır."

"Bu olmadığı anlamına gelmez." Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Muhafız soyum yüzünden beni öldürmek isteyecek mi?"

"Bilmiyorum. Sana saldırabilir mi? Evet. Seni kollarını açarak karşılayabilir mi? Evet. Saldırı ihtimali daha mı yüksek? O da evet. Fırtınaları önlemek için aşırı önlemler alıyor." Ağır bir duraklama. "Bu Lux Şehri'ni ziyaret etme planlarınızı değiştiriyor mu?"

"Hayır. Burası benim dünyam değil. Eve gitmek istiyorum." Ama dürüst olmak gerekirse? Rehberimden ayrılmak için o kadar istekli değildim. Jasher bana karşı büyüdü.

"Peki ya seni öldürmesi emredilen kişi bensem?" Öfke yüz hatlarını parlattı, her türlü boşluğu yaktı. "Sana sevdiğim tek kızıdan bahsetmiştim. Bir suç işledi ve ben de bir kasabayı kurtarmak için onun hayatına son vermek zorunda kaldım." Adem elması titredi. "Beni de seninkini sonlandırmaya zorlama."

Göğsüm şefkatle sıkıştı. Ve umutla. Az önce bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmiş miydi? "Bu senin için korkunç olmalı, Jasher."

"Evet prenses, öyleydi." Maskesi olmadan duygularını gizleyemezdi. O gün batımı gözlerinde inanılmaz bir acı, bitmek bilmeyen bir öfke... ve tomurcuklanan bir arzu gördüm.

Titremeler omurgama yayıldı. "Başımı kesmene izin vermeyeceğim. Savaşacağım."

Kaşlarını hafifçe eğlenerek kaldırdı. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"İstiyorum." Cesaretle onayla ona yaklaştım. O kadar yakındı ki nefesini soludum ve kendi nefesimi paylaştım. Gerçek bir temas kurma arzusuyla, bandajsız avucumu göğsüne yasladım. Kalbi hızlandı, onu etkilediğimi kanıtlıyordu ve bu bilgi baş döndürücüydü. "Çünkü bana kendini savunma dersleri vereceksin."

"Öyle mi?" İri, nasırlı ellerini kalçalarımın dayadı. "Karşılığında ne alacağım?"

"Muhtemelen daha fazla sorun." Bakışlarım dudaklarına kaydılar. Ne kadar yumuşak, ne kadar yumuşak? "Ne istiyorsun?"

Yavaş bir gülümseme yayıldı ve sanki şimdiden büyük bir savaş kazanmışım gibi hissettim. "Kafamı düşünmemem gereken fikirlerle doldurmayı bırakmanı istiyorum. Beni şaşırtmaktan vazgeçmeni istiyorum. Bana o büyüleyici el gözleriyle bakmanı, hissetmemem gereken şeyleri hissettirmememi istiyorum. Seni... güvende istiyorum. Her zaman."

Başım dönüyor.

"Derslerin sabah başlıyor," dedi, başparmaklarını külot çizgim boyunca kaydırarak.

Kalbim onunkiyle aynı anda çarpmaya başladı. "Teşekkür ederim."

Alnını benimkine bastırdı, şok edici derecede samimi bir poz. "Şimdilik..."

"Evet?" Fısıldadım.

"Bir ziyaretçimiz var," diye bitirdi alaycı bir tonla, başını kaldırarak.

"İşte buradasın," diye seslendi Leona.

Lanet olsun! Umuyordum ki, artık bir önemi yok.

"Yaratığınız büyüyor," diye homurdandı belediye başkanı, "uyanıp ciğerimi yemeye karar verdiğinde yanımda olmanızı istiyorum."

Sızlanışı homurdandı. "En. En kötüsü," diye homurdandım.

Kamp alanına döndük. Ve evet, Nugget yine iki kat büyümüş gibi görünüyordu. "Daha ne kadar büyüyecek?" Tüylerini okşamak için sevgilimin yanına yerleşerek sordum.

"Çok büyük," dedi Jasher ve Leona hep bir ağızdan.

Ellerini birbirine sürttü. "Bir kurabiye daha fena olmazdı."

Onu görmezden geldik. Mantar kümeleri kamp alanını açıklıktan daha fazla aydınlatıyor, cellat sebzeleri temizlerken, yapraklı yeşillikleri kökünden koparıırken ve bir ağaç gövdesindeki gizli bir bölmeden bir tencere ve kaseler çıkarırken çevredeki kasvetin ateşi asla söndürmemesini sağlıyordu.

"Ne-nasıl," diye kekeledim.

"Kardeşlerim ve ben buraya çok geliriz." Ateşin üzerinde su ısınırken, sebzeleri soydu ve dilimledi. Çok geçmeden havayı kışkırtıcı bir koku doldurdu.

"Yemek de yapıyor," diye mırıldandım. "Yapamayacağın bir şey var mı?"

"Var, evet." Gözleri dudaklarıma takıldı ve göz kapakları alçalıp kapandı.

Yanan yanaklarımı körükledim. Artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Bu adam içimde yeni, heyecan verici ve beklenmedik bir şeyler uyandırıyor. İki farklı dünyadan geldiğimiz düşünülürse, ilişki açısından mahkûm olabilirdik ama eve dönmeden önce zamanımız vardı. Belki de bu yeterliydi.

Leona, "Birbirinize bakmayı bırakıp yemeği bitirirseniz çok memnun olurum," dedi.

Jasher dudaklarını büzdü ve görevine yeniden odaklandı. Diğer kadını sarsmamak için elimden geleni yaptım.

"Şu boynuzlu, kanatlı atlar hakkında ne biliyorsunuz?" Ben sordum.

"Pegakornlar mı?" Kaşları havaya kalktı. "Ne olmuş onlara?"

Leona burnunu kırıstırarak, "Evet," diye araya girdi. "Ne olmuş onlara? Peki ya şu kurabiyeler?"

"İkinizden biri hiç pegacorn'a bindi mi?" diye sordum.

"Nasıl yapabiliriz ki? Onlar sadece kraliyet ailesine aittir." Jasher belediye başkanına ikinci bir şeker uzattı, o da ciyakladı ve Kurabiye Canavarı'na ikram etti. "Kral ve kraliçe öldüğünde, monstra onların ahırlarını yok etti."

Leona başıyla onayladı, kırıntılar çenesine dağılmıştı.

Beni onların soyuyla ilişkilendirmeden ailemden bu kadar rahat bahsetmesi. "Pegacorn'ların soyu kesinlikle tükenmedi. Arada sırada iki tane gördüm."

Hareketsiz kaldı. Başını eğdi. "Ne zaman?"

Nerede?" "Yamyamlardan sonra. Burada ve orada."

Leona, "Belki de normal atları görüp boynuzları ve kanatları hayal ettin," diye önerdi. "Siz bir öteki dünyalısınız ve saçma sapan fikirler üretmeye meyillisiniz."

Çenemi çalıştırdım. "Çok fazla öteki dünyalı ile tanıştın mı?"

"Bir avuç dolusu ve hepiniz aynısınız." Bir ağaca yaslanıp rahatlamaya başladı. "Eve dönmek için her zaman çok çaresizsiniz. Toprağınızın nesi bu kadar özel ki geri dönmek için başkasının hayatını mahvetmeye razı oluyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Başkasının hayatını mahvetmekle ne demek istiyorsun?"

"Fırtına bir getirir, bir götürür. Eşit bir değişim." Belediye Başkanı omuz silkti. "Fedakârlığı ve unvan sahibini düşünün. Bir cana karşılık bir can."

Vay be. Dur bakalım. Hakeldama'dan biri benim girişime izin vermek için mi öldü?

Şapelin altında ezilen adamı hatırlayınca buz kestim ve bakışlarımı Jasher'a çevirdim. "Bu doğru mu?"

"Bazıları evet, bazıları hayır diyor." Ama o ne dedi?

Şimdi itiraf etmek için mükemmel bir zaman olabilir. Tek yapmam gereken, "Şapel birini ezdi ve o da seninkiler gibi botlar giyiyordu." demektir. Ama söylemedim. Doğru zaman, yanlış yer. Leona'nın üçüncü bir tekerlek olarak hizmet etmesine gerek yoktu. Ayrıca, ölen adam Jasher'ın kardeşi değildi.

Ama ya öyleyse?

Midem bulandı ve Jasher'ın inanılmaz kokulu çorbasından bir kase içmeyi neredeyse reddediyordum. Neredeyse. Sonunda, her zengin ve lezzetli damlayı yalayıp yuttum. Ama rahatlık içinde kozalanmışken tok bir mideye sahip olmak yorgunluğu memnuniyetle karşıladı. Ve sadece benim için değil.

Jasher bana bir battaniye verdi, sonra diğerini Leona'ya uzattı.

Belediye Başkanı esnedi ve ateşin önünde uzandı. "Sarılmak ister misin?" Kaşlarını oynattı. "Ben seni güzel ve sıcak tutarım, sen de benim daha iyi bir insan olmama yardım edersin. Görünüşe göre kız kardeşim Claudia'yı esaretten kurtarmaya çalışmak köyümden kovulmaya değer bir suç."

"Benimle paylaşıyor," diye ilan ettim hiç düşünmeden. Sonra sözleri aklıma geldi ve suçluluk duygusu içime işledi. "Belki onu bulmana yardım edebiliriz. Nerede-"

"Bu ne cüret! Sanki en büyük işkence kaynağımı tartışmakla ilgileniyormuşum gibi." Leona yan tarafına dönerek konuşmayı sonlandırdı.

Jasher bana bir bakış attı ve kaşlarını kaldırdı, hepimiz *paylaşıyor muyuz?*

Neden olmasın? Çenemi çıkardım, *aslında evet, lanet olsun diye* bağırıyordum. "Donmana ve hastalanmana izin veremem." Battaniyeyi yere serdim, hançerimi düzelttim ve Nugget'ın yanına sokulup Jasher'ın kararını beklemeye başladım. Verecek miydi? Vermez miydi?

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Ve bir tane daha. Sanırım o-

Ayağa kalktı, aradaki mesafeyi kapattı ve arkama uzandı. Vücudunu benimkine uydurup güçlü bir kolunu belime dolayarak beni kendisine sımsıkı sararken, fırın gibi sıcaklığıyla içimi kavururken bir inilti yuttum. Nefesi enseme okşuyordu. Kokusu beni sert ve hızlı bir şekilde uyuşturdu ve gücü beni dehşete düşürdü. Mmm. Lüks! Güvenlik duygusu. Doğruluk. Ve ah, onun (artık) sabit kalp atışlarının beni tamamen rahatlatması. Sirenlerin ürettiğinden daha güzel bir melodi.

Jasher elini yukarı çekip parmaklarını göğüslerimin arasına yerleştirilmiş pusulaya dolayınca nefesim kesildi. Bundan sonra ne yapabileceğini -ne yapmasını istediğimi- düşünmeme rağmen hareketsiz kaldı.

"İyi geceler prenses," diye mırıldandı.

"İyi geceler, Teneke Adam," diye mırıldandım, yorgunluk sonunda beni alt etmişti. Göz kapaklarım kayarak kapandı. Bir hiçlik okyanusunda süzülürken aklımdan bir düşünce geçti. *Ya benimle eve gelirse?*

Yumuşak hırıltılar beni uyandırdı. Göz kapaklarım açıldı ve bir tehdit bekleyerek ayağa fırladım. Tuzakçılar. Vahşi bir hayvan. Şu kanatlı maymunlar ya da aslanlar.

Güneş ışığı kampın üzerine dökülüyordu. Leona ateş çukurunun diğer tarafında uyuyordu. Nugget yanımda oturmuş, hışırdayan yapraklara bakıyordu. Jasher'ı uyandırmak için arkama uzandım ama orada değildi. Gah! Bir sabah uyandığımda her şeyin bıraktığım gibi olduğunu görmek hoşuma gidecekti.

Tam yapraklar ayrılırken hançerimi kaldırdım. Cellat göründü ve ben rahatlayarak sarktım. Sonra ilgiyle canlandım. *Merhaba, Teneke Adam*. Siyah saçları dağınıktı, gün batımı gözleri parlaktı. Alnı kir içindeydi ve ter gömleğini ıslatmış, kumaş geniş göğsüne yapışmıştı. Kasları bükülmemişti.

Nugget hayal kırıklığına uğramış gibi sustu ama ben gülümsedim. Ta ki omzunun üzerinden sarkan ve yanlışı giden aşk hakkında şarkı söyleyen kızıl saçlıyı fark edene kadar.

"Patch?" Belediye başkanını uyandırarak nefes nefese kaldım.

Genç kız bana bakmak için döndü. Göz kapakları daraldı.

"Sen." "Kim o? Neler oluyor?" Leona talep etti.

Kimse ona aldırış etmedi. "Burada ne yapıyorsun?" Ayağa kalktım, bir battaniye toprağa devrildi. Jasher üzerimi örtmüş müydü?

"Onu kamp alanına gizlice yaklaşıırken yakaladım," diye açıkladı Jasher.

"Evet, ama beni biraz kovaladıktan sonra," diye böbürlendi Patch, sırıtarak.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"O bir kurban arkadaşımız." Sürpriz davetsiz misafire kaşlarını çatarak baktım. "Vali'nin Loncası'ndan fırtına çıkarmadan nasıl kaçabildin?"

"Henry ve babası onumuzu sözleşmelerimizden azat etti." Jasher onu yere düşürünce Patch irkildi. Ellerinin ve dizlerinin üzerine bir pff ile indi, Jasher'ın botlarına tükürdü, sonra ayağa kalktı ve patates çuvalını düzelitti. Elinin tersiyle ağzını silerek, geri geri kaçan Leona'nın yanından geçip gitti.

Kızıl saçlı yaklaştığında Nugget'ın sırtındaki tüyler diken diken oldu. Patch ona aldırmadan çorba tenceresinin kapağını kaldırdı. Hayır. Yanlış. Yemek artığı değil. Ben uyurken Jasher kahvaltı hazırlamıştı. Yeni bir sebze karışımı havayı en muhteşem kokularla doldurdu.

Şüphelerim artarken bile ağzım sulandı. "Batılar neden böyle bir şey yapsın ki? Her iki adamın da aniden bir kalbi olduğundan şüpheliyim."

"Bilmiyorum, umurumda da değil." Patch bekleyen bir kâseye cömert bir porsiyon yemek koydu ve içine daldı. İlk lokmasını yutmadan önce, "Kaçtım ve bir daha asla geri dönmeyeceğim," dedi. Et suyu çenesinden aşağı damladı.

Ya da kızıl saçlı gerçekten de bir fırtınaya neden olmuştu. Ödül avcıları şu anda onu takip ediyor muydu? İzine dair bir kanıt göremedim. Belki de West, beni bulacağını ve düşmanı karşılayacağımı umarak gitmesine izin verdi ve yerimi yayınlamasına izin verdi.

Bir olasılık, ancak Batı'nın hiçbir şeyi şansa bırakması mümkün değildi.

"Kamp alanının sana ait olduğunu bilmiyordum, tamam mı?" Isırıkları toplarken konuştu. "Yemek kokusu aldım. Serpens-rosa'mı çalabileceğini de sanma. Onlar Batı'da. Ayrıca, neden daha ileride değilsin? Büyük bir avantajın vardı."

"Tuzakçılar bizi geciktirdi," diye cevap verdim. Ve iştahım kaçtı. "Cılız bir köpeğiniz olmasının sebebi onlar mı?"

"Onun bücür olduğunu nereden biliyorsun?" Şuna bir bakın! Koca oğlum bu kadar kısa sürede çok büyümüştü. Şu anda mini bir midilli boyundaydı.

"Gözlerinin kırmızı parlaması. Bekle." Diğerlerini tiksintiye benzer bir şeyle taradı. "Bücürlerle olan anlaşmayı açıklamadınız, değil mi?"

Jasher kıza ters ters bakıp onu susturmaya çalışırken, "Yapmadılar," dedim.

Patch kasesindeki çorbayı yalamadan önce meydan okuyan bir ses çıkardı ve kendine ikinci bir porsiyon çorba verdi. "Bakın, bücürler büyüdüklerinde kardeşlerinden daha büyük ve daha acımasız olurlar. İlk cinayetlerini işledikten sonra bir şalter atıyor. Yavru arkadaşlarını, annelerini ve zayıflık kaynağı olarak gördükleri herkesi yemeyi takıntı haline getirirler."

Ne! Hayır. "Jasher böyle felaket bir şeyden bahsederdi." Biraz sönükleşti. "Senin iyiliğin için bunun evcilleştirilebileceğini umuyordum."

"Fırsatın varken onu öldürmelisin," dedi Patch, giderek artan üzüntümü umursamadan. "Monstra bile tereddüt ediyor

Tamamen büyüdüklerinde onlara meydan okuyun. Bu yüzden büyürler istisnasız ölüme terk edilir."

Bakışlarım Nugget'a kaydı. Tatlı, yavru köpek gözleriyle bana baktı ve hatta kuyruğunu salladı. Ona olan sevgim kalbimde yükseldi, parlak bir güneş tüm varlığımı aydınlattı. Hayır. Sadece hayır. O bana asla zarar vermez.

Çenemi çıkardım. "İkiniz de yanıyorsunuz."

"O zaman bize inanmayın." Patch yemeğinin geri kalanını mideye indirdi ve geçirdi. "Bir gün sana sırtını dönecek. Ama sana söylemiştim dediğimde beni duyamayacak kadar ölü olacaksın."

BÖLÜM 14

BOOM, BOOM, BANG

"T serpens-rosa'yı al ve bana yumruk at."
Jasher'a bakakaldım. "Ciddi olamazsın."
"Son derece ciddiylim."

Dün gece yıldızlara bakıp özel bir anın tadını çıkardığımız açıklıkta duruyorduk. Bu sabah, Patch ve Leona kenarda oturmuş, benim ilk kendini savunma dersimle eğlenmeye hevesliydi.

Nugget yakınlarda atıştırmalık bir şeyler avlarken Patch'in uyarısı sürekli kafamın içinde çınliyordu. Eğer bir cinayet işler ve annesine sırtını dönerse... eğer kendimi korumak için ona zarar vermek zorunda kalırsam...

Olmaz. Böyle bir şey olmayacak. Öldürmek ne demekti ki? Yemeye niyetlendiği bir kemirgen değil elbette. Belki onu sinirlendiren bir insanı. Sadece soğukkanlılığını koruduğundan emin olmalıydım, sonra hepimiz iyi olacaktık.

Ayrıca, Jasher gibi bir hayatta kalma uzmanı, bir cinayet makinesine dönüşebilecek bir kuduz köpeğiyle seyahat etmeyi asla kabul etmez. Ama hadi ama! Bu dünyada başıma bir bomba düşmeden bir gün bile geçiremez miyim?

"Moriah," diye homurdandı Jasher, dikkatimi çekerek. "Evcil hayvanın için üzgün olduğunu biliyorum ama endişelenmenin hiçbirimize faydası yok. Beklentileri boşa çıkarma ihtimali var. Benim var. Şimdi serpens-rosa'yı al ve bana yumruk at."

Parlak güneş ışığı, yaralanmamış avucumda tuttuğum küçük tanenin üzerinde parlıyordu. "Yapmamalıyım." Yapamazdım. "Bana bunun satılık olmadığını söylemiştin."

"Sana satmadım, verdim."

Evet, ama nedenini bilmiyordum. Ya da sinir bozucu adamın neden ben dersi alana kadar derse başlamayı reddettiğini. "Babamın buna benden daha çok ihtiyacı var." Daniel Shaker biyolojik babam olmayabilirdi ama yine de benim babamdı ve onun sağlığı için her şeyi yapar, her acıyı çekerdim. Yine de, evet, iyileşmenin cazibesi büyüktü. Ambarın dibine indiğimde tüm ağrılarım ve acılarım yok olacaktı.

Jasher'ın yüz hatları biraz olsun yumuşadı. "Lux'a ulaştığımızda daha fazlası için pazarlık yapacağım. Eğer kimse ısırmasa, ben biraz yaparım. Karışım demleneceği için birkaç gün daha kalmanız gerekecek ama eliniz boş dönmeyeceksiniz."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. "Bana *serpens-rosa* elde etmenin son derece zor olduğunu söylemiştiniz."

"Öyle." Omuzlarını yuvarlayarak saldırıma hazırlandı. "Ama imkansız değil."

"Ben...hayır. Babamın fazladan günü olmayabilir."

Jasher bana dişlerini gösterdi. "Tahılı al, Moriah, yoksa arkadaşlarımızı geride bırakırım."

"Yapamazsın." Kızlar arkadaşım olmayabilir ama onsuz bu ormanda hayatta kalamazlardı. Kimse yaşayamaz.

"Dene beni."

"B u ne cüret!" Leona seslendi. En sevdiği cümle. "Onlar *benim* tagalonglar."

"Şimdiden öp." Patch gözlerini kapadı ve parmaklarının arasından baktı. "Cinsel gerilim benim genç hassasiyetlerim için çok fazla."

Jasher burnunu benimkiyle aynı hizaya getirmek için eğildi. "Eğer sözümü tutacağıma güvenmiyorsan, seninle seyahat etmeme gerek yok."

Lanet olsun ona! Gidip harika bir noktaya parmak basması gerekiyordu, değil mi? Varış noktamıza ulaşmadan önce aniden ona pusulayı hediye etmek istediğim gerçeği, iddiasına sadece ağırlık kattı. Patch'in önerdiği gibi yapıp onu öpmek için duyduğum ve giderek artan arzudan bahsetmiyorum bile.

"Bu ölüm kalım meselesi değil. Sakat bir elle de öğrenebilirim."

Öfke yüz ifadesinde çatırdıyordu, vahşiliği yoğunluğuna rakipti. "Seni acı içinde görmekten nefret ediyorum. O yüzden *serpens-rosa*'yı al, acıma son ver ve beni yumrukla."

Onun itirafı sağduyumu çaldı. Pes etmenin eşiğine geldim ve tartışmayı kazanmak için son bir kez daha denedim. "Kendi itirafına göre, ben senin patronunum. Benim acım senin için önemli olmamalı." Hiçbir şey yoktu

Bana karşı derin ve anlamlı hisleri olduğunu kabul etmesinin bir yolu. Çünkü hissetmiyordu. Değil mi? "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü," diye tersledi. "Bu kadar soru yeter. Yaralıyken seni eğitmeyeceğim. Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Neden?" Israr ettim.

"Çünkü." Bu kez hırladı, o düz, beyaz dişlerini gösterdi. "Tahılı al çünkü ben senin rehberim, en iyisini ben bilirim ve eğer reddedersen seni daha uzağa götürmem."

"Çok inatçısın," diye yakındım.

"Fark ettiğin için teşekkürler. Bunu kazanamayacaksın, bu yüzden zaman kaybetmeyi bırak." "Tamam! Yapacağım. Ama söz verdiğim gibi tedarikimi yenilemeni bekliyorum."

Zerreyi ağzıma attım ve kendimi vazgeçiremeden yuttum.

Patch ve Leona onun zaferini alkışladılar.

Öfkesi buharlaştı, yerini köpüren bir açlığa bıraktı. Sadece bir anlıktı ama bir anlık olması bile nabzımın hızlanmasına yetmişti. "İşte benim güzel kızım." Arzu ses tonunu renklendirdi.

Sarsıntılar beni sarstı. "Senin mi?"

Bir adım daha yaklaştı, gözbebekleri gün batımı irislerinin üzerinden taşıyordu. "Bugün, yarın ve birlikte olduğumuz her gün benim."

Nefesim kesildi.

"Sonunda öpüşecek misiniz?" Patch mizahla kıkırdadı.

"Öp, öp, öp," diye bağırdı Leona.

Jasher ofladı pufladı. "Yine de onları geride bırakabilirim."

"Sana izin verebilirim," diye homurdandım. İlk öpüşmemize, eğer gerçekleşirse, seyirciler tanık olmayacaktı. I-whoa! Damarlarımda vahşi, coşkulu bir his dolaştı ve ayaklarımın üzerinde sallandım. Patch'in serpens-rosa'sı incelikli bir şekilde içeri girmiş olsa da, Jasher'inki tam güçle kükreyen motorlarla çarptı. Hiçbir şey bu kadar muhteşem hissettirmemişti!

İçimden bir kakhaha yükseldi. "Çok şirin kulakların var," dedim ona.

Belki de sırtıtmamak için dudaklarını dişlerinin arasında döndürdü. "Baş dönmesi birkaç dakika içinde geçecektir."

"Ama ya geçmesini istemiyorsam?" Başımı arkaya attım ve döndüm. Bekle. Ben dönmüyordum, dünya dönüyordu. Bir kakhaha daha yükseldi. "Bu harika! Bana çıkma teklif etmelisin. Evet diyeceğim."

"Öyle mi?"

"Oh, evet."

"Hayır demelisin," dedi, sesi trajikti. "Ben özel bir şey değilim. Birçoğundan biriyim."

Böyle bir saçmalığı nasıl düşünebilirdi ki? "Sen *her şeyiyle* özelsin." Göz kapaklarını yavaşça indirip kaldırarak bana göz kırptı.

Hmm. Baş dönmesi hızla azalıyor, aklım başıma geliyordu. İnleyerek bir elimi alnıma bastırdım. "Bana kulaklarına iltifat etmediğimi söyle."

"Onların tam olarak nesini seviyorsun?" diye sordu bileğimi kavrayıp bandajımı açarken. "Onları ayrıntılı olarak anlat."

Gülmemeye çalışıyordu, değil mi? "Hayır, güleceğimi sanmıyorum." Kendisi hakkında neden bu kadar kötü düşündüğünü öğrenmeyi tercih ederim.

"Bu çok kötü."

Bu etkileşim bana intikam piyangosu sırasındaki flörtümüzü hatırlattı ve dengemi bozdu. Işıktaki elimi incelediğinde daha da fazla. "İşe yaradı!" Büyük bir rahatlama dalgası ü z e r i m e çöktü. Hiçbir ipucu marka kaldı. "Batı ile olan bağımız koptu."

"Evet. Çok daha iyi." Jasher bir adım geri çekilmeden önce parmağıyla avucumun ortasını sıyırdı. "Şimdi bana yumruk at ki sana neyi yanlış yaptığını söyleyip düzeltebileyim."

Homurdandım. Kahretsin, ama bu çocuktan hoşlanmıştım. "Ben hiç kimseyi yumruklamadım. Ama eğer yapsaydım, bu şekilde yapardım." Yumruğumu sıktım ve usulca sahte bir yumruk attım.

"O zaman başparmağını kırarsın, başka bir şey yapamazsın." Parmaklarımı yeniden ayarladı ve şöyle dedi: "Kraliyet Muhafızları'nda bize ilk bir saat içinde üç gerçek öğretilir. İlk yumrukta başparmağını kırarsan zaten kaybetmişsindir. Düşmanın saldırısına hazırlıklı değilsen, zaten yenilmişsindir. Eğer şansınız hakkında şüpheleriniz varsa, zaten ölmüşsünüzdür."

Sonraki iki saat boyunca antrenman yaptık. Hatalarımı düzeltti, tavsiyelerde bulundu ve sevecen bulduğum bir nezaketle teknikleri gösterdi. Ayrıca bana hala geri vermediğim hançeri en iyi şekilde nasıl kullanacağımı gösterdi ve beni hayat kurtaran bilgi ve becerilerle donattı. İtiraf etmeliyim ki, minnettarlığım bir ya da beş kez beni alt etti ve ona sarıldım.

Başlangıçta şefkatli hareketleri sert bir şekilde karşıladı, ancak finalde tereddüt etmeden kollarını bana doladı ve sıktı. Seansın sonunda, herhangi bir uzman değildim ama kendimi savunma konusunda daha net bir anlayışa ve rehberime karşı yeni bir takdire sahiptim. Hiç öfkelenmezdi, sanki hiç bitmeyen bir sabır kuyusundan su çeker gibiydi. Yapabildiğinde bile, yapmasını dilediğimde bile, beni

gereksiz özgürlükler. Ne çalışırsak çalışalım beni asla incitmemek için elinden geleni yapardı.

"İyi iş çıkardın," diye övdü.

"Sen de öyle." Bir gülümsemeyi paylaştık ve bu benim dünyamı sarstı. Hiç kimse, hiçbir yerde, böyle parladığında bu adamın yarısı kadar güzel olamazdı.

"Seni yumruklama sırası bende mi?" Leona kirpiklerini ona doğru savurarak sordu. "Adil olan bu," diye takıldı Patch.

Oops! Seyircilerimizi unutmuşum.

"On dakika içinde yola çıkıyoruz," diye havlayarak kampımızın kalbine doğru ilerledi. "Hazır olun ya da geride kalın."

Ondaki değişim, belediye başkanının araya girmesi kadar sarsıcı oldu; cesaret verici eğitmenim artık bir askeri komutandı. Etkileşimimiz onu da benim kadar tedirgin etmiş miydi?

Terden sıırıslam olmuş bir halde nehir kıyısında diz çöktüm ve aşırı ısınmış yüzüme su sıçrattım. Hmm. Yansımam. Bu... Iris miydi! Su kızı yüzeyi azar azar aşarken su sonsuz derinlikte görünüyordu.

Omzumun üzerinden kaçamak bir bakış attım. Kimse bize dikkat etmedi, toparlanmakla meşguldüler.

"Celladına ne kadar güveniyorsun, hmm?" diye sordu.

"Beni eve gönderebilecek tek kişiden nefret eden kurnaz bir su kızına güvendiğimden daha fazla." Yüzük parmağımda belirgin bir yanık oluşurken seçeneklerimi değerlendirdim. Diğerlerine haber vermek. Pantolonuma asılı hançeri kullanmak. Ne söyleyeceğini öğrenmek mi? Ding, ding, ding. Bir kazananımız vardı.

Dalgalar etrafında dalgalandı. "Borçlu olduğun isimsiz iyilik, seni hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapmamı sağlıyor kızım. Şikayet etmek yerine bana teşekkür etmeni öneririm."

"Lütfen. Tuzakçı köyünde bana yardım etmedin." Ve şimdi, yanan gölge yüzük sadece tehlike vaat ediyordu.

"Oh, sana yardım ettim. Çabalarımı görmemiş olman hiçbir şey yapmadığım anlamına gelmez. Değerli celladın silahlarını hazırlarken sana kim zaman kazandırdı sanıyorsun?"

Bir esinti hışırdadı ve bir tutam saçımı yüzümden ittim. İnsanlar iyi noktalara değinmeye devam ediyordu.

Iris parmağımdaki renk değişikliğini fark etti ve yüzü aydınlandı. "Vay, vay.

Bu bir sonsuzluk anahtarı mı? İşte bu bir sürpriz."

Elimi arkamda saklama isteğimi bastırdım. Eğer su bakiresi ödeme olarak yüzüğü talep ederse, parmağımı kesmek zorunda kalacaktım.

uymak. "Sonsuzluk anahtarı nedir?"

"Sorman gereken soru bu değil. Ne işe yaradığını bilmek istiyorsun," diye mırıldandı. Sırtışı kulaktan kulağa yayıldı. "Bu bilgi için senden ücret almalıyım ama bilmeni istiyorum. Sonsuzluk anahtarı sahibini Gardiyan'ın en kötü kâbusuna dönüştürür."

Gizemli bir cevap, sormayı göze alamadığım binlerce başka soruyu ve içimde bir türlü atamadığım korkuyu uyandırdı. Nasıl dönüşecekti? "Neden buradasın, Iris?"

Bana öyle bir baktı ki. Serseri bir öğrenciyle uğraşan bir öğretmen gibi. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ öğrenmen gereken çok şey var. Ama önemli değil. Muhafız'ın Kral Ahav'la olan bağlantınızı öğrendiğini ve sizi saraya getirene bir ödül vereceğini söylemek için buradayım. Çoğunlukla canlı olarak."

Şok ve endişe bir araya geldi. Başımı sertçe salladım. "Bana ne yapmak niyetinde?" Hapsetmek mi? İnfaz mı?

Omuzlarını kaldırdı. "Emin değilim. Sence tuzakçılar ona söylemiş midir? Belki de Jasher haber göndermiştir. Belki de suçlu benim. Kim bilir?" Bir sırtıma daha, orada ve gitti. "Bela her fırsatta seni bekliyor."

Dişlerimi sıktım. Bu planımı değiştirmede. Eğer Muhafız beni eve götürmek için fırtınalarla baş edebilecek tek kişiye, öyle olsun. Onun gazabını göze alabilirdim. "Teslim olacağım."

Zarif bir dönüşle, "Pusulayı yeniden şarj etmemi isterseniz, böylece onu isteğinize göre bükebilirsiniz, ikinci bir isimsiz nimet için bunu memnuniyetle yaparım. Neredeyse bedavaya!"

Evet. Doğru. "Hayır, teşekkür ederim." Gardiyan'ı kontrol edebilmek amacıma hizmet edebilecek olsa bile. Ona ilk sözü bu kadar aceleyle vererek daha önce hata yapmışım. Ona güvenmek uğruna kendi gücümü ve yeteneklerimi tamamen göz ardı etmişim. Bir daha yapmayacağım bir hataydı bu.

"Sen kaybedersin." Iris yavaşça battı, fikrimi değiştirmem için bana bir şans verdi. Sessizlik devam edince şarkı söyledi: "Sana son bir uyarıda bulunacağım. Ölüm peşini bırakmıyor canım ve yakında ısıracak."

"Bu cellada bir gönderme mi?"

Şimdi gülümsedi. "Öğreneceksin." Başının üst kısmı suya battı ve arkasında sadece suda pembe bir pırıltı bırakarak gözden kayboldu.

Hayal kırıklığı göğsümde dönüp duran duygusal karışıklığa katılarak alevlendi. Iris önce Jasher'ın koruyucu hizmetini almamı sağlamış, sonra da Jasher'ın motivasyonu hakkında şüphe uyandırmaya çalışmıştı. Bir nedeni olmalı.

Bir kargaşa bakışlarımı yukarı çekti. Nugget çalılıkların arasından fırladı ve doğruca bana doğru koşmaya başladı. Kanlı burnunun ucundan sivri dişleri uzanırken gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Nefes nefese kaldım, yüzüğüm neredeyse yanıyordu, ayağa fırladım.

Koşun! Şalteri atmış olmalı. Topuklarımı diktim, evcil hayvanımın en kötüsüne inanmayı reddediyordum. Günlerce birbirimize bakmıştık. Şimdi rahatlamak için bana koşuyordu. Hayatım üzerine bahse girerim.

Arkamda, gümbür gümbür ayak sesleri duyuldu. "Moriah!" Jasher bağırdı.

Nugget sıçradı ve bana çarparak beni yere düşürdü. Yere düştükten bir kalp atışı sonra, bir mızrak havada vızıldadı ve başımdan birkaç santim ötede toprağa saplandı. Gözlerim irileşti. Ayakta olsaydım ölebilirdim. "Beni kurtardın."

Kuduz köpek sıçradı.

Ardından oklar vızıldadı ama üzerimden uçup celladı hedef aldılar. "Jasher!"

Kayarak yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim." Elimi kendi eliyle tutarak bizi aceleyle kampa götürdü. Her tarafta mızraklar ve oklar yere düşüyordu.

Jasher boştaki eliyle çantasını kavradı. Patch ve Leona çoktan kaçmıştı. Önden fırlayan Nugget'ı takip ederek onlara kolayca yetiştik. Beşlimiz ormana girerken toynak sesleri arkamızda uğursuz bir müzik yarattı.

"Belediye Başkanı," diye tersledi Jasher onu kenara çekerek. Whoosh! Omzuna bir ok saplandı. Ben dehşet, öfke ve endişeyle haykırırken o sadece homurdanarak hızını korudu. Leona'nın yerine füzeyi almıştı ve ben onun ŞİMDİ tedavi edilmesini istiyordum.

Ölüm peşinizi bırakmıyor.

"Bizden kaçamayacaksınız, infazcı," diye bağırdı yabancı bir ses. "Diğer tek seçeneğiniz haşhaşlar."

Alkışlar onun bildirisini karşıladı.

Kalbim kaburgalarımın çarparken omzumun üzerinden bir bakış attım. En az yirmi kadın ve erkek bizi kovalıyordu. Zırhlara bürünmüşlerdi, her biri geniş bir silah cephaneliğine sahipti ve kızıl renkli atlara biniyorlardı. Biniciler bir görünüp bir kayboluyordu.

"Kim-ne-dir onlar?" Nefes nefeseyken sordum. Daha hızlı, daha hızlı koşuyordum. "Kaybolup duruyorlar!"

"Muhafızlarla savaşılan asiler." Jasher kelimeleri gıcırdatarak söyledi. "Zırhları... özel."

"Kitaplarda ve filmlerde asiler genellikle kahramandır." Bir dal yanağıma çarptı. Diğerleri kollarımı kesti. Vücudumun her yerinde iğneler patladı.

"Filmlerin ne olduğunu bilmiyorum ama bir şans verilirse bu asiler beni doğrar ve parçaları Muhafız'a postalar." Jasher'ın itirafına hiçbir duygu eşlik etmedi.

İçgüdülerim uçuşa kilitlendi. "Daha hızlı!"

"Kızı bize ver," diye bağırdı aynı adam, "o zaman gitmene izin verebiliriz." Guardian'ın ödülünü duymuşlar ve para kazanmayı mı umuyorlardı?

Jasher beni engebeli arazide zig zag çizerek ilerletirken avucunu bazı ağaç gövdelerine vurdu. Anlamadığım bir hareketti.

İleride, Nugget doğal olmayan bir zarafet ve hızla bir ağaca tırmandı. Bir dalın üzerine çömelmiş, aşağıya bakıyordu, güvendeydi ve onu geçtiğimizde neredeyse rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Nefes nefese, omzumun üzerinden bir bakış daha attım. Askerler atlarını sertçe sürüyor, yer kazanıyorlardı.

Öndeki parlayan adam evcil hayvanımın ağacına yaklaştı, ama bunu bilmiyordu. Leona'nın uzun yelesini yakalamak için kolunu uzattı ama kuduz köpek sıçrayarak saldırganın koluna yapıştı ve onu aşağıya sürükledi.

İsyancı kırık bir çığlıkla öldü ve korku ciğerlerimi kapladı. Jasher'ın rehberliğinde izledim. Vahşet! Ve şimdi, düğme kesinlikle çevrilmişti.

Diğer askerler ölen yoldaşlarının yanından geçtiler. Biri Nugget'ın kafasını koparmak için bir kılıç salladı. Bir uyarı çığlığı attım ve kuduz köpek başının kesilmesinden kıl payı kurtularak uzaklaştı. Etrafımızda daire çizdi, bize ayak uydurmak için yanımıza geldi. Ne yapmadı? Bana saldırmadı. Gördün mü! Onun her zaman benim bebeğim olacağını biliyordum.

Yanağımdaki keskin bir sızı dikkatimi ileri çekti. Keskin, kıvrık dallar bana tokat atıyor, derimi kesiyordu. "Onlardan kaçamayız." Engellerin çokluğuna rağmen atları caymadı.

"Henüz değil." Jasher baltalarını avuçlamak için beni serbest bıraktı.

"Kendinizi hazırlayın."

Bum! Bir patlama oldu ve yer sarsıldı. Cızırdayan sert bir rüzgâr grubumuza çarparak bizi birkaç metre savurdu. Yere çakıldım, toprak yedim ve dumandan boğuldum.

Görüşümü netleştirmek ve gözlerimdeki yanmayı yatıştırmak için hızla gözlerimi kırptım. Diğer kadınları fark ederek onlara doğru süründüm. İkisi de sersemlemiş görünüyordu ama birkaç kesik dışında yaralanmamışlardı. "Jasher? Nugget?"

Duman yarılıp Nugget ortaya çıktığında bir hırıltı duyuldu. Üzerimizden uçtu ve atından düşmüş bir askeri parçaladı. Saldırgan ölür ölmez, savaşçı köpeğim parlak kırmızı gözlerindeki neşeyle yakında kurban olacak bir diğerini hedef aldı.

"Jasher!" Bağırdım, hantalca ayağa kalktım ve kadınların da aynı şeyi yapmasına yardım ettim.

Bum!

Bir başka patlama yeri sarstı, bir başka rüzgâr beni tökezletti. Dik durmak için mücadele ettim. "Jasher!"

"Buradayım, buradayım." Gömleği kana bulanmış ve gövdesinden ikinci bir ok çıkmış halde dumanın içinden koşarak geçti. Beni ve diğerlerini toplarken acısını ne sözle ne de davranışla belli etti. "Ben dur diyene kadar koşun."

BÖLÜM 15

GÜZEL, ÖLÜMCÜL GELİNCİKLER

O Ormandan çıkarken sadece iki isyancı peşimden geldi. Atları ters yönde dörtlale gidiyordu. Adamlar yaralıydı ama Jasher kadar kötü değillerdi. Acil bakıma ihtiyacı vardı. Eğer

Ok kalbini delmişti... Başka yaraları da varsa... Olmalıydı. Kan onu ıslatmış. Ama tıbbi yardım sağlamak için durmak ikimizin de ölümüne neden olabilirdi. Bu yüzden koşmaya devam ettik. Sonsuzluk anahtarının yanması daha da şiddetlendi.

Ormana girdiği için vahşi bir ölümle mi lanetlendi? Evet, bu ihtimal her geçen dakika daha olası görünüyordu.

Jasher bir kayaya takıldı, yüzüstü düşmekten zor kurtuldu ve belli ki zayıflıyordu. Bir kolumu beline doladım ve onu ilerlemeye zorladım. Sonunda ağaçların arasından sıyrıldık. Önümüzde sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bir kır çiçekleri tarlası belirdi. Altın güneş ışığı güzel kırmızı yaprakları yıkayarak onları bir kan denizine dönüştürüyordu. Kırıları kaplayan kemikler bu yanılsamaya gerçeklik katıyordu.

"Ya biz ya da haşhaşlar," diye gürledi bir erkek, ses tonunun altında yatan memnuniyetle. Bu, daha önce bizimle alay eden adamdı. "Biz, en azından, yaşamınıza izin verebiliriz. Tek istediğimiz kız."

Leona ve Patch yavaşladı ve Jasher, "Dur demedim," diye emretti.

"Şansımızı silahlı delillerle denemeliyiz," diye bağırdı Patch.

"Buzullar ölüm fermanı gibi." Leona hırıltılı bir nefes çekti.

Gelincikler hakkında, hamam bebeklerinin yaptığı uyarı dışında hiçbir şey bilmiyordum. *Haşhaş kayalıklarının etrafından dolaşamazsanız, kötü ölürsünüz.*

Jasher dişlerini sıkarak, "Devam et," diye emretti.

O anda bir karar verdim. Başkasına değil, ona güvenmeye. Başından beri sözünü tutmuş, gerçekler canımı yaksa bile bana hiç yalan söylememiş ve bana ihanet etmemişti. "Devam et," diye vurguladım. "Ama biri bana haşhaşlarla ilgili sorunu anlatsın."

"Sirenler gibiler, ama daha kötüler." Yüzünden terler akıyordu. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladık ve o irkildi. "Ne kadar çok hareket edersen o kadar çok saldırırlar ve seni yavaşça içten dışa pişiren zehiri enjekte ederler. Sıvılaşmış kalıntılar en sevdikleri yiyeceklerdir."

Ölümden beter bir kader! "Neden dereler sürülüp tuzlanmıyor?"

"Sürüldü. Gelincikler sadece daha güçlü büyüdü."

Bir dizi insan kalıntısının yanından geçtik ve tarlanın ortasına girdik. "Dur," diye emretti Jasher.

Bum! Arkamızda yeni bir patlama oldu. Yer Jasher'ı dizlerine kadar sarstı. Gitmesine izin vermediğim için ben de onunla birlikte yere düştüm. İki kız da yere yığıldı ama hepimiz kıpırdıyamayacak kadar korkarak düştüğümüz yerde donup kaldık. Koyu duman kabarıp incelirken ve etrafımızdaki çiçekleri ortaya çıkarırken bekledik. Kalıcı dumanlara rağmen tatlı kokuları algılanabilirdi. Küçük, keskin çakıl taşları çimenlerin üzerindeydi - hayır, çakıl taşları değil. Beyaz parçaları taradım ve öğürdüm. Bunlar kemik parçalarıydı.

"Duman sadece haşhaşları etkileyen bir yatıştırıcıyla dolu," diye homurdandı Jasher, sadece bizim duymamız için konuşmaya özen göstererek. "Şu anda uykudalar."

Askerler biliyor muydu? Sakinleştirici işe yaramadan önce ne kadar zamanımız vardı?

Dikkatimi silahlı savaşıtlara yönelttim, onları bol miktarda sap ve çiçek arasından gördüm. İki de çiçeklerin hemen önünde durmuştu. Biri ayırım çizgisinin önünde volta atarken, diğeri birkaç adım geride duruyordu. Artık bir görünüp bir kaybolmuyorlardı.

"Fazla uzağa gidemezsin, infazcı. Gelincikler senden beslenirken, yaraların durmadan kanarken ve ok uçları damarlarına zehir akıtırken olmaz," diye seslendi iz sürücü, memnuniyeti ikiye katlanmıştı. "Kızı bize ver, ben de ona serpens-rosa vereyim, onu gelinciklerden kurtarayım. Eğer yeterince yalvarırsan, senin ve diğertlerinin sürünerek kaçmanıza izin verebilirim."

Canlandım. Ellerinde her şeyi iyileştiren ilaç vardı. Umarım Jasher ve babamı iyileştirmeye yeter.

"Onu almak için haşhaşların arasından geçmen gerekecek Osvaldo." Jasher'ın bulanık sesini acı kapladı. Sırt çantasını bıraktı ve çıkıntıları itip kakmamaya dikkat ederek yere uzandı. "Kalan birkaç okunu benim üzerimde kullanırsan, senin için geldiğinde kuduz köpek için hiç ok kalmayacak. Ve o senin için gelecek. Şu anda bile ağaçların arasında dolaştığını duyuyorum. Sen duyuyor musun?"

Sözlerini kanıtlarcasına, ormandan çılgın hırıltılar eşliğinde çığlıklar yükseldi. Nugget hayatta kalanların sonunu getiriyordu, buna hiç şüphe yoktu.

Leona inledi ve kendi içine kıvrıldı. "Burada ölemem," diye fısıldadı. Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Kız kardeşimin bana ihtiyacı var. Eğer Drogan haklıysa, o yaşıyor. Üç ay önce bir valilik müzayedesinde satıldı. "

"Üzgünüm ama kardeşin muhtemelen ölmüştür. Ne?" Moriah ona ters ters bakınca Patch tersledi. "Üç ay, yedek zamanda üç yıl gibi bir şey. Ve sonunda West'e, grubun en merhametlisine varmadı."

"O yaşıyor," diye tısladı Leona usulca. "Aklı başında hiç kimse onu öldürmez."

Kızıl saçlı kadın kollarını iki yana açtı, sanki diğer kadın onun için bir şey anlatmış gibiydi.

"Sessiz ol," dedim ikinci asker yayını gerip ormanı tararken. Altı füze daha sadağında bekliyordu. Onları kürklü bebeğime zarar vermek için kullanmasına izin veremezdim. Bu da onları ya da onu almam gerektiği anlamına geliyordu.

-Dışarı. Önce Jasher'ı dengelemem gerekiyordu.

"Adımı bilmenize şaşırmadım," diye seslendi Osvaldo. "Ünüm benden önce gelir. Dünyayı sizin türünüzden düzinelercesinden kurtardım."

Ne korkunç bir insan. "İkinizden birinin tıp eğitimi var mı?" Leona ve Patch'e sordum.

Leona başını sallayarak geri çekildi.

"Ben değilim," dedi Patch.

"Bir kraliyet muhafızının Muhafız ödülünü kazanmasına izin vermeyeceğim," diye açıkladı Osvaldo. "Beni duyuyor musun? Onunla kaçmanı engellemek için ölmem gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Jasher'ın alnı şaşkınlıkla kırıştı ama hiçbir şey söylemedi. Demek öyle. Teneke adamım, Iris'in tahmin ettiği gibi ödülünden haberdar değildi.

"Ödül ne?" Patch seslendi. Ona dişlerini gösterdim ve kızıl saçlı kadın kollarını tekrar açtı. "Gerçek güçtür."

"Zaten ölmüşsen ihtiyacın olmayacak bir şey," diye karşılık verdi Osvaldo. "Kurban olarak öldürölme korkusu olmadan bir ömür."

Patch ve Leona'nın nefesleri kesildi ama Jasher duymamış gibiydi. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. Normalde esmer olan teni kül rengine dönmüştü. Sırlı irisler içsel bir ıstırabın hikâyesini anlatıyordu. Tıp eğitimi almış olsun ya da olmasın, onu bu halde bırakamazdım.

"Gardiyan valileri geçersiz kılar. Kız kardeşimi sadece kelimelerle kurtarabilir," diye fısıldadı Leona ve zihninin çoktan bir plan hazırladığı belliydi. Başka bir ödöl için beni teslim et.

"Bu asileri yenemezsek beni kardeşinle takas edemezsin, o yüzden lütfen bana yardım et. Adamların dikkatini dağıt. Nugget'a ateş etmelerine izin verme."

Alt dudağını çiğnedi ve başını salladı. "Ben yapacağım, sen de seni teslim etmeme izin vereceksin."

"Aynen." Patch dizlerinin üzerine çöktü ve bir avuç kemik parçasını fırlattı. Şingirdayarak Osvaldo'nun dikkatini çektiler. Bu hareketi tekrar tekrar, farklı yönleröl doğru tekrarlayarak onu meşgul etti.

Jasher'ın çantasında işe yarar bir şeyler aradım. Kıyafetler, hayır. Silahlar, henüz değil. Tanımlayamadığım garip şeyler, hayır. Tuvalet malzemeleri-evet! Bir ilk yardım çantası. En azından Hakeldama versiyonu. İçinde temiz bandajlar, bir iğne ve iplik, iki parça metal halka, merhemler ve bazıları diğerlerinden daha dolu olan sıvı şişeleri buldum.

"Burada onların zehrine karşı bir panzehiriniz yok, değil mi?" Jasher'a sordum.

"Panzehir yok. Fobina kullandılar." Boynundaki damarlar şişkinleşirken ve kordonlar alaycı bir şekilde gerilirken yüzünü buruşturdu. "İnsanı ölesiyeye korkutuyormuş gibi hissettiriyor. Büyük miktarlarda ölümcüldür. Küçük dozlarda ise vücudu strese sokar, iyileşme sürecini yavaşlatır ve sizi zayıf tutar."

"Ölüyorsun, anlıyorum. Şimdi kızlar gibi yap ve seni kurtarmama yardım et. Bize biraz serpens-rosa vereceğim ve zehri etkisiz hale getireceğiz."

Bana dişlerini gösterdi. "Kendini tehlikeye atma."

"Elbette. Önce sen iyileş." Bandajları hazırladım, sonra etiketsiz şişeleri açıp içindekileri kokladım. Dezenfektan kokan bir tane bulduğumda, onu hazır bir şekilde kenara koydum ve ellerimi omzundaki okun etrafına sardım. "Üç kadar sayınca çıkıyor."

Derin bir nefes aldı. "Metal halkanın parçalarını şaftın tabanının etrafına yerleştirin."

"Şu haline bak, benimle edepsizce konuşuyorsun," diye takıldım. Ben de itaat ettim. İki cihaz birbirine bağlandığı anda koluma bir elektrik çarptı. "Ah, az önce ne oldu?"

"Ok ucu küçülüyor. Ve seninle edepsizce konuştuğumda, prenses, bunu anlayacaksın."

"O zaman dört gözle beklenecek bir şey." Bir nefes aldım ve tuttum, harekete geçmeye hazırdım. Ok ucu küçülmeyi tamamladığında, nesneyi zorlanmadan çıkarabilmeliydim.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye hırladı.

"Sadece birkaç saniye, Jasher. Biz iyiyiz."

Dişlerini gösterdi. "Bu zaman kaybı. Kuzeye gidin. Yakında duman azalacak ve gelincikler uyanacak. O zamana kadar vadiden uzaklaşmış olmalısın. Koşarsan başarısın."

"Sadece gitme zamanını söyle." Birkaç saniye sonra bir klik sesi duyuldu. "Boş ver. Tahmin edebilirim." Yank.

Sırtını eğerken boğuk bir çığlık attı. Aceleyle dezenfektan döktüm ve fişkırıran yaraya bir bandaj bastırdım.

Bakışlarımla buluştuğunda nefes nefese kaldı, gözleri ısırap ve belki de bir korku kıvılcımıyla parlıyordu. "Kaç," diye mırıldandı. "Lütfen."

Midem ve kalbim yer değiştirdi. "Bebek gibi davranmayı bırak. Sadece bir tane daha var." Aynı görevi yerine getirerek metal halkayı okun sapının etrafına geçirdim. Bir elektrik sarsıntısı daha vücudumdaki ince tüyleri kaldırdı.

"Ben bittim, Moriah. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Başımı salladım ve keder teklifini reddettim. "Öyle bir şey bilmiyorum."

Alet işini yaparken, sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Askerlerden biri benimle kalacak, diğeri de vadinin etrafından dolaşarak sizi takip edecek. Yönünü bulması gereken bataklıklar var, bu da sana sekiz saatlik bir avans kazandıracak."

Sekiz saat. Hem sonsuza kadar hem de çok kısa bir süre. "Seni bırakmayacağım," diye tersledim. "Ya iyileşirsin ya da pusulayı gömerim."

Bana ters ters bakarak, "Burada kalırsan ölürsün. Diğerleri de öyle. İsyancıların icabına bakılsa bile, geldiğimiz yoldan geri dönemezsin. Nugget ilk avının tadını çıkardı. Sana saldıracak."

"Yanlış. Nugget beni seviyor. O koruyacak, zarar vermeyecek. Ve ben o serpens-rosa'yı alacağım. Bir şekilde." Hiçbir şey beni durduramazdı.

Sıkıştırma bitti. Yank. Jasher bir boğuk böğürtü daha çıkardı. O hırıltılı bir şekilde nefes alıp verirken ben de ikinci yarayı temizleyip sardım.

"Görünüşe göre senin için zaman daralıyor, infazcı," diye seslendi Osvaldo, kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Ya daha fazla patlama olursa?" Leona, Jasher'dan konuşmamıza dahil olmasını istedi.

"Evet," dedi Patch başını sallayarak. "Nugget bir etken olmasa bile, daha fazla mayın patlatma riskini göze alamayız."

"İyi olacaksın..." Pantolonu kötüleşen Jasher, "Patlamalara ben sebep oldum. Ormanın her yerinde tuzaklar var."

"Artık seni geride bırakmaktan bahsetmek yok," diye tersledim, keşke Iris'in teklifini kabul etseydim. Asiyi işbirliği yapmaya ikna edebilirdim. Ama önemli değildi. Bir planım vardı. Riskliydi. Risklinin de ötesinde. Ama umurumda değildi.

Yanımda duran bıçağı kınından çıkardım ve Patch'e uzattım. "İşaretimle birlikte bunu ok ve yaylı adama fırlat. Amacınız onun atışlarını durdurmak."

Kızıl saçlı başını salladı, görevini anlamış ve kabullenmişti. "Bu yoldan gitmek istediğine emin misin?"

Hayır, ama yine de yapıyordum. Parmağıma baktım ve iki kez göz kırptım. Yüzük. Artık bir gölge değil, gerçek bir yüzüktü. Yüzük. Tam da şüphelendiğim gibi annemin yüzüğüydü. Şimdi parmağımı çevreliyordu, yedi değerli taş parlıyordu.

"Ne yapmalıyım?" Leona fısıltıyla bağırdı.

"Paketi tekrar bir araya getir." Şu anda asıl endişem yüzük değildi. "Teslim oluyorum. Girdiğimiz yoldan çıkmaya hazır olun. Etrafından dolaşıp o bataklık çukurlarına göğüs gereceğiz. Siz ikiniz ilk başta Jasher'ın koltuk değnekleri olacaksınız."

"Moriah," diye tısladı Jasher.

Onu görmezden gelerek ayağa kalktım, kollarımı havaya kaldırdım ve "Gelinciklerden bıktım" diye seslendim. Tam olarak yalan sayılmaz. "Dışarı çıkıyorum. Ama bana serpens-rosa'yı gösterdikten ve diğerlerinin gitmesine izin vereceğine söz verdikten sonra."

Osvaldo cebinden bir kese çıkardı ve havada salladı. "Tamamdır."

Yalancı. Yine de her adımda sanki ısırılmışım gibi yüzümü buruşturarak tarladan çıktım. Bu planın başarısız olma ihtimaline karşı, asilerin çiçeklerin arasına dalıp yoldaşlarımı yakalamasını istemiyordum.

Gelincikleri temizler temizlemez Osvaldo keseyi tekrar cebine soktu, kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekerek sırtımı göğsüne dayadı. Boğazıma bir bıçak dayadı ve evet, üzerimi sıvazladı. "Biliyor musun, infazcı? Fikrimi değiştirdim. Sen ölene kadar gitmeyeceğim."

"Bu tamamen beklenmedik gelişmeyi kim tahmin edebilirdi ki?" Ağaçların arasında Nugget'tan bir iz aradım. Onu göremesem de, yine de planımın ikinci kısmına devam ettim. "Yardım edin!" diye bağırdım.

Umduğum gibi, gölgelerden fırlayıp bana doğru yaklaştı ve vay canına, boyutu yine iki katına çıkmıştı. Gözleri tamamen kırmızıydı, dişleri en az on iki inç uzunluğundaydı. Taze kan ve diğer ıslak şeyler kürkünü kaplamıştı.

Patch ayağa fırladı ve asinin okunu fırlatmasından bir saniye sonra hançeri fırlattı. Rabdog kaçtı ve füze yanından geçip gitti. Kızıl saçlı nişancının hedefi doğrudu. Okçu yere yuvarlandı, kabzası omzundan çıkmıştı. Nugget havada süzülerek adamın üstüne indi. Adam çılgılık atarak öldü.

Kuduz köpek dikkatini bize çevirip keskin dişlerini göstererek hırlarken Osvaldo'nun içi titredi. "Geri çekilmesini sağlayın."

"Tek başınasın." Bilerek gevşemiştım. Tam da umduğum gibi, ağırlığımı bıçak kadar iyi taşıyamayan Osvaldo, silahı rabdog'a doğru uzatmak için beni bıraktı.

Nugget sıçradı ve askerin elini henüz bıçağı tutarken ısırarak kopardı. Çılgılık atan askeri yere yatırdı ve işini bitirdi.

Nugget bakışlarını bana çevirdi. Gözlerim büyüdü. Onunkiler de yarıklara kadar daraldı. Sinsice yaklaştı.

Hayır, hayır, hayır. Ayağa kalktım ve kollarımı uzattım. "İyi çocuk. Seni seviyorum. Sevgi seni zayıf yapmaz, güçlü yapar. İyi çocuk," diye tekrarladım, titreyerek.

Burnunu indirip dişlerini göstererek kişisel alanıma girdi. Birbirimize baktık. Belki de teslimiyetle başka tarafa bakmalıydım. Ama bakmadım. Çekinerek uzandım ve alındaki ıslak tüyleri sıyırdım.

Burun delikleri alevlendi ve kaskatı kesildi.

"Seni seviyorum." Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, görüşümü bulanıklaştırdı. "Seni her zaman seveceğim."

Göğsünden alçak, gırtlaktan gelen sesler yükseliyordu. Ben okşamayı bırakmadım, o da **v u r m a d ı**. Saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçti, içim

titriyor.

"Her zaman, her zaman, her zaman," diye fısıldadım.

Yürek parçalayan bir çığlıkla, kuduz köpek döndü ve koşarak uzaklaştı.

Kendi çığlığını yuttum. Kalbimin bir parçasını da beraberinde götürdü. Ama yas tutamazdım. Burada olmazdı. Jasher'ın bana ihtiyacı vardı ve şimdi de vardı. Ona doğru koştum, yol boyunca keseyi açtım. İçinde iki tane vardı ve ben rahatlayarak inledim. İlaç! Biri cellat için, diğeri de babam için. Bundan daha mükemmel olamazdı.

Jasher hareketsiz ve sessiz kalmıştı. *Panik yapmayın!* Ağzına bir tane attım ve parmaklarımla boğazını sıkarak onu yutmaya zorladım.

"Uyan. Lütfen!" Eğer ona çok geç ulaşıyordım-

"Merhaba. Moriah?" Leona, kelimelerinden her türlü korku damlayarak söyledi. "Sanırım gelincikler emrini dinledi. Yaprakları seğiriyor."

Zaman tükenmişti. "Jasher!" diye bağırdım. "Uyan artık!"

Göz kapakları açıldı ve ayağa fırladı. Rahatlamıştım, güçlü bir sel gibi beni kollarına sürükledi. Sadece bir anlığına sarıldık. Dünyamı düzelterek kadar uzun bir süre.

Endişeyle birlikte tenine yeniden renk geldi. "Gitmeliyiz." Doğru. "Hadi gidelim millet." Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Jasher ayağa kalktı.

Leona peşimizde, çantayı taşıırken ve Patch de onun hemen arkasında, vadiden çıkış yolunu gösterdi.

Jasher ve ben başarıyla çıktık! Leona da öyle. Kızıl saçlı kız alanın kenarından geçerken kulakları tırmalayan bir çığlık attı. Dizleri büküldü ve yere düşer düşmez acı içinde kıvranarak devrildi. Çıplak baldırlarına çok sayıda yaprak yapıştı.

Hiç tereddüt etmeden Nugget'ın tükürdüğü hançeri aldım ve bitkileri saplarından kestim. Yapraklar soldu, döküldü.

Jasher elini yüzünde gezdirdi. "Bu işleri karmaşıklştırıyor. Bu şekilde seyahat edemez."

Kendime düşünmek için bir şans vermedim. Zaman yoktu. Başladıkları işi bitirmeye kararlı kaç asinin hâlâ dışarıda olduğunu bilemezdim. Keseden son taneyi çıkardım ve Patch'in ağzına soktum. Kız kıvranmayı bıraktı.

"Şimdi ödeştik," dedim ona. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 16

KUSURLU MÜKEMMEL

W Çok uzağa gidemeden korkunç bir fırtına çıktı, gökyüzünü kararttı ve her yeri yağmur ve doluya boğdu. Bizi yavaşlattı ama ben rahatsız olmadım. İsyancılar da yavaşlamıştı. Benim korkum başka bir kaynaktan geliyordu.

"Monstra?" Şimşek tepemde çatallanırken bir ağacın altına saklanmak için koşarak bağırdım.

Diğerleri etrafımda toplandı, kadınların rengi solmuş ve titriyorlardı. Sadece Jasher etkilenmemiş görünüyordu. Gök gürledi, çatırdadı ve toprakta yankılandı.

"Bize doğru gelmiyorlar," dedi ve elindeki paketi ayaklarımın dibine bıraktı. "Ormanın dışındaki köylerden birinde biri suç işlemiş." Çenesinde bir kas sıçradı. "Görev çağırıyor. Gitmeliyim."

Kollarımı göbeğime doladım. "Bir suçluyu idam edeceksin."

Bakışları benimkilerden kaçtı. "Burada kal. Güvende olacaksın."

"Bunu daha önce de söylediniz ve ben de günün eti olarak bir tuzakçı kampına götürüldüm."

"Ama sen asla tehlikede değildin," diye hatırlattı bana. "Tam arkandaydım." Derin bir nefes aldı. "Dönebildiğim zaman döneceğim."

"Dikkatli ol," dedim ama çoktan gitmişti. Onu o kadar çok kovalamak ve sarsmak istedim ki. Hayatını kurtarmak için o kadar uğraştıktan sonra kendini tehlikeye atmaya nasıl cüret ederdi?

Mırıldanarak çantayı aldım ve içinden battaniyeleri çıkardım. Leona ilk battaniyeyi kendi ve Patch'in üzerine örttü, ikincisini bana bıraktı. İnce olmasına rağmen, malzeme beni çabucak ısıttı. Daha da iyisi, Jasher'ın inanılmaz kokusu kumaşı doyuruyordu.

Rahatladım, oturdum ve rahatladım. Kızlar da alçaldı ve ıslak rüzgârlar eserken birbirimize sokulduk. Yağmurlukları hatırladım. "Tanrı seni korusun, Greta!" Çantayı tekrar karıştırdım ve tenekeyi buldum. Biraz uğraşmam gerekti ama yan kapağı nasıl açacağımı buldum. Siyah kumaştan küçük kareler.

"Oh! Sakıncası yoksa." Leona bir kumaşı parmaklarının arasına sıkıştırıp salladı, kumaş uzadı ve kapüşonlu panço tipi bir giysi ortaya çıktı.

Ne güzel! Patch ve ben birer kare aldık ve belediye başkanının hareketlerini taklit ettik. Kızıl saçlı kadın ayakkabıları için su geçirmez bir örtü açtı. Benim seçimim bir şapka oldu ve kaşlarımı çattım. Bana bir cadı şapkasını hatırlattı, üstü sivri, altı geniş bir siperlik. Ben bu masalın Dorothy'si değil miydim ama...?

Hayır. Kesinlikle olmaz! Kötü cadı ile özdeşleşmeyi reddettim. Bay West doğru ismi taşıyordu ve kendini yeşile bürümüştü. Cadı olan oydu, ben değil! Kaşlarımı çatarak şapkayı yağmura fırlattım.

"Seni aptal!" Patch uyardı. Sırılsıklam saç tutamlarını kaldırdı. "Mükemmel bir takas fırsatını kaçırdın. O şapkaya bayılırdım."

Sırılsıklam olmuş başlığıma baktım ve irkildim. Islanmadan ulaşmak için çok uzaktı. "Özür dilerim."

Zaman geçtikçe Jasher için endişe artıyordu. "Yardımlarınız için teşekkür ederim hanımlar."

"İyi yaptım, değil mi?" Leona saçlarını kabarttı. Benim kullanacağım kelime bu değildi ama olsun.

"Bu bana bir şey hatırlattı. Sana bir şey borçluyum, Moriah." Patch sanki bir idam mangasıyla yüzleşmek üzereymiş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Beni kurtardığın için teşekkürler. İşte. Söylendi. *Şimdi* ödeştik. Seni Muhafız'a dönüştürme konusunu konuşalım. Bu *konuda* anlaşılmıştık, değil mi?"

Leona, "Nasıl olsa adamı ziyaret edeceğiz," diye söze girdi. "Paraya da çevirebiliriz."

"Dur lütfen," diye kestirip attım. "Aşkın beni alçaltıyor."

"Kraliyet muhafızlarıyla aranızda ne var?" Kızıl saçlı kaşlarını oynattı. "Aşk mı *oldunuz*?"

Leona iç çekti. "Kendini inkârdan başka bir şeye hazırlama, P."

"Seks hakkında sormuştun." Ama aşk? Bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. Aile bağları dışında hiç yaşamadığım bir duyguydu bu. Sadece birkaç gündür tanıdığım bir çocuk için hissedemeyeceğim, hissetmeme izin vermeyeceğim bir şeydi. Ama onu yanımda eve götürmeyi düşünmüştüm.

Buradaki hayatından mutlu değildi. Nasıl olabilir ki? Kraliyet muhafızı olarak imza atmaya zorlandı. Bir katil olarak eğitilmek için. Kardeşlerini terk etmekten nefret etse de, çiftçilik yapma şansını memnuniyetle karşılayabilirdi.

Ama o kardeşlerden biri kilisemin altında ölmüş olabilir.

Ağzımdaki nem kurudu. "Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz." Çoğunlukla. "Çıktığınız biri var mı?"

Patch homurdandı. "Aşk akıllıca değil. Büyüyünce evleneceğimi sandığım çocuk Bay South'a satıldı. O zamandan beri onu görmedim."

"Ouch. Bu berbat."

"Patch'e katılıyorum." Leona'nın omuzları çöktü. "Evlendikten iki yıl sonra, kocam beni ve kız kardeşimi beslemek için hırsızlık yaptığı gerekçesiyle kafası kesilerek öldürüldü. O iyi bir adamdı ve şimdi onsuz yaşamak zorundayım."

Ben de bir molaya ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. "Bu berbat."

"Peki ya senin takıntın, neydi onun adı? Ah, evet.

Drogan," dedi Patch, her zamanki gibi açık sözlülüğüyle.

Leona kaşlarını çattı. "Ona karşı duygularım biraz yumuşamış olabilir. Şimdi tatmin oldun mu? Ama Claudia'yı bulmak için ilk umut ışığım oydu. Onu serbest bırakmış olsaydım, sözünü tutacağına ve onu bulmama yardım edeceğine inanıyorum. Üçüncü piyango için planım buydu."

Sempatî göstermek için uzandım ve elini okşadım.

"Hey, yüzüğü nereden aldın?" Patch parmağında ıslıl ıslıl parlayan annemin yüzüğünü işaret etti.

"Bunu hep giydim." Gerçek. Spot ışıklarını başka bir yere çevirmek için acele ettim. "West'in ahırına nasıl girdin?"

"Ah. Şu." Bir parmağını toprakta sürükledi. "On iki yaşında annemi kaybettim ve kendi başıma yola çıktım. Amell ile takım kurdum, bahsettiğim çocuk. Beni ve sokaklardaki diğerlerini korudu. Hepimiz birbirimize göz kulak olduk. Rakip bir çete bizi yakaladı ve farklı valilere sattı. West beni seçti ve bir seçenek sundu. Şartlarını kabul et ya da hemen öl."

"Bu korkunç." Zavallı çocuklar.

"Arkadaşlarından hâlâ hayatta olan var mı?" Leona sordu.

Patch'in yüzünde ıstırap parladı. Şişen göğsünden de anlaşılacağı üzere, anında pişman olduğu bir duygu gösterisiydi bu. "Hayır, ama ben iyiyim. İyiyim diyorum sana!"

Reddedileceğimi bilsem de uzanıp onun da elini okşadım ve elimden gelen teselliği paylaştım. Leona başını kızın omzuna yasladı. Şaşırtıcı bir şekilde Patch gözyaşı döktü ve jestlerimizi kabul etti. Ama tabii ki burnunu da koluna sildi ve "Yeni arkadaşlar edinme peşinde değilim, o yüzden aklına bir şey gelmesin. Şu anda sıcak olmayı tercih ediyorum, hepsi bu."

Onun savunmasızlığı, ona karşı beslediğim tüm kızgınlığı yok etti. Kendi dayattığı hücre hapsinde kalmak için bu kadar mücadele etmesine şaşmamalı. İncinmek ve ihanete uğramak başkalarının göremediği yaralar bıraktı.

"Kendini hazırla," dedi Leona, "çünkü ben zaten senden hoşlanıyorum. Özür dilerim, tamam mı! Kendime engel olamadım. Bana Claudia'yı çok hatırlatıyorsun. Uzun zamandır onu arıyordum. O benim yaşayan tek aile üyem ve onu çok özlüyorum."

Vay canına. İki kadın da acılarla dolu bir okyanusta yüzmüştü. Aslında çok da farklı değildik, her birimiz dünyada kendi yolumuzu bulmaya kararlıydık. Babamı özleyiyor ve onun iyiliği için endişeleniyordum. İlaçlarını alıyor muydu? Kaybım için ağlıyor muydu? Kötüleşiyor muydu?

Ben de Nugget'ı özlemiştim. Kuduz köpekle sadece birkaç gün geçirmiştim ama onu çok sevmiştim.

*Jasher'ı daha uzun zamandır
tanıyorsun. İçten içe
tükürdüm.*

Fırtına başladığı kadar çabuk dinmiş, güneş yaprakların arasından parlak altın ışınlar saçmaya başlamıştı. Bir yedek ölmüştü.

Ayağa kalktık, battaniyelerimizi sakladık ve sessizce bekledik. Ve bekledik.

Sonunda uzakta bir dal kırıldı. Hançerimi avuçladım. Leona arkama geçti ve Patch de savaşa hazır bir şekilde yumruklarını havaya kaldırdı.

Jasher budaklı dallardan oluşan bir kümenin arasından sinsice ilerledi ve içimden düzensiz bir ses çıktı. Islaktı, kan içindeydi ve yüzü asıktı ama umurumda değildi.

Silahımı kınına soktum ve kollarımı ona dolayarak sarıldım. "Bir şeyin yok."

Tıpkı eğitimin ilk bölümünde açıklıkta yaptığı gibi, kucaklamama karşılık vermeden önce tereddüt etti. Ama bunu yaptığında beni içine çekti, yüzünü boynumun çukuruna gömdü.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Başka bir muhafızın suçluyu bulmasına yardım ettim," diye cevap verdi huysuzca. "Adam başına geleni hak etti."

Tutuşumu sıkılaştırdım. Leona boğazını temizleyene ve Patch öğürme sesleri çıkarana kadar böyle kaldık.

"Hadi gidelim." Paketi aldı ve sinsice uzaklaştı. Yanından geçerken şapkayı da aldı, döndü ve parçayı kafama yerleştirdi.

Ne var biliyor musun? Evet, tamam, aptal şapkasını takardım. Kötü ya da cadı değildim ama içimde bir güç vardı. Özgeçmişime bak. Dünyayı değiştiren bir kasırgadan sağ kurtuldum. Halka açık kafa kesme törenlerine katıldım. Bir su bakiresi ile pazarlık yaptım. Bir insan ahırından kaçtım. Yamyam bir çetenin köyünü yerle bir etmesine yardım ettim. Bücür bir kuduz köpeği ölmeden büyüttü. Asi bir orduyla gözümü kırpmadan yüzleştim. Her şeyi yapabilirdim, hatta girdiğimiz bataklık korularında bile yolumu bulabilirdim. Yawn.

Belki ben de Jasher'ı biraz daha iyi anlıyordum. Artık bana duygusuz bir robot gibi değil, kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışan, yaşayan, nefes alan bir adam gibi geliyordu. Cesareti sınır tanımıyordu.

Grubumuz ilk başta çok az konuştu. Sanırım hepimiz bugün istediğimizden daha fazla kendimizi ortaya koymuştuk. Ayrıca, kuruyan kumların sıçradığı bir tepeye tırmanırken bir sonraki tehlike dalgasını beklemekten kendimi alamadım. İsyancılara karşı gözümü dört açarak şapkamı yerinde tuttum.

Biz geldiğimizde Jasher olduğu yerde durdu -ne oluyor?
Sırtına çarptım, o da beni yakalamak ve sabitlemek için uzandı.

Kızlar arkamızda durdu ve soluk soluğa kaldılar. "Bir aslan sürüsü," diye fısıldadı Patch.

"Kanatlı maymunlarla," diye mırıldandı Leona.

"Korktuğun yaratıklar bunlar mı?" Şiddetle fısıldadım.

"Şşşt," diye seslendi diğerleri aynı anda ve her biri iş içindi.

On "aslan" ev kedisi büyüklüğündeydi ve gölgelik ağaçların altında tembellik ediyorlardı. Etraflarında vızıldayan, histerik kahkahalar atan, Tinkerbelle'den biraz daha büyük kanatlı maymunlar vardı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde sessizce uzaklaştık. Ancak epey uzaklaştığımızda yol arkadaşlarım rahatlatarak iç geçirdi. Yaratıkların bize ne yapmış olabileceğini sormayacaktım. Bilmek de istemiyordum.

Dikkatimi başka bir yere odakladım. "Bence Gardiyan'ın ödülünü tartışmalıyız."

Jasher'ın çenesinde bir kas sıçradı. "Merak etme. Ona ihtiyacım yok."

"Güzel, çünkü zaten bize söz verdi," dedi Patch.

"Kimse onu ihbar etmeyecek." Kısa ve öz bir uyarı. "Önce onunla konuşacağım."

Hâlâ beni koruyor. Teşekkür etmek için sırtını okşadım. "Beni teslim etmenizi istiyorum. Siz de bir ödülü hak ediyorsunuz. Belki kardeşlerin için de bir şey." Ve işte, şapelin altında ölen adamı gündeme getirmek için mükemmel bir fırsattı. Kurbanın kardeşi olup olmadığını kontrol etmek isteyecektir. Her ihtimale karşı kontrol *etmeliydi*.

"Ya benim yöntemimle yaparız ya da hiç yapmayız."

Uh-oh. Tartışmasız ses tonunu kullanmıştı.

Gergin terler avuç içlerimi ıslattı. İtiraf etmek için bu kadar uzun süre beklediğim için benden ne kadar nefret edecekti? "Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda seninle konuşmam gerek." Sonuçları unutun. Doğru olanı yapmak daha iyiydi. "Buraya geldiğim gün olan bir şey hakkında."

Devrilmiş bir ağacın üzerinden geçmeme yardım etti, kaşlarını çatı ve sert bir şekilde başını salladı. İşte. Artık itiraf edemezdim.

Daha küçük bataklık çukurlarının etrafından dolanırken, göğsümün ortasında hoş bir sıcaklık yayıldı ve beni başka bir yöne çekti. Kafam karışmış bir halde göğüs kafesimi ovuşturdum.

Pisliği temizlediğimizde, Jasher bizi sola, Ölü Adam Geçidi'ni takip etmeye yönlendirdi. Ama çekiş. Katlanarak güçlendi ve beni sağa gitmeye zorladı.

"Bu taraftan," dedim, onu ters yöne doğru yönlendirerek. "Lütfen."

Elime baktı ve yüzüğü çevirdiğimi fark ettim. Sonsuzluk anahtarı. Konuşmamız gereken başka bir şey daha vardı.

"Emin misin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Eminim."

Başını sallayarak benim seçtiğim yöne doğru ilerledi. Patch ve Leona biraz geride kalırken ben de onlara yakın durdum.

"Lux Şehri şu tarafta değil mi?" Kızıl saçlı, Jasher'ın aslında seyahat etmek istediği rotayı işaret etti.

"Eğer iç pusulam doğruysa, evet!" Leona ayaklarını sürükledi, sanki kaldıramayacakları kadar ağırlaşmışlardı. "Yoldan sapmamalıyız."

Hiçbir senaryoda sonsuza kadar anahtarından bahsetmenin akıllıca bir hareket olduğunu düşünmedim. O halde cevap vermeme gerek yoktu. Bir adımla diğeri arasında atmosferden görünmez bir perde düştü ve nefes kesici bir vaha ortaya çıktı. Göğsümdeki çekiştirme kesildi. İstedğim yere ulaşımtım.

Aval aval baktım, dönerken hayretler içinde kaldım. Bu rüyaların ve efsanelerin malzemesiydi. Soluk pembe suların dibinde değerli taşlar sıralanıyordu: düz, sivri taşlarla çevrili havuzlar. Tatlı kokulu lavanta çiçekleriyle bezenmiş yemyeşil, nemli bitkiler çatlakların arasından yeşeriyordu. Kocaman yeşil yaprakları ve masmavi meyveleriyle palmiye benzeri ağaçlar, kadife kadar yumuşak altın rengi kumu olan küçük bir sahile gölge düşürüyordu. Arkaya doğru, yarım ay şeklinde bir bölme oluşturan devasa kireçtaşı kayaları oyulmuş ve her biri bir kabine dönüştürülmüştü. Aralarındaki duvarları duvar resimleri süslüyordu.

Sersemlemiş bir halde öne doğru düştüm. Annemin işini tanıdım. "Burası neresi?" Patch döndü, her şeyi içine aldı.

Leona da aynısını yaptı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Jasher kolumu tutarak beni durdurdu. "Bu ormandan binlerce kez geçtim ve bu sığınağa hiç rastlamadım. Kimse de bundan bahsetmedi. Bu bir çeşit tuzak. Öyle olmalı."

"Öyle değil." Bildiğimi bildiğimi biliyordum. "Şimdiye kadar neden senden saklı kaldığından emin değilim ama burada güvende olduğumuzu anlıyorum. Bunları annem yaptı." Çenemi eğerek duvar resimlerini işaret ettim.

Beni serbest bıraktı ve ben de görüntüleri yakından incelemek için kabanalara doğru ilerledim, şapkamı yol boyunca bir taşın üzerine bıraktım. Vay canına! İnanılmaz detaylar. Sahne sahne, bir hikayeyi ortaya çıkarıyorlardı. Çocukken bana anlattığı peri masalı hikâyelerinden birini. Ateş topları yağdıran korkunç fırtınaların harap ettiği bir krallık. Monstra köyleri tamamen yok etmiş, kömürleşmiş kalıntılarla ziyafet çekmiş. Yakışıklı, güçlü bir kral harekete geçti ve ışık ışınları saçarak savaşa girdi. Altın bir taç ve mor bir cübbe giyyordu.

Monstra'ların en büyüğü ona yaklaştı ve alevler püskürttü ama ısı zarar vermedi. Diğer monstra'lar da yoldaşlarına katılarak kralın etrafını sardılar ve jilet gibi keskin kanatlarını ona saplarken gülüşüler. Yere yığıldığında yaralarından akan kıpkırmızı kan yeri ıslattı.

Onu öldürmüşlerdi. Monstra Kral Ahav'ı öldürdü, büyük ihtimalle DNA'mın yarısından sorumlu olan adamı.

Burnumu çektim ve nemli gözlerimi sildim. Katilin gözlerinin içine bakma ve *bir şeyler yapma* dürtüsü beni bombardımana tuttu.

Son sahnede parçalandı, külü havada süzüldü ve alevlerini söndürdü. Fırtına sona erdi ve Monstra yok oldu.

Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzüldü. Annem kaçmadan önce kocasının ölümüne tanıklık etmiş miydi? Onu hatırladım

Masalı anlatırken hüzünlüydü ama ben onun karakterde olduğunu varsaymışım. Burada, şimdi, fırçanın her darbesinde sevgili kadının acısını hissettim.

Titreyen bir elle uzandım ve parmak uçlarımı kralın resminin üzerinde gezdirdim. Zihnimin en karanlık köşelerinde annemin şöyle fısıldadığını duydum: *"Düşmanını tanımak yetmez, hayatım. Önce doğuştan gelen hakkını öğrenmelisin."*

Bir anı mı?

Leona gözlerini boyalı krala dikti. "Sence bunun kehanetle bir ilgisi var mı?"

Olabilir. Kralın kurbanı -ki öyle görünüyordu- Monstra'yı olumsuz etkiledi. Belli oluyor. Bir elimi karnıma bastırdım. Belki de tek çocuğunun onun yaptığını tekrarlaması gerekiyordu.

"İzninizle." Herhangi bir soruya cevap vermeye hazır değildim, sinsice uzaklaştım. Kızlar geride kaldı ama Jasher takip etti, ayak sesleri yumuşak bir uyarı veriyordu.

Bir sıra çalı ve ağacın ötesinde köşeye gizlenmiş bir kabine ulaşana kadar durmadım. Yapı, içinde şelale ve kaplıca bulunan özel bir havuza bakıyordu. Ufukta alçalan güneşin aydınlattığı yüzeyden buhar kıvrılıyordu. Pembe, mor, mavi ve altının değişen tonları gökyüzüne yayılıyor, saklandığım yeri annemin duvar resimlerini boyadığı kadar canlı bir şekilde boyuyordu.

Erimek için güzel bir yer.

Hayal kırıklığı, kafa karışıklığı, çaresizlik ve ev özlemi çığlıkları boğazımın arkasına yerleşerek nefes yolumu kesti. Her nefes için savaştım. Kontrol için.

Jasher çantayı bıraktı ve kollarını arkamdan bana doladı, arkamda sağlam bir varlık. Kokusu ve sıcaklığı etrafımızda bir güç alanı oluştururken beni rahatlatı.

Uzun bir süre sessizlik içinde durduk. Bir yanımda Iris'in her an sudan çıkmasını bekliyordu. Bir yanımda da öyle olmasını umuyordu. Kendimi ne kadar çaresiz hissetsem de, durum hakkında kesinlikle söylediğinden daha fazlasını bilen bu genç kızdan cevaplar koparabilirdim.

Jasher çenesini başımın üstüne yasladı. "Bana seni nasıl rahatlatacağımı söyle, ben de yapayım."

Teneke Adam'dan merhamet. Ne ben bunu hak ettim, ne de o.

Elimden geldiğince çabuk dilimden bir yanıt çıkmasını sağladım. "Bana iyi davranmayı bırak." Dönüp ona baktım. "Bilmiyorsun... Sana söylemedim..." Gözlerimi sıkarak alnımı göğüs kafesine yasladım. "Bu

Fırtına beni bir şapelin içindeki Hakeldama'ya getirdi ve o şapel bir celladın üzerine düşerek onu öldürdü. Yüzünü görmedim, sadece botlarını. Seninkilerle aynıydılar. Ya kardeşini öldürdüysem, Jasher?"

Çenemi kavradı ve yüzümü kaldırdı, başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı, nazıkçe, çok nazıkçe. Kaşlarını çatarak yüzünü gölgeledi. "Bana söylemek istediğin şey bu muydu?"

Şu anda yapabileceğim tek şey? Başını sallama.

Günbatımı gözleri parlayarak, en yumuşak tonda açıkladı, "Kurban kardeşim olsaydı bile, ki değil, sen hatalı olmazdın. Şapeli sen yönetmedin."

"Anders değil miydi?" Üzüntümden bir parça umut fişkırdı. Teselli vermek için yardıma ihtiyacı olduğunu düşünen bir adam için, kendi başına kesinlikle mükemmel bir iş çıkarmıştı. "Emin misin?"

Burnunun ucunu benimkine değdirdi. "Eminim."

"Nasıl?"

"Sadece öyleyim." Başka bir şey söylemedi ama sanki ıkmaya başlayacağımdan ve tepki verip bu özel anı mahvedeceğinden korkuyormuş gibi endişeli bir ifade vardı yüzünde.

Tamam, belli ki onun da bir sırrı vardı. Bu bir ihanet göstergesi değildi. Her şey sır ve arkasındaki amaca bağlıydı. Belki de, her ne sebeple olursa olsun, benim onun tepkisinden korktuğum gibi o da benim tepkimden korkuyordu. Belki de kardeşine aralarındaki bağlantının ayrıntılarını asla paylaşmayacağına dair söz vermişti. Ya da Patch ve Leona'nın duymasını engellemeyi umuyordu. Binlerce masum sebep vardı. Sonuç olarak? Jasher'a ya güvenirdim ya da güvenmezdim. Başka bir meseleyi yeniden canlandıran bir gerçek.

"Bir sonraki köye ulaştığımızda," dedi, "komutanıma haber vereceğim ve o da kimin öldüğünü bulması için birini gönderecek."

"Teşekkür ederim." Nezaketi içimde bir fitili ateşledi, savunmalarımı yaktı. Her parçam, onun her parçasının ne kadar özel olduğunu bilmesini istiyordu. "İşte," dedim pusulayı çıkarıp deri kayışı boynuna sabitleyerek. "Bunu almanı istiyorum."

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "Anlamıyorum. Henüz Lux Şehri'ne ulaşmadık."

"Biliyorum. Ancak onurlu biri olduğunuza ve önceden ödeme almanıza rağmen pazarlığın size düşen kısmını yerine getireceğinize inanıyorum."

Duygusuz maskesinden geriye kalan azıcık şey de yüz hatlarından düşerek iç burkan bir kırılganlığı ortaya çıkardı. Sanki daha önce hiç kimsenin

onda değerli bir şey görebilirdi. Sanki tüm hayatı boyunca böyle bir sonucu beklemişti.

Savunmalarım olmadan, içimdeki şeyler çatladı. Burada, şimdi, umurumda değildi. Bu kadar ağırlık yeter. Günlerce süren kargaşa ve tehlikeden sonra bir molayı hak etmiştik. Bu muhteşem vahadan daha iyi bir yer olabilir miydi?

"Benimle yüz." Botlarımı tekmeledim ve kollarımı kaldırarak onu gömleğimi çıkarmaya davet ettim. "İsyancılar peşimize düşerse, onlara karşı avantajlıyız. Zamanımız var."

"Haklısın. Şimdilik güvendeyiz." Bakışlarımı süzdü, bir süre daha tereddüt ettikten sonra gömleğimi başımın üzerine kaldırdı ve sade bej sütyenimi ortaya çıkardı. Vahşi Batı Hanı'ndaki konaklamamızdan kalan bir şeydi. Yavaş ama emin adımlarla silahlarını birbiri ardına attı. Baltaları. Hançerleri. Fark etmediğim bir mini kırbaç. Katlanabilir bir arbalet.

Hayranlıkla izledim. Bitirdiğinde kollarını kaldırarak kendi davetini yaptı.

Evet, teşekkür ederim. Tuniğini çıkarmaya çalıştım ama kumaş kaslarının üzerinde sıkıca duruyordu. Sonunda başardım. Pusula göğüslerinin arasında asılıydı, ona daha önce vermeyi dilediğim bir süs. Ona bir vuruş yaptım.

Burun delikleri alevlendi. Geri çekildiğimde botlarını çıkardı. Diğerlerinin pantolonlarını çözüp çıkarmalarını izledik. Ben sütyenle uyumlu külotu ortaya çıkarırken, o elastik bant yerine iple bağlanmış bol siyah bir boxer külotla öldürüldü. Dövmeler bacaklarını bile kaplamıştı. Göğsünde sarkık başlı uzuv resimleri varken, kalçalarında daha çok gövdesi görünüyordu. Dönen kökler baldırlarını süslüyordu. O bir yaşam ve ölüm ağacıydı. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir ayartıcıydı.

Sıcak ve hararetli bakışlarını kıvrımlarımda gezdirdi, ona yaptığının aynısını bana yaptı, gözbebekleri irislerini yalayıp yuttu. Karnımda yeni çırpıntılar patlak verdi.

"Bu gece cevaplanmamış sorular, duvar resimleri, soyum, lanetler ya da canavarlar hakkında düşünmek istemiyorum. Eğlenceli bir çiftçi kız ve izinli süper seksi bir asker olalım." Konuşurken geri giderek suya girdim. Sıcaklık beni memnun etti ama onun tepkisi daha çok hoşuma gitti.

Çenesini kaldırdı, saf bir yoğunluk yayarak omuzlarını dikleştirdi ve yaklaştı. İçeri girdiğinde su sıçradı. "Sen bir çiftlik kızıydın. Kabul ediyorum. Ama ben izinli bir asker değilim. Görevdeki bir askerim."

"Mmm." Ona gülümsedim. "Anlat."

"Çiftlik Kızını Yakalama Operasyonu başladı." Bana doğru hamle yaptı.

Bir kahkaha ile geri çekildim. Sadece havayı savurdu. Anı yaşayarak bir avuç su aldım ve üzerine sıçrattım.

Bir elini yüzüne sürerek gözlerindeki damlacıkları temizlemek için durakladı. "Bu oyunu böyle mi oynamak istiyorsun?"

"Beni durdurmaya çalış," diye alay ettim.

Bu avantajı değerlendirerek üzerime atladı ve ikimizi de suyun altına götürdü.

"Seni şeytan!" Yüzeye çıktığımda güldüm. Elinden kurtuldum ve yüzerek uzaklaştım. "Bunu sana ödeteceğim."

"Çiftçi kız, bu asker *kararlı*."

Ondan sonra çocuklar gibi oynadık, su sıçrattık, sırayla kovaladık ve kaçtık. Ama çok geçmeden kahkahalarımız kesildi. Ondan kaçma isteğim kayboldu. Birbirimize her sürtündüğümüzde, nefes nefese bir inilti yutuyordum.

Jasher, tüm yoğunluğuyla beni pürüzsüz bir kayaya doğru bastırdı. Göğüs göğüse. Ellerimi yakaladı ve bileklerimi başımın üzerinde sabitlemeden önce parmak eklemlerimi öptü. Kalbim bir amaç uğruna hızla çarpıyordu.

Parmağının ucunu yüzüğümün üzerinde gezdirdi, bakışları benimkine dikilmişti. "Bunu nereden aldın?"

"Annemindi," diye cevap verdim dürüstçe. "Kaybettiğimi sanmıştım. Sonra buraya geldim ve aniden ortaya çıktı. Önce bir gölge olarak, sonra da gerçek olarak. Iris ona sonsuzluk anahtarı diyordu."

"Sonsuzluk anahtarından bahsedildiğini hiç duymadım." Başparmağını kolumdan aşağı doğru kaydırды ve ağzımda durdu. Göz kapakları ağırlaşırken alt dudağımı dolgunlaştırdı. "Seni öpmek istiyorum," diye homurdandı.

Evet! *Yap şunu*.

Burun delikleri alevlendi. "Ama yapmayacağım."

"Ya kibarca sorarsam?" Ona karşı sallandım, ikimizden de düzensiz bir inilti koptu. Onun gücü. Sıcaklığı. Mükemmellik!

Tepesinde kuşlar ciyakladı ve o kaskatı kesildi. "Sonra kendimden nefret ederim ama hayır derim. Bir bağ kuracak durumda değilim."

"İyi ki senden bağlanmanı istemiyorum." Ama tam da bunu yapmıyor muydum? Herhangi bir bağlantı olmadan bir öpücük -ya da daha fazlası- hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece hoşnutsuzluk alevlerini körüklemeye yetecek kadar yakıtı olan anlık bir zevk. Buna hiç niyetim yoktu. Onunlayken daha fazlasını istiyordum. Değer görmek. Görülmek. *Bilinmek*.

Çenesini eğdi. "Ne soruyorsunuz prenses?"

Ağzımı açıp kapadım. Çünkü bilmiyordum!

"Tam da bu yüzden seniöpme riskine girmeyeceğim," dedi hayal kırıklığını saklamadan.

İnkâr yatıştırdığı kadar canımı da yaktı ve bu uyumsuzluk kafamı karıştırdı. Gerçi öyle olmaması gerekiyordu. Şu anda sanki iki ayrı insanmışım gibi hissediyordum. Kansas'taki kız ve Hakeldama'daki kadın. Farklı şeyler arzuluyorlardı.

"Bu muhtemelen en iyisi." Bileklerimi bıraktı ama geri çekilmedi. "Benim türüm asla sonsuza dek mutlu olamaz."

Alçak sesle, boğuk bir şekilde itiraf etmesi içimde derin bir akor oluşturdu. Onun türünden.

Yani kraliyet muhafızı mı yoksa hem Hakeldama *hem* de Dünya vatandaşı mı?

Avuçlarımı kaslı göğsünde gezdirdim ve kendi rahatlığımı sundum. "Benimle gelebilirsin."

Sanki benimle yüzleşmeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Yapamam."

Kendime konuyu kapatmamı söyledim. Ona baskı yapmak akıllıca değildi. Ya da onurlu. Ama yine de içimden bir soru yuvarlandı. "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

Bir saniye geçti. İki. Üç saniye. Jasher gözlerini açtığında maskesi yerine sabitlenmişti ama yine de bana bakmadı. "Hakeldama'da kalmayı düşünür müsün?" diye sordu cevap vermek yerine.

"Hayır." Yalan söylemeyi reddettim. Bir yanım onunla kalmayı, ailemin hayatını keşfetmeyi ve halkına yardım etmeyi ne kadar arzulasa da, bunu yapmayacaktım. Benim sadakatim başkasına aitti. "Babamı terk etmeyeceğim."

"Anlıyorum." Pusulayı çıkarıp deri kayışı boynuma geri takmadan önce sadece bir an daha tereddüt etti. Süsü parmaklayarak, "Bu şimdilik sende kalsın. Seni bunu takarken görmek hoşuma gidiyor."

"Jasher," diye mırıldandım.

Beni her zamankinden daha şaşkın, titrek ve üzgün bırakarak sudan çıktı.

Erteleme sona erdi.

BÖLÜM 17

MONSTRA

J Asher ve ben, Leona ve Patch'in yakınlarda uyuduğu bir kabinin içinde yattık. O pantolon, ben gömlek giymiştim. En iyi ve en kötü kombinasyon. Onun kollarının arasında rahatladım, sıcak ve güvendedim.

Böyle gecelerin özlemini sonsuza dek çekeceğimi bilerek bir uyuyup bir uyandım.

Ama gökkuşağı kuşları birbiri ardına sürüler halinde gelerek çevredeki çatıları kapladı ve huzurumu bozdu. "Jasher," diye fısıldadım, onu hafifçe salladım. Yüz yiyen uyarısını unutmamıştım.

"Bize zarar veremezler," diye mırıldandı, bizi yanlarımıza döndürerek büyük kaşık oldu.

Tamam. Pekala. "Sana güveniyorum." Ayrıca ondan olması gerekenden daha fazla hoşlanmıştım. Hiç şüphesiz, kalbini bulmuş gibi görünen Teneke Adam'ı sonsuza dek özleyecektim.

Sabah olup da vahaya hoş bir altın parıltısı getirdiğinde Patch ve Leona yüzmeye gitti. Ben Jasher'ın yanına sokuldum ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar dinç hissettim. Gerinirken ağrıyan kaslarım bile gülümsememi engelleyemedi. Ama aklıma bir düşünce geldi. Lux Şehri'ne gitmeliyiz.

Yere çöktüm, dikkatim sonsuzluk anahtarına yöneldi. Eve dönüş biletim. Eğer Iris'in iddia ettiği şeyi yapıyorsa, Muhafız onu tahtında gözü olmayan siyasi bir mahkûmdan daha çok arzuluyor olmalıydı. İhtiyacım olan tek şey meseleyi açıklamak ve geçiş ücretimi ödemek için bir fırsattı.

Bakışlarımı karşı konulmaz Teneke Adam'a kaydurdum ve özlem göğsümü titretti. Sırt üstü uyurdu. Gözleri kapalıydı, genelde sert olan yüz hatları

Uykudan yumuşamıştı, çocuksu ve masum görünüyordu, yüce bir huzur içindeydi.

Yakında vedalaşmak zorunda kalacaktık. Nugget, Patch ve Leona'ya da veda etmek zorunda kalacaktım. Sevmeye başladığım arkadaşlarıma. Depresyon kapıyı çaldı, içeri girmek istiyordu. Kapıyı kapattım.

Bu topraklarda kalmayı reddetsem de, kalan günlerimin tadını mutlaka çıkarabilirdim. Hatta bir kereliğine kahvaltı bile hazırlayabilirdim. Evet, yapacağım şey tam olarak buydu. Yalnız. Hmm. Jasher'ın derisinin yüzeyinin altında, damarlarının içindeki dalgalara binen garip bir kırmızı parıltı yanıp sönmeye başladı. Parmağımın ucuyla kıpkırmızı bir çizgi çizirken kaşlarım çatıldı. Cızırdıyor!

Sarsılarak ayağa kalktı, anında uyandı, dinginliğinin tüm izleri silindi ve gökkuşağı kuşları nihayet havalandı. "Birisi ormanın hemen dışındaki bir köyde bir yasayı çiğneyecek," dedi ayağa sıçrayarak. "Ben seçilmiş celladım."

Bağırsaklarım düğümlendi. Yine mi bu? Leona ve Patch'in dikkati dağılmıştı, etrafta su sıçratıyorlardı ve bize aldırış etmediler. "Bir suç işlenmek üzere olduğunu nereden biliyorsun?" O geçici ışıklar ne anlama geliyordu?

"Çünkü ben biliyorum." Silahlarını toplarken bana doğru bakmadı. "Sen ve diğerleri burada kalacaksınız."

Kan lekeli baltaların görüntüsü beni cesaretlendirdi. "Hayır, ben de seninle geliyorum."

"Suçlunun bir yedeği olabilir."

Ve ölümü protesto edecektim, evet. "Geliyorum," diye ısrar ettim.

"Yapmamayı tercih ederim." Tuvalet malzemelerini topladı ve havuzun kenarında diz çökerek dişlerini fırçaladı.

Bir sorun var. Durmak bilmeyen çılgık zihnimi doldurdu. Bir masumun idamına vereceğim tepkiden korkuyor olabilirdi ama ben sorunun bundan daha derin olduğuna inanıyordum. "Yapman gerekeni yapman gerektiğini anlıyorum. Hoşuma gitmeyecek ama anlıyorum."

Macunu suya tükürdü, gömleğini başına geçirdi ve ayağa kalktı. "Bu doğru. Bunu yapmalıyım. Bir unvan sahibi ve bir kurban anlaşmaya vardığında, büyük bir değişim gerçekleşir. Önemli olan her şekilde, kurban suçlu olur ve unvan sahibi masum kılınır." Çenesini çalıştırdı. "Bundan kaçmanın bir yolu yok."

Birdenbire sorun netleşti. Zihninde bir çekişme yaşanıyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Peki ya kehanet ne olacaktı? "Geliyorum," diye tekrarladım.

"O zaman on dakika içinde gidiyoruz." Bana doğru bakmadı. "Eğer hazır değilsen, seni geride bırakırım." Yürümeye başladı. Nereye gittiğini ve neyi amaçladığını bilmiyordum.

Kahvaltıyı unut. Kızlara haber verdim, sonra aceleyle dişlerimi fırçaladım, giyindim ve botlarımı giydim. Şapkamı bile yerine sabitledim.

"Ben de geliyorum," dedi Leona, sesi kararlılıkla sertleşerek. "Beklediğim fırsat bu işte. Birileri Claudia hakkında bilgi sahibi olabilir."

"Sanırım ben de peşine takılıyorum." Patch dudaklarını büzerek bana baktı. "İnfaz sırasında bizi yarı yolda mı bırakacaksın?"

"Belki." Muhtemelen.

Jasher dokuzuncu dakikada geri döndü ve bu süreyi zihnini hazırlamak için kullandığını anlamak için ona tek bir bakış atmak yeterli oldu. Karşımda ilk gün tanıştığım duygusuz robot duruyordu. Ama onun duygusuz olmadığını biliyordum. Bundan nefret ediyordu.

"Kımıldayın," diye emretti, çantayı kaptığı gibi uzaklaştı.

Sık ormanın içinden geçtik. İlk defa hiçbir olayla karşılaşmadık. Yine de, evet, birden fazla kez izlendiğimizi hissettim. Büyük olasılıkla hayal gücümün bir ürünü, çünkü başka kimse fark etmemiş gibi görünüyordu ve sonsuzluk anahtarı hiç ısınmadı.

İki saat içinde köye ulaştık. Sakız Damlası Yolu'nu sonsuza dek pembe ve mavinin bol olduğu Candyland benzeri bir sığınak olarak göreceğim. Mini sarayları andıracak şekilde inşa edilmiş evlerden, dönen dondurma külahları ve pamuk şeker tutamları şeklindeki çiçeklerle dolu bahçelere kadar.

Leona ellerini kalçalarına dayayarak, "Demek istediğim, burası Frontier kadar müstahkem değil," dedi, "ama korkunç da değil. Burada harika bir belediye başkanı olacağım."

Patch gözlerindeki hayranlıkla, "Sonsuza dek buraya taşınmakla ilgileniyorum," diye haykırdı.

Jasher'ın damarları yeniden derisinin yüzeyinin altında lav benzeri bir parıltıyla parladı ve tısladı. "Suç işlendi, ölüm gerekli."

Gök gürültüsü toprağı salladı ve endişeli köylüler binalardan dışarı döküldü. Fırtınanın ilk işaretlerine karşı öğrenilmiş bir tepki olduğunu sanıyordum. Herkes, çarşıdaki pazarın mükemmel bir kopyası olan bir kürsü ve kan lekeli kesme tahtasının beklediği kasaba meydanına yöneldi. Mırıltılar yükseldi, insanlar fail hakkında spekülasyon yapıyordu. Takım elbiseli erkekler ve firfırlı elbiseler giymiş kadınlardan oluşan denizde suçluya dair bir iz aradım.

Şimşek çaktığında ensemde bir korku belirdi. Daha önce hiç monstra görmemiştim. Onları çizmiştim, evet. Sayısız kez. Batı'nın kupalarını da görmüştüm, evet. Hatta bu sabah giyinirken annemin resimlerindeki yaratıkları bile görmüştüm. Ama bu görüntülerin hiçbiri tehlike ve ölümle birlikte gelmemişti. Kanatlı bir canavar görmek, bir canın bağışlandığı ama diğerlerinin acı çekeceği anlamına geliyordu. Jasher'ın ikilemini kıskanmadım.

"Onu hissediyorum." Jasher çakıllı sokakları taradı, bir evden karmakarışık beyaz saçlı genç bir kadın çıkınca gerildi.

Bir elimi karnıma bastırdım, o düğümler şimdi safra sızdırıyordu. Altın sarısı teninde çürükler ve sarı elbisesinde yırtıklar vardı. Diğerleri başının üzerinde gezinen suçluluk işaretini fark ettiklerinde, suçlama parmaklarını doğrulttular. Gözleri şok ve kabullenmeyle parlıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu biri. "Öldürün onu!" diye emretti bir başkası.

Daha fazla gök gürültüsü ve şimşek. Kolektif endişe dayanılmaz boyutlara ulaştı.

Çenesini kaldıran kadın kürsüye doğru yürüdü. Kaderini açıkça kabullenmiş bir şekilde basamakları tırmandı.

Jasher çantayı Leona'ya verdi ve kadını sabit bir hızla takip etti. Kalabalık etrafına toplandığında, titrediğini gizleyemeyen suçlunun arkasında konumlandı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Kocam öldüğünde beni borç içinde bıraktı. Vergi tahsildarı ödeme olarak bebeğimi almaya geldi. Onu Kuzey Valisi için bir kurban yapmak için. Ben... duyduğum hikayeler. Korkunç şeyler. Sevgilim sadece üç yaşında. Onu almasına izin veremezdim. Gitmesine izin vermedi, ben de onu zorladım. Lütfen, bunun için beni öldürmeyin."

"Kızın şimdi nerede?" Jasher sordu. Ses tonundaki duygusuzluk beni iliklerime kadar dondurdu.

"Teyzemde. Çoktan gittiler, o yüzden onları aramaya zahmet etmeyin," diye cevap verdi anne, titremeleri sesine sızarken.

Jasher'ın acımasız bakışları baltasını çekmeden önce bana yöneldi. İçimdeki her şey protesto çığlıkları atıyordu. Bunu yapmazdı, yapamazdı. Yüzükle oynadım. Yanma olmadı. Güç seli ya da güç kanıtı yok. Çözüm yoktu.

Gök gürültüsü ve şimşek şiddetlenip daha hızlı çakmaya başladığında anneden çaresizlik dolu bir çığlık yükseldi.

"Onu hemen öldürün!" diye bağırdı bir kadın.

Jasher silahın kabzasını sıkıca kavradı. "Kutsal bir yasa çiğnendi ve bir bedel ödenmeli." Buz gibi yağmur damlaları kalabalığın üzerine düştü. Birkaç tanesi aşırı ısınan alnıma sıçradı. "Merhamet gösterip bu kadının yerini alacak biri var mı?"

Sesinde zayıf bir umut notası duydum ve dün gece içimde açtığı çatlaklar genişleyerek ışığı karşıladı. Aklıma bir fikir geldi. Düşünmemem gereken bir şey. Çok tehlikeli. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir risk. Ama düşündüm. Jasher'ın yardımına ihtiyacı vardı. Beni sayısız kez kendimden kurtarmıştı. Şimdi, bu iyiliğe karşılık verme şansım vardı.

"Kimse yok mu?" diye yineledi, umudu kaybolmuştu.

Sonucu düşünmek için kendime fırsat vermeden, "Yapacağım. Yapacağım."

Bütün gözler bana çevrildi. Patch ve Leona bön bön baktılar, hatta başlarını olumsuz anlamda salladılar ama cellat ters ters baktı. Beni öldürecek miydi?

Bunu öğrenecektik. Çünkü masum birini öldürmesine izin veremezdim. Ve sadece çocuğunu korumaya çalışan bu genç anne masumdu. Şapkamı çıkardım, Patch'e doğru ittim ve çenemi kaldırdım. "Yapacağım," diye tekrarlardım.

Anne hıçkıra hıçkıra ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü. Başının üzerindeki krime kaybolduğunda, benimkinin üzerinde yer aldığını biliyordum; korkunç, ürkütücü bir enerji tenime çarpıyordu.

Jasher için. Tandi için. Benim için.

Kalabalık dağıldı ve ben ilerlerken bana bir yol açtı. Merdivenlerden yukarı ve sahneye. "Git," dedim anneye. "Teyzeni ve çocuğunu bul ve bir daha asla buraya gelme. Saklan."

Ayakları onu taşıyabildiği kadar hızlı koştu. Güzel.

Yağmur şiddetini artırdı. Her damlacık bir iğne batması gibi batıyordu. Jasher, ben isteyerek kesme tahtasına yaklaşırken bakışlarımı tuttu.

"Peki ya baban?" diye tersledi. "Sen öldüğünde serpens- rosa'yı ona nasıl taşıyacaksın?"

Ne zaman, eğer değil. "Neden konuşuyorsun? Fırtına geliyor. Öldür beni." Cesurca bir konuşma. Diz çöktüm ve yanağımı tahtaya dayadım. Titremeler beni rahatsız etti ama ağlamadım. Leona ve Patch'i gördüğümde bile ağlamadım. İkisi de kusmaya hazır görünüyordu.

"Yapacağımı düşünmüyor musun?" Jasher'ın sorusuna öfke karıştı. "Elimi kolumu bağladın, Moriah. Değer verdiğim başka birinin sonunu getirmemi sağladın. Bunu bana nasıl yaparsın?" diye tısladı.

Bu itiraf beni tahmin edemeyeceğim şekilde sarstı. "Ben de seni önemsiyorum, Jasher." Hem de çok. Gökyüzü şimşek çatallarıyla elektriklenene kadar karardı. "Zamanın tükeniyor," diye hatırlattım ona, acımasızca. Öyle olmak zorundaydım.

"Hiç kalmamış," diye tersledi.

Göz ucuyla baltayı kaldırışını izledim. Dilimi ısırđım, kanın tadını aldım. Eğer o yaptıysa, yapmıştır. Ben öldüm. Hikayenin sonu. En azından birinin hayatında bir fark yaratmış, inandığım şeyi savunmuş, hor gördüğüm yanlışa karşı savaşmış ve risk almaya değer bir adam için şansımı denemiştim.

"Beni mahvettin prenses."

Gırtlaktan gelen itirafı beni *mahvetti*. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, teneke adam."

Rüzgâr hızlandı ve saçlarımı yüzümün etrafına savurdu. Çok uzak olmayan bir yerden hayvani bir kükreme sesi geldi ve kalabalığı çılgınca bir paniğe sürükledi.

Bağırışlar yükseldi. "Monstra!" "Öldürün onu!" "Yok edilmeden önce öldürün onu!"

Bir gök gürültüsü diğerine karıştı. Jasher hâlâ tereddüt ediyordu. Diğer kükremeler daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle geldi. Sonunda yüzüğüm ısındı.

Kendi kükremesiyle, Jasher sonunda yaptı. Savurdu.

Bıçak kürsünün zeminine, doğrama bloğunun hemen yanına saplandı ve beni tamamen görmezden geldi. "Kaçın," diye kalabalığa emretti. "Monstra geliyor."

İnsanlar çığlıklar atarak ve ormana sığınarak dağıldılar. Sadece Leona ve Patch kalmıştı. Belediye Başkanı çantasını düşürdü ve sanki parçalanmış gibi bocaladı. Patch şapkasının uçup gitmesine izin verdi ve dövüşmeye hazır bir şekilde yumruklarını havaya kaldırdı.

Şok kemiklerimde yankılandı. Jasher kafamı kesmemişti. Yaşamama izin vermişti. Tamamen yok olma riskini göze almıştı. Şimdi kızlar geri çekiliyor, bize yardım etmek için hayatlarını tehlikeye atıyorlardı.

Gömleğimin yakasını kavrayan Jasher beni ayağa kaldırdı ve elime bir hançer kabzası tutuşturdu. "Olabildiğince çok kişiyi vahaya götür," diye talimat verdi, her kelimesi öfkeyle damlıyordu.

Onu kendinden kurtarmıştım ama bunun için beni affetmeyebilirdi.

"Düşmanla tek başına savaşman için seni bırakmayacağım." Yetenekli bir asker değildim ama yine de yüzüğün sıcaklığına dünya dışı bir güven eşlik ediyordu. Daha önce sadece bir kez deneyimlediğim bir güç, sadece daha büyük ölçüde.

Hançer birdenbire sanki kolumun bir uzantısı haline gelmiş gibi doğal bir his uyandırdı.

"Olabilirdi çok kişiyi vahaya götür," diye tekrarladı ve Patch'e bir arbalet fırlattı, o da silahı kolaylıkla yakaladı. Leona'ya bir mini kırbaç fırlattı ama Leona onu düşürdü.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye duyurdu Patch gök gürültüsünü bastırarak. "Ben de," diye ciyakladı Leona cılız bir sesle.

Jasher burun deliklerinden ateş püskürterek baltasını tahtadan kurtardı ve diğerini kınından çıkardı. "Eğer içinizden biri ölürse, bu sizin suçunuz. Hiçbir suçlama kabul etmeyeceğim."

Yüzüğün ısısı kabarmaya başladı ve kendi kendime "Bugün kimse ölmeyecek" dediğimi duydum. Kelimeler varlığımın derinliklerinden, sahip olduğumu bilmediğim bir kuyudan döküldü.

Yağmur üzerimize yağdıkça kükreme korosunun sesi de artıyordu. Bir sonraki şimşek çakmasıyla birlikte onları gördüm. Monstra. Henüz anlamadığım bir mucize sayesinde korkum geçmemişti. Üç yaratık gökyüzünde süzülüyordu, ilan edildiği kadar grotesklerdi. Ejderha, boğa ve kurdun çarpık bir karışımı olan bu yaratıklar doğadan ziyade kâbuslardan fırlamış gibiydi. West'in ofisindeki doldurulmuş bineklerden bile daha büyüktüler ve başlarından çıkan boğumlu siyah boynuzları vardı. Kıpkırmızı gözleri nefret girdaplarıydı. Burun deliklerinden dumanlar yükseliyordu.

Leona inledi. Patch sanki dehşeti bastırmaya çalışıyormuş gibi şakağına bir yumruk indirdi.

"Seni kurtarmak için her şeyi riske attıktan sonra bu savaştan sağ çıkmayı başaramazsan," diye hırladı Jasher yanıma yaklaşarak, "hoşnutsuz olacağım."

"Aynı, Tinman. Aynı."

Canavarlar gittikçe yaklaşıyordu. Derin nefes aldım, çarpışmaya hazırlandım, neden serpens-rosa'yı kurtarmaya niyetlendiğini şimdi anlıyordum. Bu işten yaralanmadan çıkamayacaktık.

"Gözlerinizi her saniye rakibinizden ayırmayın," diye emretti Jasher hepimize. "Bir monstra göz teması kurduğunda, siz kurana kadar başka tarafa bakamaz. Büyülenmiş olacak, size zarar veremeyecek ya da bakışlarınızdan kurtulmayı düşünemeyecek."

Canavarlar bizi fark edince kükremelerinin yerini heyecan dolu tiz sesler aldı. Alçaldılar, havada süzülerek yaklaştılar... Soldaki çenesini açmadan önce gülümsüyor gibiydi. Boğazını kaplayan pullar alevlendi ve parladı, sanki altında ateş kaynıyordu.

Bunu yapabilirim. "Patch," diye bağırdım. Beni rahatlatmak için emrimi anladı ve monstra alevlerini kürsünün üzerine püskürtürken bir ok dalgası saldı.

Bu füzeler yaratığın çenesinin alt tarafına isabet ederek hedefini bozdu ve Jasher ile benim yere dalıp güvenli bir yere yuvarlanmamızı sağladı. Sanki görünmez eller tarafından yönlendiriliyormuşum gibi ayaklarıma doğru aktım. Yangın şiddetlendi, yağmurdan etkilenmedi.

Yüzüğümden parıldayan altın bir ışık yayıldı ve yaratık sanki kendine engel olamıyormuş gibi bana doğru baktı. Bakışlarımız kilitlendi, ikimiz için de sürpriz oldu. Kararlılık nefretle buluştu ve canavar sarsıldı. Üzerimizden geçti, o kadar yakındı ki ona dokunmak için uzanabilirdim. Artık alevler ondan kaçmıyordu. Pençelerini savurmadı. Görsel temasımızı korumak için havada bile döndü.

Jasher ortadaki canavarı idare ediyordu, çevremde takip edemediğim bir hızla hareket ediyordu. Leona kırbacını salladı ve ucunu üçüncünün boynuna sarı-yeşil alevler çakıllı sokaklara püskürtene kadar başarıyla doladı. Kızarmaktan kaçınmak için silahı bıraktı ve siper aldı.

Yaratığım başımın üstünden ikinci geçişinde zıpladım ve hançeri savurdum. Metal, pençe uçlu bir toynağa saplandı. Canavar acıyla ciyaklarken yaradan koyu yeşil kan fişkırdı.

Patch son oklarını da kullandı ama monstra gökyüzünde savrulurken hiçbiri hedefine ulaşmadı. Etrafımdaki cehenneme odaklanmak istiyordum ama esirimi serbest bırakmak kesin bir yıkım anlamına geliyordu. Sonra benim hatam olmadan bir şey oldu. Aramızdan dumanlar yükseldi ve bağlantımız koptu.

Bir kükreme daha duyuldu, bu seferki tanıdıktı. Nugget karanlığın içinden sıçrayıp Leona'nın rakibine ikinci bir akıntı başlatamadan çarpınca gerildim. Rabdog ve Monstra toprakta yuvarlanıyor, birbirlerini ısıyor ve pençeliyorlardı.

Yaraladığım kişi ateş püskürterek dumanı temizledi. Alevler tüketti Ben.

BÖLÜM 18

UÇ, UÇ UZAKLARA

çığlık attım, acı bekliyordum. Ama... Kendimi iyi hissediyordum. İyiden de öte.

Kendime baktığımda hayretler içinde kaldım. Parlak altın zırh üzerimi k a p l a m ı ş t ı , metal sanki etime dökülmüş, benimle bir olmuştu. Gözlerimin önünde, tuttuğum hançer uzayarak bir kılıca dönüştü. O da zırhın içinde gelişt i.

Alevler.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Monstra çullandı, beni tek bir ısırıkla tüketmek için ağzını açtı. Ama çığlık atıp geri çekildi ve gökyüzünden yuvarlanarak yere çakıldı.

Ne olduğunu bilmiyordum ama muhtemelen iyileşmeden önce kafasını çıkarmak için acele etmeliydim.

Bu düşünce aklıma geldi ve bir saniye sonra yaralı Monstra'nın yanında durdum. Bum, işte oradaydım. Baş dönmesi, şok ve kafa karışıklığı baş gösterdi ama gelgitin beni durdurmasına izin vermedim. Yüzükten güç alarak kılıcı kaldırdım ve oh, nasıl da hareket ettim! Daha önce hiç göstermediğim bir akışkanlık.

Yakınlığımı hisseden yaratık ayağa kalkmaya çalıştı. Bir saniye bile kaybetmeden saldırdım. Metal; pulları, kürkü, kasları ve kemiği sıcak bir bıçağın eriyen tereyağını kesmesi gibi kesti. Kafası vücudundan ayrıldı, koyu yeşil kanı kopan atardamarlardan fişkırdı.

İyi yapılmış bir işten duyulan memnuniyet yakıt görevi gördü. Şimdi arkadaşlarıma yardım edeceğim. Ya da etmemek. Hâlâ üzerimde çatırdayan alevleri kontrol altına alamayan yağmurun altında öylece kalakaldım ve şaşkına döndüm. Jasher bir monstra'ya bir monstra vahşiliğiyle saldırdı.

bin asker. Kırık, sakat kanatlarıyla uçamayan rakibi onun saldırılarından kaçamadı. O da kafası kesilerek öldürüldü.

Nugget'ın rakibi kardeşlerinin öldüğünü anladı, aceleyle ayrılmaya ve uçup gitmeye çalıştı. İyi o zaman. Yardıma gerek yok. Savaş kazanıldı.

Bunu kanıtlamak için fırtına hafif bir sağanağa dönüştü. Sonra damlacıklar azaldı ve güneş pırıl pırıl parlayarak ortaya çıktı.

"Zafer!" Yumruğumu gökyüzüne kaldırdım ve tezahürat yaptım. "Herkes iyi mi?" Ben seslendim.

Leona dizlerinin üzerine çöktü ve ağladı. Patch eğildi, nefesini tutmaya çalıştı ve baş parmağını kaldırdı. Nugget oflayıp pufladı, boynundaki tendonlar gerildi. Jasher öldürülmüş bir monstra'nın yanında durdu, kan sıçramıştı ve sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu.

Benden hiçbir işaret gelmeden kılıcım hançer formuna geri döndü. Alevler söndü ve altın zırhım soldu, yok oldu. Benim de gücüm tükenmişti. Bacaklarım büküldü ve yere düştüm. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava patladı. Tekrar nefes alabildiğimde, hava dudaklarımın arasından kesildi. Yere yığıldım, tepeden tırnağa titriyordum.

"Moriah!" Jasher koşarak yanıma geldi ve yaralarımı aramak için üzerimi aramaya başladı. Çabalarına bir şaşkınlık ifadesi eşlik etti. "Zarar görmemişsin. Ateş almışsın ama yanmamışsın bile."

"Ben iyiyim." Açıklayamadığım bir gerçek. Dik bir pozisyona geçtim. "Sen iyi misin?"

"Birkaç küçük sıyrık ve yanık oluştu." Bakışları rakibimin başsız cesedine kaydı ve kaşları daha da çatıldı. "Eğitim almadan, tamamen yetişkin bir monstra öldürdün." Ses tonundaki şaşkınlık ölçülemeyecek kadar fazlaydı. "Suçlu gitmiş."

Alevler içinde yanmış mıydı? "Ne olduğunu bilmiyorum. Alevler vurdu, vücudumda sıvı zırh belirdi, içime güç doldu ve..." Cesede el salladım. "Bu oldu."

Jasher bir elini ağzına götürdü ve ağzında kıpkırmızı izler kaldı. "Kehanete göre bir suç işlenebilir ama fırtınayı durdurmak için idam gerekmeyecek. Böyle bir olayın gerçekleşeceğini hayal bile edemezdim ama işte buradayız."

"Gardiyan'ın cevapları olmalı." Bir avucumu çalkalanan karnıma bastırdım. Yeni keşfettiğim yeteneklerime nasıl tepki verecekti?

Nugget'ın öfkesi yatıştı ve vücudu gevşeyerek yaralarını ortaya çıkardı. Göğsünde ve kollarında derin yaralar vardı.

Kabul edilemez! "Geliyorum, bebeğim." Ayağa kalktım.

Sızlanarak bana doğru topalladı.

"Hayır." Bir tahta kadar sert olan Jasher önüme doğru eğildi.

"Yaklaşmak yok." Hayvanım durdu ve dişlerini göstererek hırladı.

"Yeter!" Celladın etrafından dolanıp rabdog'un yanına koştum. "Aynı takımdayız." Nugget geri dönmüştü. Bizi korumuştı. Bunun için onu cezalandıramazdım. "Biri bana Jasher'ın ilk yardım çantasını getirsin. Lütfen."

Leona tereddüt ettikten sonra çantaya yaklaştı, çantayı aldı ve koşarak yanına gitti. Nugget olduğu yerde kaldı ama sorun değildi; Jasher'ın etrafından dolaştım.

"Benim için uzan, bebeğim." En nazik baskıyla onu yere uzanmaya teşvik ettim. Hiç direnmedi ve her bir yarayı temizlememe ve sargılamama izin verdi. Yine de, evet, bir iki kez dişlerini gösterdi.

Jasher her ihtimale karşı yakınlarda hazır bekliyordu. Görevi bitirdiğimde Nugget'ın sevimli yüzünü öptüm. Yanağıma sokuldu, köylüler geri dönerken umursamadı, öldürülen monstra'ya aval aval bakmak için kasabaya girdiler.

"Sana asla Toto demeyeceğimi söylediğimi biliyorum," diye fısıldadım ona, "ama sen busun. Benim Toto'm. Seni seviyorum."

Kuduz köpek ayağa kalktı ama fırlamadı. Bakışlarımla karşılaştı ve o anda anladım. Bu bir vedaydı. Beni öldürmeyecekti ama benimle de kalmayacaktı. Artık beni takip de etmeyecekti. Yolun sonuna gelmiştik.

Sıcak gözyaşları doldu. "Seni seviyorum," diye tekrarladım. "Seni hayatımın her günü özleyeceğim."

Anlamış ve aynı duyguları paylaşıyormuş gibi başını eğdi, sonra da ormana doğru koşmaya başladı. Onun kaybı kalbime bir ok gibi saplanmıştı ama ben de anlamıştım. Hayatlarımız farklı yollardaydı.

Jasher yanaklarımdaki hüznün damlacıklarını nazikçe sildi. "Bir şeyin zor olması onun yanlış olduğu anlamına gelmez."

"Evet, ama bu hala acıtıyor."

"Bundan sonra bir takdirname bekliyorum," diye mırıldandı Leona, düşmüş bir monstra'dan diğerine bakarken. "Bir onur yıldızı. Cesaretim hakkında türküler söylenecek. Efsaneler çağlar boyunca tekrarlanacak. Bir şeyler!"

"Hepimizin hâlâ hayatta olmasına şaşırdım. Ama sen." Solgun ve titreyen Patch suçlama parmağını bana doğrulttu. "Ateş yaktın. Zırhı maddeleştirdin.

Hem de altın zırh. Su bakireleri bile bunu yapamaz." "Bunu açıklayamam."

Köylüler gruplar halinde kasaba meydanına dönmeden önce ağaçların arasından göz attilar. "Başımıza ceza yağdırdınız!" diye bağırdı biri. "Kraliyet ordusu gelecek."

"Monstra'yı nasıl öldürdüler?" Soruyu merak ve endişe kapladı.

Anlaşma sesleri yükseldi, hızla bir öfke ve korku şarkısına dönüştü. Diğer körükler bu kargaşayı bastırdı. "Gidin!" "Bizi terk edin!" "Sizi burada istemiyoruz!"

"Fırtınayı durdurduğumuzu ve sizden birinin ölümünü engellediğimizi unuttunuz mu?" Ben talep ettim. "Yaşamak için her şeyi olan genç bir anne size bir şey çağırıştırıyor mu?"

Gum Drop Lane sakinleri iş konusunda ciddiye. Sanki günü kurtarmak yerine hayatlarını mahvetmişiz gibi çakıl taşlarını ve kayaları toplayıp üzerimize fırlattılar. Bir taş vızıldayarak yanağımı kıl payı sıyırdı, öfke ve acı uyandırdı.

Jasher elimi sıktı ve omzuna astığı çantasıyla beni Nugget'ın gittiği patikaya doğru itti. Patch ve Leona da peşimizden ayrılmadı. Şapkaya rastladığımızda şaşırmadım bile, böylece malımı geri alabildim. Şapkayı takmak yerine, kare şeklinde katlayıp cebime koydum.

"Kendimi tekrarlamak istemem ama Moriah alev aldı ve o bir kül yığını değil," dedi Patch, sesinde histeri vardı.

Jasher, "Kampa varana kadar kendinize hâkim olun," diye emretti.

Elimi sıkmaya devam etti, sivri dalları iterek geçerken bayanlar beş adım gerimizde kalmak için acele ediyordu. Ancak bir noktada, o dallar kendi rızalarıyla yolumuzdan çekilmiş gibi görünüyordu. Böcekler ve şarkı söyleyen sirenler sessizleşti. Gökkuşağı kuşları bile mesafelerini korudu.

"Sanırım orman senden korkuyor," diye mırıldandı sadece benim kulaklarım için.

Gerginlik ondan yayılıyordu.

"Ben mi?" Ama bu çok gülünçtü. Ormanlık alan duyarlı değildi. Öyle miydi? Hayır, hayır. Bundan önce hiçbir kişilik göstermemişti. "Bir orman sadece bir ormandır."

"Birine bu şekilde tepki verdiğini hiç görmemiştim." Hızını artırdı. "Lux'a iki gün kaldı. Eğer bu korunun etrafından dolaşırsak dört gün.

yapmalıyız. Köylülerin de kanıtladığı gibi, korkuya kapılanlar korkunç şeyler yapabilirler."

Yolculuğumuzu ikiye katlamak bir seçenek değildi. Hakeldama'da ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar fazla tehlikeyle karşı karşıya kalıyordum. Hatta kendimi ölüm kalım meselelerinin içine atmaya başlamıştım. Babamın iyiliği için bir an önce buradan ayrılmalıyım. "Kestirme yoldan vazgeçersek korku içinde hareket etmiş oluruz. Şimdiye kadar her engeli aştık. Bu değişmeyecek."

Başını sallamadan önce uzun bir süre geçti. "Pekâlâ."

Gün batımına kadar devam ettik ve kamp kurduk. Sohbet edemeyecek kadar bitkin bir halde son kalan kuru etleri yedik ve ateşin etrafında uykuya daldık. Ben yine Jasher'ın koluna sarılarak uyudum. Ama o da bana sarıldı.

Sabah olduğunda temizlik yaptık ve kahvaltı yapmadan yola koyulduk. Besin eksikliğine rağmen herkesin ruh hali çok daha iyiydi. Sanki yeniden izleniyormuşum gibi hissettim.

Leona, Patch'e düğümleri hakkında takılıyor, Patch de her fırsatta beni dürtüyor, başını sallıyor ve öteki dünyalılar hakkında mırıldanıyordu. Jasher nefesinin altında ısıklık çalıyordu. Sürekli omzumun üzerinden bakıyordum.

"Neden bu kadar çok kuş var?" Patch bir sürüyü kışkırttı. Bir tanesi ona doğru ciyakladı ve Patch ciyaklayarak yoluna devam etti.

Etrafta bir sürü kuş *vardı*. Oraya, buraya ve her yere uçuyor, gittikçe daha da tedirgin oluyorlardı. Sonunda, sanki korkup kaçmışlar gibi hep birlikte gökyüzüne fırladılar. Ani sessizliğin ortasında grubumuz durdu.

"Bir şey geliyor." Jasher bir baltayı avuçlarken tehdit saçıyordu.

Hançerimi kınından çıkardım, hazırdım.

İleride, dallar ayrıldı ve yapraklar hışırdadı. Her biri gözlerinin arasında tek bir boynuz taşıyan bir çift görkemli siyah ve beyaz at tırısila ilerliyordu. Siyah olanın beyaz kanatları, beyaz olanın ise siyah kanatları vardı ve her biri geriye doğru yaylanan tüylü birer şaheserdi.

"Pegacorn," diye nefes aldı

Leona. "Sana söylemiştim,"

diye şarkı söyledim. Soyu

tükenmemiş.

Patch sesinde bir titremeyle, "Onlar kötü niyetli olarak bilinirler," diye fısıldadı.

Yüzüğümün soğuk metali farklı bir hikâye anlatıyordu. Pegacorn, eski kral ve kraliçeyle olan bağlantımı mı hissetmişti?

Onlara doğru bir adım attım ama Jasher elimi sıkıca tutarak beni yanında tuttu. "Bize zarar vermeyecekler," diye söz verdim. "Güven bana."

Parmaklarımı serbest bırakana kadar saniyeler geçti. Parmak uçlarıma kalktım ve ikimizi de şaşırtarak yanağından öptüm. Bakışları bana döndü ama ben pegacorn'a yaklaşmadan önce sadece gülümsedim. İkisi de başlarını eğerek burunlarını okşamama izin verdi. Ne kadar yumuşak kürkleri vardı. Mücevherlerimdeki değerli taşlar sanki bu temastan heyecan duymuş gibi parlıyordu.

Nefesim kesildi, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bizi Lux Şehri'ne götürmeyi teklif ettiler." Sanki yüksek sesle konuşmuşlar gibi bu bilgi içimi yaktı. "Hedefimize iki gün yerine iki saat içinde ulaşacağız."

"Ve bizi gökyüzünden düşürmelerine izin mi verelim?" Leona ürperdi. "Hayır, teşekkür ederim."

"Burada kal o zaman. Ben gidiyorum." Siyah at diz çöktü ve kanatlarını hafifçe açarak kolaylıkla binmeme yardım etti. "Jasher?" Ona kaşlarımı kaldırdım.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Ben gidiyorum." O ilerlerken kızlar da onu takip etti. Çiftin beyaz ata binmesine yardım ettikten sonra arkama tırmandı, çantasını düzeltti ve kollarını bana doladı.

Ne inanılmaz bir gelişme. "Hiç pegacorn ile seyahat etmeyi umdun mu?" Parmaklarımı hayvanın yelesine sabitleyerek binici arkadaşşıma sordum. "Bekle. Boş ver. Bugüne kadar soylarının tükendiğine inanıyordun."

"Dünyanın geri kalanı da öyle," diye belirtti.

"Keyifli bir deneyime hazır olun." Emekli olduklarında Florida'ya taşınmış olan babaannem ve dedemin yanına uçmuştum. Türbülans olmuştu ama diğer yolcuların aksine ben umursamamış ya da endişelenmemiştim. Havada olmak bana doğal gelmişti.

Pegacorn döndü ve dörtmala koşmaya başladı, ormanda gittikçe daha hızlı ilerliyordu. Ağaçlardan kaçarak. Gittikçe birbirinden uzaklaşarak... Sıçradılar ve kanatlarını çırpıyor, bir akıntı yakaladılar ve yukarı, yukarı süzöldüler. Kanat çırpıyor, çırpıyor, yükseliyor ve yükseliyorlardı. Rüzgâr saçlarımı savurdu ve ben güldüm.

Jasher bana daha sıkı sarıldı. "Bu hiç hoş *değil*," diye kulağıma homurdandı ve ben yine güldüm.

"Buz gibi soğuk Teneke Adam uçmaktan korkuyor mu?"

"Sizi temin ederim, buz gibi soğuk değilim ya da uçmaktan korkmuyorum." Lobumu ısırđı, şaka amaçlı bir hareketti ama içimde zevk dalgaları yayıldı. "Öte yandan düşmek..."

Ona çoktan aşık olmuşum. Tüm eğlence kaçtı. Duygularımın derinliğini inkar etmek mümkün değildi. Ondan hoşlanmışım. Belki de onu seviyorduk. Yine de biz

Vedalaşmaya her zamankinden daha yakın.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Benimle Kansas'a gel," diye yalvardım, gurur artık bir faktör değildi.

Bana olan tutumu sıkılaştı. Yanağını yanağıma yasladı ve birleşen ellerimizi gövdemın üzerine koydu. Teninin sıcaklığı giysilerimin arasından sızarak kemiklerimi ısıttı. "Benim hakkımda bilmediğın şeyler var prenses."

"Anlat o zaman."

O yapmadı. "Kalmayı düşün. Hakeldama halkının sana ihtiyacı var." Bu... hayır. "Ben sadece bir kişiyim. Ne yapabilirim ki?"

"Daha fazla Monstra öldürün ve başkalarını işe alın." "Bunu yapabilirsin."

"Evet, ama orman bana hiçbir zaman bir vaha sağlamadı ya da yakınlığıma saygı göstermedi. Pegacornlar benim için değil, senin için burada. Havadan sıvı zırh üretemem ya da bir alev cehenneminde duramam."

Sıcaklık yavaş yavaş azaldı ve titredim. "Babam-" "Senin gibi buraya getirilebilir."

Ama taşınmak ister miydi? Onun bu tehlikeli topraklarda yaşamasını istiyor muydum? "Yolculuktan sağ çıkamaz ya da onun yerine bir masumun ölmesini kabullenemez." Bir cana karşılık bir can. Unutmamıştım. "Ben de unutmadım."

"Bu her zaman geçerli değildir."

"Eğer ölüm olayından kaçınabilirsek ve ben de bir yolunu bulabilirsem, belki babam öldükten sonra geri dönebilirim..." Sözlerimi yarıda bıraktım, böyle bir düşünceyi aklımdan geçirdiğım için bile utandım.

"Evet. Belki."

Jasher'ın düz tonuna bakılırsa, yapacağımı düşünmüyordu. Ama ben daha kötü ihtimallerin üstesinden geldim.

Grubumuz ormanın sonuna geldi ama Ölü Adam Geçidi'ne değil. Ormanın çeşitli yerlerinden başka harap yollar uzanıyordu ama hepsi de görünüşe göre fûme camdan yapılmış ve bütün bir eyaleti kaplayacak kadar büyük devasa bir kubbeye çıkıyordu. Görünürdeki tek işaret zümrütler, yakutlar, safirler ve elmaslarla süslenmiş aynı büyüklükte demir bir kapıydı. Şu anda kapalı. Yakınlarda kimse durmuyordu.

"Lux Şehri'nin büyük girişi," dedi Jasher ve içini çekti.

Nefesim kesildi. Oraya varmıştık. Ama kubbenin içinde bizi ne bekliyordu?

BÖLÜM 19

HARİKA LÜKS ŞEHİRİ

Talçalırken pegacorn'dan titreşimler geliyordu ama inişimiz sorunsuz oldu. Havadan karaya dörtnala koştular, yavaşladılar ve ısıltılı kapının önünde durdular. Jasher atından indi ve bana yardım etti.

Aynı.

Derinlerde bir yerde, kalbimin ilk kez açılan bir koridorunda, kanatlı güzellerin niyetlerini fark ettim. Bizi gidebilecekleri yere kadar götürmüşlerdi ve artık gitmeleri gerekiyordu. Nedenini bile anladım. Muhafız'a güvenmiyorlardı.

Anlayamadığım şey ise güven eksikliklerinin sebebiydi. Onu korkunç şeyler yaparken mi görmüşlerdi, yoksa onu tanımıyorlar mıydı?

"Annemle babama hizmet ettin mi?" diye sordum ikisini de okşayarak. "Annemi benim kadar özleyiyor musun? Duvar resminde belirtildiği gibi kralın ölümüne tanık oldunuz mu?"

Yumuşak inilti sorularımı karşıladı ama cevaplar asla oluşmadı.

Burunlarına sokuldum ve öptüm. "Yolculuğumdan günler çaldığınız ve böyle güzel bir yolculuk sağladığınız için teşekkür ederim." Bir pegacorn saçımı kemirirken ve diğeri çenesini omzuma yaslarken bir kıkırdama yükseldi. "Bir dahaki sefere-" Sözcükler biterken gülümsemem düştü. Bir sonraki sefer olmayabilirdi. Seçimler kaderin yolunu döşer ve ben de benimkini yapmıştım. Geri dönmeye çalışacaktım ama bunun garantisi yoktu.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım. "Nezaketinizi her zaman hatırlayacağım."

Geri çekildiler, döndüler ve ormana doğru dörtnala koştular. Ağaçlara yaklaştıklarında kanatlarını gerip gökyüzüne doğru fırladılar ve daha yükseğe süzöldüler

bulutların arasında kaybolana kadar.

Kapıya doğru baktım, birden kendimi büyük ve korkunç bir şeyin uçuşurunda dengede duruyormuş gibi hissettim. Jasher yanıma yaklaştı ve elini benimkinin içine kaydırarak beni sıktı.

"Sakın söyleme," diye
mırıldandım. "Neyi
söylemeyeyim?"

"Gidersem neleri kaçıracağım." Biliyordum.

"Eğer?" diye yineledi ve ben hatamı fark
ettim. "Ne zaman," diye düzelttim.

"Peki içeri nasıl gireceğiz?" Patch ellerini demirin üzerinde gezdirerek
sordu.

"Kapıyı çalarız," diye yanıtladı Jasher, parmak eklemlerini kapının
ortasındaki çatlağa vurarak. Ses sanki yüzlerce farklı tünelden geçiyormuş gibi
çınladı.

Kubbeyi yakından inceledim. Taş, cam değil. Ona da vurdum. Parmak
eklemlerime hafifçe vurduğumda aynı uyumsuz şarkıyı duydum.

Birkaç saniye sonra çarklar dönmeye ve gıcırdamaya başladı. Büyük çift
kapı paslı menteşeler üzerinde yavaşça açıldı ve dışarıya gökkuşağı
renklerinde giyinmiş, silindir şapkalarından tüyler yükselen bir grup çıktı.
Onlara kek kokuları eşlik ediyordu.

Jasher beni geriye, temas alanının dışına doğru çekti. Sıralar ayrıldı, biri
sola, diğeri sağa doğru ilerliyordu. Parlak, neşeli müzikleri havayı
dolduruyordu. Son oyuncu hedefini bulduğunda, tüllü elbiseler giyen kadınlar
dans ederek dışarı çıktı, her biri yere dönen, yumuşak bir halı oluşturan ve
tatlandırılmış havayı çiçek parfümüyle dolduran renkli çiçek yaprakları fırlattı.

Bandoyu taklit edercesine, gümüş zırhlar giymiş iki sıra silahlı muhafız
takip etti. Miğferlerindeki kalkanlar yüzlerini gizliyordu. Kadınlar müzik
eşliğinde dans etmeye devam ederken onlar da ortadan ikiye ayrılıp dallara
ayrılarak bandoya katıldılar.

Leona güldü, alkışladı ve yaprakları yakalamak için uzanırken Patch sanki
herkesle dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi kaskatı ve kararsız duruyordu.
Kalbim küt küt atarak Jasher'a yaklaştım. Büyük bir zevkle elimi sıkıca tuttu.

Üzerime rahatlık yağdı. "Bu standart bir karşılama mı?" Fısıldadım.

Çenesindeki bir kas sıçradı. "Yakınından bile geçmiyor."

Uzun boylu, zayıf kaslı, koyu renk saçları ve gün batımını andıran
gözleriyle çok tanıdık bir adam kollarını iki yana açmış, dişlek bir sırıtışla
ortaya çıktı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz." Jasher'ın daha yaşlı bir versiyonuydu. Aslında tam bir kopyasıydı, otuz küsur yaşındaydı ve beyaz bir tunik ile bej rengi deri giyiyordu. "Ben bu büyük şehrin Muhafızıyım."

Şok. İhanet. Tedirginlik. Bunlar ve daha binlerce duygu aynı anda üzerime çöktü. Beynimdeki sinapslar tekrar ateşlenmeye başladığında, topuklarımın üzerinde dönerek Jasher'a baktım. "Gardiyan senin baban." Bir ahır dolusu kurbana ihtiyaç duymamasına şaşmamalı.

Beni serbest bıraktı ve çenesini kaldırdı. "O değil." "Söylemeliydin-" Bekle. "Değil mi?"

"Lütfen bana Ian deyin." Gardiyan dikkatini genç görsel ikizine çevirdi. "Ben onun babası değilim, hayır."

Leona ciyakladı ve onun dikkatini çekmek için el salladı. "Moriah'yı getirdik. Sanırım bir ödülden bahsediliyordu."

"Her birimiz için," diye araya girdi Patch.

Gardiyan-Ian-sessiz olunması için elini kaldırdı. "Ödülünüzü alacaksınız hanımlar. Bunu yarın kahvaltıda konuşacağız. Şimdilik daha önemli meseleler var."

Belediye Başkanı coşkuyla başını salladı. "Bunu tartıştığımız sürece sorun yok."

"Tüm kraliyet askerleri benim klonlarımdır," dedi Ian bana. Bir el salladı ve silahlı adamlar miğferlerini çıkarıp Jasher'ınkiyle aynı yüzleri gösterdiler.

Başımı salladım. Göz kırptım. "Sen... bu... neden?"

Ian'ın ağzını hüznün çizgileri çevreledi. "Asiler senin ölümün için her türlü bedeli ödeyecekken, koruman için kendinden başka kimseye güvenemezsin."

Jasher bir heykel gibi hareketsiz ve sessiz kaldı, dümdüz önüne bakıyordu.

Kafamdaki düşünceler rekor bir hızla dönüyor ve karmakarışık oluyordu. Bir klon. Gardiyan'ın. Ve çok sayıda başkaları da vardı. *Sayısız* başkaları. Ondan. Klon. Gardiyan'ın. Tüm bu çılgınlık beni şaşırttı. "Bana üçüz olduğunu söylemiştin."

"Gerçek, bana bakış açınız dışında hiçbir şeyi değiştirmezdi." Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Hâlâ bakışlarımla buluşmadı.

"Benim hakkımda böyle saçma şeylere inanman beni kızdırıyor." Ben ona güveniyordum ama o bana hiç güvenmemişti. Güven olmadan, hiçbir şeyimiz olmazdı.

Yaratıcısına "Anders kayıp" demeden önce yutkundu.

"Artık değil. O burada." Öfke Ian'ın yüz hatlarını gölgeledi. Jasher'ın da benimsediğini gördüğüm bir ifadeydi bu. "Kardeşin bir köyde sarhoş oldu ve s 1 z d 1 . Üniforması çalındı ve bir şapelin altında bulundu,

hırsıza bağlandı. Anders, görevine dönmesine izin verilmeden önce yaptığı hatayı öğrenmeli."

Şapelden bahsedilince irkildim. En azından artık bir cevabımız vardı ve Jasher kardeşini bulmuştu.

"Bu kadar çok askeri nasıl klonladınız?" Muhafız'a sordum.

"Sizin dünyanızla aynı teknolojilere sahip olmayabiliriz ama ilkel de değiliz canım." Jasher'a işaret etti. "Kardeşlerine katıl." Neşeli tonuna rağmen, emrinde hata yoktu.

Jasher sözlü bir yanıt vermedi ve bana doğru bakmadı, sadece gruba doğru yürüdü ve aralarındaki yerini aldı.

Noktalar birleşti ve aydınlanma beni tokatladı. Zırhını giydiğinde onu diğerlerinden ayırt edemeyecektim.

Gardiyan ellerimi sıkarak dikkatimi çekti. Bakışları buruşan parmaklarıma, özellikle de ısınan yüzüğüme kaydı ve göz kapakları daraldı. Sertleştim. Hazinemi almaya karar verirse, yardımına karşılık ona sunacak hiçbir şeyim olmayacaktı.

Önce ona bir anlaşma teklif etmek daha iyi. "Sizinle bir pazarlık yapmak istiyorum."

Gözlerini benimkilere çevirdi ve başını salladı. "Evet, babanı iyileştirmek için serpens-rosa ile eve dönmek istiyorsun. Sohbet etmekten başka bir şey yapmadan bu konuda sana yardım etmeye hazırım. Ancak, yarın akşama kadar geçidi açıp gezinemem. Bu yüzden. O zamana kadar evimde onur konuğum olarak kalacaksın."

Şüpheler hemen arttı. Babamı nereden biliyordu? "Hakeldama'da yaşadıklarıma bakılırsa, teklifiniz gerçek olamayacak kadar iyi."

Gerçek bir mizah gibi görünen bir ifadeyle güldü. "Korkmana gerek yok canım. Ben adı konmamış bir iyilik için seni kandırmayı uman açgözlü bir su bakiresi değilim. Lafı açılmışken, Iris'i avlatıp hapsettirerek asla para toplayamamasını sağlayabilirim." Sesini alçalttı. "Kim olduğunuzu biliyorum ve annenizin sizin için seçtiği eve dönmenizin herkes için daha iyi olacağına inanıyorum. Bir zamanlar bize liderlik eden çifte son bir minnettarlık eylemi."

Ama bu hiç mantıklı değildi. Neden su kızının hor gördüğünü iddia ettiği yüzüğü talep etmedi?

"Sadece söyle," dedi Ian, "Iris'in icabına bakılacak."

"Ben...hayır." Belki de Iris ona duyduğu nefret yüzünden bana karşı niyetleri konusunda yalan söylemişti. "Onun cezalandırılmasını istemiyorum. O kendi şartlarını sundu, ben de

kabul etti. Ayrıca, ona karşı yapılacak bir saldırı suç sayılacak ve fırtına koparacaktır."

"Şart değil. Beni öldürmelerini isteyerek faydalandığı ilk kişi olmadığınızı bilin yeter. Hiçbiri hayatta kalamadı, sadık muhafızlarım tarafından etkisiz hale getirildi, bu yüzden denemeye devam ediyor. *Sana* saldırmanı söylerse, umarım beni bilgilendirirsin. Bu tür manipölasyonlarla mücadele etmenin yolları var." Konuşurken bir kolunu benimkine doladı ve beni Patch ve Leona'dan uzağa, ileriye doğru götürdü. İkincisi sulu bakışlarla bana yalvardı.

"Arkadaşların için endişelenme, canım." Ian elimi okşadı. "Onların rahatı ve bakımıyla ben ilgileneceğim." Serbest kolunu kaldırarak parmaklarını şıklattı ve iki muhafızın koşarak gelmesini sağladı. Her kadın için bir eskort. İkisi de Jasher değildi. Bunu sadece zırh giymediği için anlayabiliyordum. Henüz. Onunla bir daha konuşabilecek miydim? Konuşmak istiyor muydum?

Pişmanlık boğazımı tıkadı. Evet, öyle yaptım. Onunla konuşmam *gerekiyordu*. Halletmemiz gereken bitmemiş bir işimiz vardı. O işini yapmıştı ve şimdi ben de borcumu ödeyecektim.

Yutkundum ve devam etmek için kendimi zorladım. "Claudia adında bir kadını arıyoruz. Üç ay önce bir valinin müzayedesinde satılmış."

Kaşlarını kaldırdı, Jasher'a o kadar benziyordu ki bocaladım. "Ve onu satın alıp serbest bırakmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"O zaman yaparım."

Bu basit ifade beni başka bir döngüye soktu. Nasıl bu kadar nazik olabilirdi? Bu kadar iyi? Rol yapıyor *olmalı*. Ama ne amaçla?

Ian bana grup üyeleri ve askerlerin ortasında eşlik etti. Altın tuğlalı bir patika boyunca yürüdük ve ben bir homurtu kestim. Vay, vay, vay. Dorothy'nin ekibiyle birlikte gittiği meşhur sarı tuğlalı yol.

Teneke Adam'a son bir bakış attım. Ya da denedim. Çoktan kitlelerin arasında kaybolmuştu, düzinelercesinden biriydi. Midem bulandı.

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?" Muhafız'a sordum. "Daha yeni öğrendim." Jasher ona söylemiş olamaz.

"Burada sır falan yok. Benden değil." Dört gözlü bir kuş omzuna kondu. Bana ters ters baktı, sonra uçup gitmeden önce kulağına cıvıladı. Ian'ın gülümsemesi biraz olsun azaldı. "Bir gelişme oldu."

Yeni bir farkındalık doğdu. "Hayvanlarla iletişim kuruyorsun."

"Sadece kuşlarla. Babandan öğrendiğim bir şey varsa o da gölgelerde fısıldananlara kulak vermem gerektiğidir, yoksa asiler beni gafil avlar ve halkıma zarar verirler."

Yani kuşlar aracılığıyla mı *casusluk* yaptı? Jasher yaratıklarla da iletişim kurdu mu? İletişim kurmalıydı. Bir emir verdiği ve kuşların itaat ettiği zamanı çok iyi hatırlıyordum.

"Eski kral ve kraliçeye kızgın değil misiniz?" diye sordum. "Bana tarihin onları pek de olumlu bir şekilde resmetmediği söylendi."

Ian umursamaz bir tavırla el salladı. "Söylentiler genellikle kendilerini daha iyi göstermeye çalışanlar tarafından anlatılan abartılar ve çarpıtmalardır. Ayrıca, bende kral tarafından yazılmış bir günlük var," diye itiraf ederek Jasher'ın söylediklerini doğruladı. "Onun ve karısının ne kadar iyi olduklarını biliyorum. İnsanları ne kadar çok sevdiklerini. İstersen sabah ben krallık işlerini hallettikten sonra o bölümleri okuyabilirsin."

Tacının kontrolünü ele geçirmek istediğimden hiç korkmuyor gibiydi. Ancak, onun niyetleri hakkındaki şüphelerimi gidermekten çok uzaktı. Görünüş aldatıcı olabilir. Yüzük sıcaklığını korurken Ian'ın bu kadar uzlaşmacı olması.

Evet, en iyisi savunmamı yüksek ve hazır tutmak.

"Bu çok hoş olurdu," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim." Günlüğü görmek için günlerce beklemiştim. Bir kez daha bekleyebilirdim.

Ian beni yolumuzun üzerine serilmiş bir cam levhaya benzeyen bir şeye götürdü. Üzerine bastık ve cam yerden kalktı. Altın tuğlaların üzerinde birkaç santim yükselip sihirli halı tarzında ilerlerken hayretler içinde kaldım.

"Gerçekten de teknolojik olarak gelişmiş." Patch ve Leona'yı kendi çarşaflarının üzerinde, her biri korumalarına tutunmuş halde görmek için arkama baktım.

"Harika değil mi?" Ian, biz ilerlerken manzarayı göstererek sordu. "Ne kadar yükseğe çıkarsan o kadar çok şey görürsün."

Etrafımızdaki ihtişam tescil edildi. Kubbenin tavanını her renkten çiçekler kaplamıştı. Renkli taş camdan yapılmış binalar çok çeşitli şekil ve boyutlardaydı, bazıları yüksek, bazıları yayılmış ama hepsi görkemliydi. Her biri gülen ve kadife, brokar ve saten gibi son derece şık giysiler içinde insanlar vardı. Tek bir patates çuvalı bile görülüyordu.

Hareketli kasabayı geçtikten sonra uçan podyum hızlandı. Altın tuğlalı yol, tepesinde nefes kesici bir kristal saray bulunan ve kubbenin yeşillikleri içinde kaybolan büyük bir dağda sona erdi.

Orada kapana kısılma riskini göze almalı mıyım diye düşünemediğimden yukarı çıktık.

Bir seçeneğim vardı. Yukarı çıkmak ya da atlamak. Yukarı çıktım. O gökkuşağı kuşları kristal tünelerden beni izliyordu ve evet, beni hâlâ ürkütüyorlardı.

Ian elimi bir kez daha okşadı, parmakları yüzüğün üzerinde biraz fazla kaldı. "Hakeldama'daki tüm maceralarını dinlemek istiyorum. Özellikle de Monstra ile karşılaşmanı ve bir suçluyu kaybetmeni. Ama önce, seni yetiştiren erkeği görmek için sabırsızlanıyor olmalısın. Şu anda ne yaptığını size gösterebileceğimi söylemekten mutluluk duyuyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Evet." Bu. Her şeyden çok arzuladığım şey. "Lütfen."

Bizim hiçbir yönlendirmemiz olmadan, çarşaf sarayın tepesine yakın düz bir balkona yanaştı, arkadaşlarım ise aşağıda bir yere yanaştı.

Ian beni balkona, bir dizi kemerli çift kapıdan geçerek geniş bir odaya götürdü. İçerideki tek şey kristalden yapılmış özenli bir taht ve mermer bir havuzdu. Sudan kıvrılan sis parıltıyordu. Esinti olmasa bile dalgalanmalar yüzeyde hareket ediyordu. Havadaki yumuşak, hafif tatlılık kokusuyla çelişen bir enerji atmosferi dolduruyordu.

Havuzla yaklaşırken botlarımız parlak zemine çarpıyordu. Yaklaştıkça midem daha çok bulanıyordu. Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu.

Ian bir dizini çıkıntıya dayadı, eğildi ve iki eliyle su topladı. Suyu havaya fırlattı. Şaşırtıcı bir şekilde, damlacıklar düşmedi. Bir araya gelerek parıltılı bir örtü oluşturdular. İçinde renkler kıvılcımlandı, bir görüntü oluştu.

Bu nasıl oluyordu ki? Jasher'a göre, Hakeldama'nın büyüü yoktu.

Görüntü oluşmayı bitirdiğinde "Baba," diye ağladım. Yatağında uzanmış, pembe yorganıyla örtünmüş, pencereden dışarı bakıyordu. Veremeyeceği kadar kilo vermişti ve gözleri çökmüş, teni solmuştu. "Geçit nerede? Eve gitmem gerek."

"Tam zamanında, canım," diye yanıtladı Ian. "İyi bir zaman. Bak."

Sahnenin geri kalanına baktım. Yatağın karşısındaki sandalyede üniformalı bir polis oturuyordu, elinde bir not defteri ve kalem vardı. Kâğıttan okuyarak çalıştığım lokantanın çevresindeki yerleri sıraladı. "Çok özür dilerim efendim ama aracını bulmamıza rağmen kızın yerini tespit edemedik."

Polis neredeyse "ceset" diyecekti. Öldüğümü sandılar. *Babam* öldüğümü sanıyordum.

"Kendin çıkabilirsin," dedi babam. Sesi yaşama isteğinden vazgeçmiş gibi çıkıyordu. Öyle de görünüyordu. Keder, varlığının her çizgisini kazımişti.

Elimi ağzımın üzerine bastırdım. Daha fazlasını söylemeye hazırlanırken dudakları aralandı ama ben kelimeleri duyamadım. Su damlacıkları havuza düştü ve onun görüntüsü kayboldu. "Onu geri getir," diye mırıldandım, bir yalvarış olduğu kadar bir emirdi de.

"Üzgünüm canım, ama yapamam. Muhtemelen bunu önceden açıklamam gerekirdi, ancak sular bir kişiyi yalnızca bir kez, belirli bir süre için açığa çıkarır."

Memleket hasreti göğsümün ortasını dağladı.

"Neyse ki," diye ekledi, "yarın portalı açacağım ve ona dönüşünüzü bizzat sağlayacağım."

Guardian'ın hevesi gözümünden kaçmadı. Evet, siyasi bir rakibinden kurtulmaya kesinlikle hazırdı.

Böyle bir yol seçtiği için onu suçlayamazdım. Kolay, hızlı ve bitti, zarar yok, faul yok.

Davet etmek için kolunu uzattı. "O zamana kadar size odanızı göstermeme izin verin. Temizlenebilir, yemek yiyebilir ve dinlenebilirsiniz. Sabah kahvaltıdan sonra sizi Kral Ahav'ın günlüğüne ve Kraliçe Sandrine'in birkaç gün önce keşfettiğimiz gizli odasına götüreceğim."

Yüzük daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak vızıldadı ve nefesim kesildi. "Moriah?" diye sordu endişeyle.

"İyiyim," diye güvence verdim ona. Ama bu vızıltı ne anlama geliyordu? Tıpkı özel vaha gibi bir "gizli odanın" da Hakeldama'ya varışımdan sonra ortaya çıkarılmış olması da son derece ilginçti. Tesadüf olamayacak bir tesadüf. "Günlüğü ya da yüzüğü şimdi görmem mümkün mü?"

Yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki bir grup isyancı peşinizdeydi ve şehre girmeyi başaramadan icaplarına bakılmalı. Eminim anlıyorsunuzdur."

"Biliyorum." İsyancıların acımasızlığını ilk elden gördüğüm için onlarla bir an önce başa çıkmanın daha iyi olacağını anlamıştım. Zorla gülümsedim ve uzattığı eli kabul ettim. "Sabah mükemmel olur."

BÖLÜM 20

İKİ KAT SORUN

ortasına iki geyik oyulmuş ve her iki yanında zırhsız birer muhafız bulunan bir kapının önünde durdu. Bana sırtıttı. "Senin için saraydaki en iyi odalardan birini seçtim, canım. Arkadaşların yan odalarda konuşlanmışlar. Onları görmek için sütleriniz arasındaki kapıları açmanız yeterli."

"İçeride kilitli mi kalacağım?" Askerlerin yüzlerini tarayarak, Jasher'ı görüp görmediğimi sordum. Siyah saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi ve gün batımı gözlerinde beklediğim mizah ışıltısı ve sıcaklık ipuçları yoktu. Çok azının dövmeleeri giysilerinin altından görünüyordu. "Tutsak mı aldın?"

Gardiyan bana "Kesinlikle hayır," diye garanti verdi. "Onlar sadece sizi korumak için buradalar. İhtiyacınız olan bir şey olursa, onları uyarmanız yeterli. Burada olsaydım benim yapacağım gibi onlar da her türlü isteğinizi yerine getireceklerdir."

Tamam. Pekala. "Jasher'ın muhafızım olmasını tercih ederim."

"Elbette. Şu anda halkıma zarar vermeye çalışan isyancılarla karşılaşması hakkında bana bilgi verdikten sonra onu size göndereceğim." Ian elimi kaldırdı ve üzerindeki havayı öptü, dudaklarını asla tenime bastırmadı. "Kahvaltıda kaldığımız yerden devam ederiz."

Son bir kez sertçe başını sallayarak beni serbest bıraktı ve salondan çıktı. Askerlerle yüzleştım. İkisi de dümdüz önlerine bakıyor, tam bir görev havası veriyorlardı. "Merhaba. İsimleriniz nedir?"

Konuşmadılar ya da bana bakmadılar. Güzeldi. İçimi çektim, kapının tokmağını çevirdim ve odaya girdim. Kapı yumuşak bir çıtırtıyla otomatik olarak kapandı. Oh,

Vay canına. Odam taht odası kadar genişti ve üç ayrı bölümden oluşuyordu. Uyku alanı, bir salon ve bir yemek köşesi. Her birini görkemli mobilyalar dolduruyordu.

Uyku alanında, tavandan sarkan telli ışıklar, iki devasa sütunun çevrelediği devasa bir yatağın etrafında yıldızlardan bir gölgelik oluşturuyordu. Kabarık beyaz halı şeritleri iki sütun arasında uzanıyordu. Uçları bölümlere ayrılmış ve ilk gün fark ettiğim lolipop ağacı kökleri gibi kıvrılmıştı. Bir makyaj masası ve altın çiçeklerle süslenmiş büyük oval aynası, yine altınla süslenmiş bir şifonyer ve şezlongu tamamlıyordu.

Salonda pembe kadife bir kanep, biri kremsi sarı, diğeri zengin bir lavanta rengi olan iki koltukla eşleşiyordu. Altın varaklı bir sehpanın önünde yarım daire oluşturuyorlardı ve hepsi de sevimli mavi bir halının üzerinde duruyordu. Parçalar, duvara sabitlenmiş fildişi bir su fıskiyesine bakıyordu. Ortasında, tüllü bir elbise giymiş tam ölçekli bir kadın, suyun aktığı bir sepet tutuyordu. Iris'in yeteneğinin mekanizmasını bilmiyordum ama bunun onun için bir erişim noktası olmaması için dua ettim.

Bakışlarım bir defter ve kalemin durduğu sehpaye döndü. *Sakıncası yoksa.* Yanına gidip kapağını açtım ve Jasher'ın Vahşi Batı Hanı'nda kaldığımız süre boyunca yaptığım taslağını buldum. Resmi taze gözlerle incelerken, yüz ifadesinde yakaladığım trajik asaleti fark ettim. Güzel gözlerindeki pençeleme ihtiyacını. Duruşundaki belirsizlik ve umut. Bütün bunları nasıl gözden kaçırmıştım?

Benim türüm.

Özel bir şey değil.

İncinmişliğim ve öfkem köreldi. Kökenini sır olarak saklamasına şaşmamalı. Bu bana olan güveninden değil, kendine olan güvensizliğinden kaynaklanıyordu. Karbon kopya yerine bir birey olarak görülmek ne kadar ferahlatıcı olmalı. Ben de böyle bir hayalin gerçekleşmesini mahvetmek istemezdim.

Bu habere verdiğim tepki milyonlarca farklı şekilde canımı yakmış olmalı. Ona çok daha iyisini borçluydum. Şapel hakkında itirafta bulunduğumda, bana hak etmediğim bir anlayış ve rahatlık vermişti.

Şimdi ona sadece anladığımı, tanıştığımız için sonsuza dek minnettar olacağımı, onu umutsuzca özleyeceğimi ve mümkün olduğunda ona geri dönmenin bir yolunu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemek istiyordum. Tabii beni kabul ederse.

Kendimi kaybedip ağılamaya başlamadan önce defteri bıraktım ve odadaki görsel turuma devam ettim. Patch ve Leona yemek köşesinde, tabanı ağaç şeklinde olan yuvarlak bir masada oturuyorlardı. Birçok farklı yemek tabağı

ve birkaç şişe şampanya camın üstünü kaplamıştı. Bir şişe yan yatmış, boştu. Her iki kadın da içeri girdiğimin farkında olmadan konuşuyor ve gülüyorlardı. Onları bu kadar rahat ve mutlu görmek güzeldi.

Arkalarında, kenarları hacimli, yarı saydam perdelerle çevrili bir dizi açık çift kapı, içeriye serin, çiçek kokulu bir esintinin girmesine izin veren bir terasa açılıyordu.

"Moriah! Geldin demek." Leona büyük bir coşkuyla beni işaret etti. "Gel. Ye! Hayatım boyunca hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştım."

Patch başıyla onayladı, ağzının kenarlarından kırıntılar dökülüyordu.

Midem belirgin bir itirazda bulundu. "Aç değilim."

"Bizim için daha fazla o zaman." Ama Leona'nın sırtışı soldu ve koltuğuna yığıldı. "Bu Claudia'nın en ateşli rüyası. O acı çekerken ben bundan zevk almamalıyım."

"Muhafız'ın onu serbest bırakacağına söz verdiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum." Umarım bunu başarır.

"Gerçekten mi?" Tüm yüzü aydınlandı. Ayağa fırladı ve bana sarılmak için koştu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bu bir kutlama gerektirir!"

"Hallediyorum!" *Pop!* Patch ikinci şampanyayı da şişeden içti.

Neşeli bir Leona geri sıçradı ve onun etrafında dans etti.

Balkona doğru ilerledim. Taht odasındakinin aksine, burası sağlam bir demir parmaklığa sahipti. Dağın tepesinde, ötesindeki toprakları mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Hepsi aynı boyda ve yapıda olan zırhlı askerler altın tuğlalı yol boyunca yürüyordu. Jasher da onların arasında mıydı? Göğsümü sıkarak parmaklıktaki tutuşumu sıkılaştırdım.

Başka birinin yaklaştığını hissederek omzumun üzerinden bir bakış attım. Patch bana doğru yaklaştı, elinde iki kadeh şampanya vardı. Birini boşalttı. İkincisine uzandım, evet, tamam, teklif ettiğine göre tadına bakabilirim diye düşündüm, ama kızıl saçlı onu da boşalttı.

Benden bir kahkaha kaçtı, ondan da bir neşe patlaması geldi. Bu ortak mizah anı omuzlarımdaki yüzlerce kiloluk gerginliği kaldırdı.

Leona bize katıldı ve bana bir flüt getirdi. Orada durduk, her birimiz korkuluklara yaslandık ve askerler uzakta gözden kaybolurken dışarı baktık.

Patch sonunda, "Senden hoşlanmak istemiyordum, öteki dünyalı," diye homurdandı. "Neden bu kadar kötü olmak zorundaydın ki? Önce bücür bir kuduz köpeği evcilleştirdin, sonra da bir kraliyet muhafızını. Sonra hayatımı kurtardın, bir monstra öldürdün ve soyu tükenmiş pegacornları saklandıkları yerden çıkardın."

Homurdandım. "Sen de hiç fena sayılmazsın."

"Sıra bende! Şimdi beni övün," dedi Leona ve şampanyasını bitirdikten sonra benimkini aldı ve onu da içti. "Monstra savaşından sonra Jasher'ın sırt çantasıyla nasıl kamçı sallayıp koştuğumu hatırlıyor musun?"

Ses tonundaki muhtaçlık gözümden kaçmadı ve omzunu okşadım. "Biliyorum ve hâlâ minnettarım. Eve döndüğümde ikinizi de özleyeceğim. Ve kim bilir, eğer geri dönebilirim, başka bir maceraya atılabiliriz." Umudumu asla yitirmem. "Claudia'yla tanışmayı çok isterim."

Patch sanki limon emmiş gibi dudaklarını büzdü. "Gidenler asla geri gelmez." Bu duygu dalgalanmasından rahatsız olduğu belli olan Patch, bir bardak daha şampanya almak için masaya döndü. "Ben yatmaya gidiyorum." Kapatma zahmetine katlanmadan yan kapıya doğru yürüdü.

"Ben de seni seviyorum Patch," diye seslendim.

Leona kollarını bana doladı, bu spontane sarılma hoş karşılandığı kadar şaşırtıcıydı da. "Beni istediğin zaman terk edebilirdin, kız kardeşime yardım etmeyi reddedebilirdin ama etmedin ve sana sonsuza dek borçlu kalacağım."

"Sen harikasın. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme." "Söylemiyorum."

O da odasına gitmek için beni terk etmeden önce bir gülümsemeyi paylaştık.

Yalnız başıma içimi çektim ve biraz çizim yapmayı düşünerek salona doğru yürüdüm. Yolun yarısına geldiğimde kulağıma su sesi geldi ve inledim. Iris.

Elbette, su bakiresi tüm ihtişamıyla ayakta durarak sığ derinliklerden yükseldi. Deniz kabuğundan bir üstlük ve sedefli bir etekle mermer çıkıntının üzerine uzandı ve rahatlamaya başladı. "Beni özledin mi?"

"Azıcık bile değil." Derin bir nefes al. "Yeni bir iyilik teklif etmek için mi buradasın?"

"Bugün tahsilat günü." Pembe tenli güzel, parodi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "İsyancıların liderinin bugün Lux'a başka neden saldırdığını sanıyorsun?"

"Bir nimeti boşa harcadın." Azı dişlerimi öğüttüm. "Muhafızları asla geçemeyecekler."

"Onlara ihtiyacım yok. Sadece Muhafız'ın dikkatinin dağılmasına ihtiyacım vardı ki engellerini aşıp seninle bu anı yaşayabileyim." Iris parmak uçlarını yakut bir gerdanlığın üzerinde gezdirdi. "Benim için ne yapacağına karar verdim. Ve bana bu konuda hiçbir soru sormayacaksın. Bir dahaki sefere Muhafız'la birlikte olduğunda bunu onun ağzına sokacaksın." Su kızı kolunu uzattı ve avucunun içinde duran küçük beyaz bir disk gösterdi. "Gerekli olan her yolu kullan ve onu planın hakkında önceden uyarma."

Boş olmasına rağmen midem bulandı. "Ben bir katil değilim. Beni katil yapmanıza izin vermeyeceğim."

"O şeytanın vücut bulmuş hali. Sen bir katil değil, bir kahraman olacaksın." Diski salladı, onu alması için sessiz bir emirdi bu.

Binlerce soru sormak için can atıyordum, adağı parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Neydi bu? Ne işe yarayacaktı? İyi bir şey değil, bu kadarını tahmin edebiliyorum. Bu da onun istediğini yapamayacağım anlamına geliyordu. Eve dönmeyi umuyorsam yapamazdım. Leona'nın kız kardeşinin bulunup serbest bırakılma şansı varsa olmazdı.

"Benden başka bir şey iste," diye yalvardım. "Herhangi bir şey-" Iris çoktan gitmişti.

Ne yapacağımı düşünürken şapka karesini aldım, disk içine katladım, sonra malzemeyi pantolonumun cebine tıktırdım ve odada volta attım. Su kızının istediğini yapmamın imkânı yoktu. Ama ya yapmazsam? O zaman ne olacaktı? Ian bunun bir yolu olduğunu iddia etti.

Ama ona söyleyemezdim. Iris'in taleplerine bağlıydım. Ya onu öldürürsem? Ian kötü bir adam mıydı yoksa iyi biri mi?

Bakışlarım masaya takıldı. Elma ve portakala benzer meyvelerle dolu bir kâseye. Guardian ve Jasher aynı kökten doğan meyvelerdi. Bir portakal ağacı elma yetiştiremezdi ya da tam tersi. Eğer Jasher iyiye, Gardiyan da iyi olmalıydı. Belki. Muhtemelen.

Volta atmaktan yorulduğumda duş aldım ve temiz iç çamaşırları ve uzun, beyaz bir gecelik giydim. Şifonyerin çekmecelerinde bulunan tek pijama buydu. Neyse ki yarın için de iç çamaşırları, katlanmış ve yarına hazır bir gömlek ve deri pantolon vardı. Şapka karesini ve disk derilerin içindeki bir cebe yerleştirdim. Ne olur ne olmaz.

Yine de düşüncelerim durulmayı reddediyordu. Iris'e verdiğim sözü tutmamak beni yalancı yapardı. Yalancılar bir krime geliştirir ve fırtınaları çağırır. Gerçekten daha fazla monstra ile savaşmak istiyor muydum? Ama Muhafız'ı öldürmek Monstra'yı da çağırmas mıydı? Monstra olmasa bile tüm kraliyet ordusu.

Benim için Daniel Shaker ne kadar önemliyse onun için de o kadar önemli olması gereken bu adama zarar verirsem Jasher ne hissederdii?

Ian Monstra'dan nefret ederdi. Hakeldama'daki vebaya karşı bir müttefiki nasıl öldürebilirdim?

Hayal kırıklığı içinde pusulamı okşadım... Benimle konuşmak istemeyebilecek Jasher'a geri dönmem gerekiyordu.

Işıkları kapattım ve yumuşak yatağa girdim; celladın gücü ve ısısı olmadan uyuyamadığım için sağa sola savrulduim. Sonunda yerleşmek için yeterince rahat bir pozisyon bulduğumda bile, bir karardan diğerine sallanmaktan başka bir şey yapmadım. Ian'a diski ver. Verme. Verme. Verme.

Sürekli çalkantı beni yordu ve göz kapaklarım ağırlaştı. Daha da ağırlaştı. Kayan yıldızların gölgesinin dışında hareket eden bir gölge görene kadar kayarak kapanmaya başladılar. Anlık farkındalık. Yumuşak bir ayak sesi mi algılamıştım? Kalbim beklentiyle çarpıyordu. Jasher ziyarete mi gelmişti? Onu korkutup kaçırmaktan korktuğum için hareket etmedim.

Gölge yaklaştı. Yaklaştı. Hmm. Kokusunu alamadım.

Yüzüğüm göz açıp kapayıncaya kadar ısındı. Tehlike! Korku alevlendi, zihnim öngörü eksikliğim için beni azarladı. Dikkatim dağıldığı için yanımda bir silah bulundurmamıştım.

Davetsiz misafir başucumda durdu ve ben rahatlardım. Yama. Ama o bir hançer kaldırdı ve savurdu. Çıglık atarak yatağın diğer tarafına yuvarlandım ve kendimi dışarı attım. Ayaklarım geceliğimin eteklerine dolandı ve öne doğru sendeledim.

Ben düzeldiğimde, o hazırdu. Karşı karşıya geldik. O sırada sandalyenin kapı kolunun altına itildiğini fark ettim, herhangi bir muhafızın içeri girmesini engelliyordu.

"Neden?" Bakışlarımı kaçırarak talep ettim. Silah, silah, silah neredeydi? Masa! Bıçaklar.

Azap yüz hatlarını parlattı. "Eğer eve gidersen, West'in ahırına dönmek zorunda kalacağım. Sen gitmeden önce seni öldüreceğime söz vermiştim. Özgürlüğümü kazanmanın tek yolu buydu. Geri dönemem. Çok özür dilerim." Ağlamasına rağmen saldırdı ve bana bir yumruk daha attı. "Sözüme bağlıyım."

Jasher'ın öğrettiği bir hareketi kullanarak blok yaptım ve kendi saldırımı başlattım. Temas! Parmak eklemleri elmacık kemiğiyle buluştu. Kızın kafası yana doğru savruldu, ağzından kan ve tükürük fişkırdı. Yere düştü ama bıçağı düşürmedi.

Hiç vakit kaybetmeden mutfak masasına koştum. Ahh! Bıçaklar ve çatallar gitmiş, sadece kaşıklar kalmıştı. Başka ne yapacağımı bilemediğimden, bir şampanya şişesini masanın kenarına çarptım. Cam kırıkları yere yağdı.

Kırık şişeyi ona doğru uzattım. "Bir daha üzerime gelme. Seni incitmek istemiyorum ama inciteceğim."

Ağzının kenarından bir damla kan sızdı. "Yaşamana izin veremem." Sürünerek yaklaştı, yol boyunca ayakta durdu. "Ben hamlemi yaptım. Leona'nın uyumasını sağladım. Muhafızları engelledim. Başka bir şansım olmayacak." Hızını artırdı.

Çarpışma mesafesine ulaştığımız anda birbirimizi kestik. Ben onu kestim, o da beni. Sonra boğuşmaya başladık, bir koltuğa, yere çarpıyorduk. Aldığım darbeler ve kesikler, adrenalın yükselip acının en kötüsünü körelttiği için zar zor kaydedildi.

Yatak odasının kapısı patlayarak açıldı, tahta parçaları havada uçuştı. Muhafızlar odaya daldı, bizi ayırmak için acele ediyorlardı. Güçlü, dövme kollar etrafımı sardı. Burnuma tanıdık bir cennet kokusu doldu.

"İyi misiniz prenses?"

Jasher? Nefes nefese döndüm ve beni tutan muhafızla yüzleştim. Evet, evet! Saçları tam olarak evcilleşmemişti ve gün batımı gözlerinde endişe parlıyordu. Umutsuzluk ve rahatlama dolu bir çılgınlıkla kendimi ona doğru attım.

"Ne oldu?" diye sordu, bir eli saçlarımdaydı, diğeri belime bastırıyordu.

"Patch, West'e özgürlüğü karşılığında beni öldüreceğine dair söz verdi."

Vücudunun her yerindeki kaslar gerginlikten kasıldı. "Onu aşağıya kilitle," diye emretti tıpkı kendisine benzeyen ama aynı zamanda bir şekilde çok farklı olan diğer muhafıza. Daha soğuk. "Gardiyan döndüğünde onunla ne yapacağına karar verebilir."

Muhafız itaat etti ve çırpınan Patch'i sürükleyerek odadan çıkardı. İçimde çelişkili arzular savaşıyordu. Bir yanım ona yardım etmek istiyordu, Her şeye rağmen. Boğazımdan bir itiraz yükseldi ama dilimin ucuna kadar geldi. Bunu kendi başına getirmişti.

"Özür dilerim," diye bağırdı kızıl saçlı kadın. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Sözümü tutmak zorundaydım. Özür dilerim!"

Jasher şakağımı öptü. "Hadi seni tedavi edelim, tamam mı?"

Evet. Hayır. Hayır. Ölebilirdim. Tekrar. Onu istedim... Ona

ihtiyacım vardı...

Gürültülü bir miyavlamayla parmak uçlarıma yükseldim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

BÖLÜM 21

RÜYALARIN MALZEMESİ

Parmaklarımı Jasher'ın ipeksi saçlarına doladım, dillerimiz birbirine dolandı. Birbirimizin tadına bakarken içimi bir ürperti ve sıcaklık kapladı. Her sinir ucum vızıldadı, enerjiyle canlandı, beni harekete geçirdi Saniyeler içinde çaresizlikten çılgınlığa.

Kalçalarımın geceliğimi avuçladı. Kumaşın tek bir çekişi beni daha da yakınlaştırdı. Ve daha yakın olmaya ihtiyacım vardı. Onun yakınlığına bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı. İsteyerek yapmadım ama onu yanımda tutmak için tırnaklarımı kafa derisine batırdım.

Yüzümü kavradı, başımı istediği şekilde eğdi, dünyayı sallayan öpücüğü derinleştirdi ve beni kesinlikle, tamamen yuttu. Eriyerek kendimi onun üzerine bıraktım.

Dilinin her hareketinde kontrolüm biraz daha yıpranıyordu, ta ki tek yapabildiğim onun inanılmaz bedenine sarılmak olana kadar. Onun güçlü kuvvetine sarılmak. Kıyafetlerinden yayılan ve giderek artan ısı etrafımızda bir koza oluşturdu. Jasher ve Moriah için yapılmış tatlı kokulu bir vaha.

Ellerinden biri saçlarıma kaydı. İnledi. En lezzetli baş dönmesi beni yukarı, yukarı ve uzağa sürükledi. *Onunla sarhoş oluyorum.* İhtiyacım vardı... *gerekliydi....more.* Daha fazla dokunuşuna. Her şeyinden daha fazlasına. Daha fazla *Jasher*. Bağlanmadın mı? Ha! Başından beri imkansızdı. Ona karşı olan hislerimi inkar edemezdim. Bu harika adamın benim için bir anlamı vardı, hayatı değerliydi.

Asla eskisi gibi olmayacak. Sonsuza dek değişecek.

Hakeldama'ya geldiğimden beri ölüm tarafından takip ediliyordum. Kasırganın rotasını doğrudan bana çevirdiğini düşünürsek, belki daha da önce. Bir zamanlar duygusuz olan bu celladın gelip beni kurtarması ne kadar da ironikti. Bundan nasıl vazgeçebilirdim, *ondan* nasıl vazgeçebilirdim, geçici olarak *bile*?

Boğuk bir iniltiyle yüzünü benimkinden çekerek vahşi alışverişimizi sonlandırdı. Yırtık pantolonlarımız birbirine karıştı.

"Jasher," diye hıçkırdım ve inledim. "Senin için yanıyorum."

"Neden benimle birlikte olmak istiyorsun?" Düzensiz ses tonu gırtlaktan gelen bir keskinliğe sahipti.

Gömleğini kavradım. "Sen özel, türünün tek örneği, hayatta bir kez karşılaşılacak çelişkili bir hazinesin. Soğuk ama sıcak. Acımasız ama merhametli. Koruyucu bir cellatsın. Olmak zorunda olmadığında nazik. Zeki. İçi ve dışı güzel. Sen benim Tinman'imsin. "

Yüz ifadesindeki çatlaklar kendi çaresizliğini ortaya koyuyordu. "Ve sen benim prensesimsin. Seninle daha fazla zaman geçirmek için Muhafız'la, kardeşlerimle ve yasalarımızla savaşabilirim." Saçlarımdan birini avuçladı ve diğerini belime dolayarak beni sıkıca tuttu. "Ama *seninle* savaşmayı reddediyorum. Babana olan sevgin övgüye değer ve ona dönmeni engellemeye çalışmayacağım. Tabii bu öpüşmeye devam etmezsek. O zaman kendime yardım edebileceğimden emin değilim. "

O anda ona çılgınca, umutsuzca, sonsuza dek aşık olduğumdan şüpheleniyordum. Daha güzel sözler söylenmiş miydi? "Sana dönmenin bir yolunu bulacağım," diye yemin ettim. Ne pahasına olursa olsun, ona geri dönecektim. Yanağını okşadım. "Eğer geri dönmemi istiyorsan."

Hüzün yüz ifadesine işlemişti. Patch gibi o da geri dönme ihtimalinden şüphe ediyor olmalıydı. Ama önemli değil. Onun yanıldığını kanıtlayacaktım. "Seni o yatağa atmamak için içimdeki her şeyle savaşıyorum prenses. Geri dönmeni istiyorum." Alt dudağımı dişleriyle hafifçe ısırarak için için eğildiğinde göz bebekleri irislerine hükmediyordu. Ama oyalanmadı. Beni bıraktı ve parmaklarını pusulanın etrafına doladı. "Muhtemelen annemi ve klonlanmamın geçmişini merak ediyorsundur."

Konu değişikliği. Anlamıştım. "Evet."

"Gardiyan'ın aynı anda nasıl bu kadar çok klon yetiştirdiğinden emin değilim. Biz onun ikinci grubuyuz ve sadece ölümünden sonra yerine geçecek olan seçilmiş kişiye öğretti. Sadece o kişi doğduğumuzda diğerlerimizden ayrılmıştı. Üçer kişilik paketler halinde seçtiği kadınlara verildik ve on yaşına kadar kaldığımız özel bir köyde yetiştirildik. Sonra

buraya bizden önce doğan muhafızlar tarafından eğitilmek için geldim. Anders ve Reese ile birlikte Emma adında bir öteki dünyalı bana baktı."

Emma. Belki de Em Teyze'yle bir bağlantısı vardır. Elimden geldiğince nazik bir şekilde, "Emma nasıl öldü?" diye sordum.

"Tek dileği evine dönmektir. Gökkuşağının üzerinde bir yer demişti." Parmak eklemleri derimi sıyrıp geçti, pusulanın hemen altında, lezzetli hislerin yeni bir zincirleme reaksiyonunu başlattı. "İsyancılar köyümüzü işgal etti. Diğerlerinin yanı sıra onu da aldılar. O sırada görevde olan kraliyet muhafızları peşlerine düştü ama artık çok geçti." Yüz hatlarında acı parladı. "Annem de dahil olmak üzere tüm mahkumlar idam edilmişti."

Eskiden olduğu çocuğa sarılmak için can atmama neden olan trajik bir hikâye. İnsanların yardıma ihtiyacı vardı. *Benim halkımın*. Gardiyan elinden geleni yapmış olsa da, sistemi en savunmasız vatandaşları yüzüstü bırakmıştı. Patch'e ne yaptığına bir bakın.

Kanıtladığım gibi başka bir seçenek daha vardı ve tüm kurbanlar serbest bırakılana ve suçlular kendi suçları için adil ve hakkaniyetli bir şekilde cezalandırılana kadar durmayacaktım. Adalet valilerle başlayacaktı. Artık Batılar ve benzerleri terör saltanatlarını dayatamayacaklardı.

"İşte," dedim pusulanın zincirine uzanarak. "Bu sana ait." "Hayır. Sende kalmasını istiyorum. Belki sana beni hatırlatır." O alnını benimkine bastırdı. "Gittiğin her günün her anında seni özleyeceğim." Başını kaldırmadan önce beni öptü. "Muhafız kubbede meşgulken, Kraliçe Sandrine'in gizli odasının yerini tespit edebildim. Duyduğum fısıltılara göre, senin geldiğin gün keşfedilmiş. Görmek ister misiniz? Ama sizi uyarıyorum. Kilitli ve nasıl açılacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Mükemmel bir kaçamak. Karşı koyamadım. Annemin kullandığı bir kapıyı görmek bile beni heyecanlandırıyordu. "Evet, lütfen ve teşekkür ederim. Üstümü değiştirmem için bana iki dakika verin."

Katlanmış giysileri toplamak için aceleyle şifoniyerin yanına gittim, ardından banyoya dalıp üzerimi değiştirdim. Aynadaki yansıma bir göz attığımda irkildim. Aman Tanrım. Her şeye benziyordum ama hiçbir şey görmeye alışık olduğum gibi değildi. Alnımda bir kesik vardı ve yanaklarıma kurumuş kan bulaşmıştı, ama kara gözlerim heyecanla parlıyordu, dudaklarım ruhuma damgalanan öpücükten sonsuza dek değişmişti.

Ona Iris'in talebinden bahsetmeliyim. Su bakiresi sadece planını Ian'a açıklamam gerektiğini söylemişti. Ama klon olayı sayesinde,

Jasher Ian'dı, değil mi?

Elimi yüzümde gezdirdim. Jasher'a her şeyi itiraf etmem gerekiyordu ama bir çözüm bulmama yardım edebilecek tek kişi o olsa da, suç açısından bunu riske atabileceğimden emin değildim. O hariç. Hmm. Iris tek bir nimet istememişti; üç tane istemişti.

Benim için ne yapacağına karar verdim. Ve bana bu konuda hiçbir soru sormayacaksın. Bir dahaki sefere onunla birlikte olduğunda bunu Muhafız'ın ağzına tıkacaksın. Ne gerekiyorsa yap ve planın hakkında onu önceden uyarma.

Birincisi: Ona soru sorma. İkincisi: Diski, her neyse, Muhafız'ın ağzına sokun. Üçüncüsü: Onu uyarma. Ama ona tek bir iyilik borcum vardı, onu da sıfır soru sorarak yerine getirmiştım.

Nefesim kesildi. Cevap gerçekten bu kadar açık ve basit miydi?

Bu olasılık karşısında zafer çiçekleri açmıştı. Botlarımı güvence altına aldıktan sonra, Jasher'a geri döndüm. Ne gündü ama! En alçaktan en yükseğe.

Celladım yerinden kıpırdamamıştı. Beni fark etti ve çenesi gevşedi.

"Ne?" diye sordum. Durmak için patinaj yaparak sordum.

"Mutluluk senden sızıyor." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bunu sevdim."

"Ben de seninleyim. Iris'i alt ettiğimden oldukça eminim ve annemin kullandığı gizli bir kapıyı görmek üzereyim."

Çenesini indirdi. Kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Size kökenimden bahsetmediğim için özür dilerim prenses."

"Affedildin." Onun benimkine yaptığı gibi ben de yanaklarını okşadım. "Neden yapmadığını anlıyorum. Ama başka sırların varsa, şimdi onları açıklamanın tam zamanı. Patlamayacağıma söz veriyorum... birazdan fazla."

Daha büyük bir gerginlik kapladı içini. "Bir şey var ama yalancı durumuna düşmeden bunu paylaşamam."

Evet. Aynı gerilim beni de sardı. Ona daha sıkı sarıldım. "Başkasına mı söz verdin? Ölmeye mi? Bana karşı mı çalışıyorsun? Nugget'ı avlamayı mı planlıyorsun?" Aklıma gelebilecek en kötü şeyler.

Avuçlarıma sokuldu. "Hayır, hayır, hayır ve hayır."

"O zaman sanırım sırrını kabul ediyorum," dedim kollarımı indirerek.

Karşılıklı gülümsedik ve yüzü aydınlandı. Tekrar nefesim kesildi ve o anda birlikte olduğumuz her gün onu gülümseteceğime yemin ettim.

Elimi sıktı ve kapıya doğru ilerledi, ancak durakladı, iç çekti ve beni bıraktı. "Görevdeyken bu odanın dışında sana bu kadar yakınlık göstermemeliyim. Beni takip etmek zorundasın."

Memnuniyetle. "Bu küçük gece yarısı gezintisi için başın belaya girer mi?" dışında.

"Kapıdaki Muhafız isyancılarla savaşıırken, şu anda aramızdaki en yüksek rütbeli kişi benim." Beni bir kez daha öptü, hoş karşıladığım hızlı bir öpücüktü. "Kimse bana karşı çıkamaz. Ayrıca, uzak durmam emredilmedi. Aslında, nasıl isterseniz isteyin sizi korumak ve size hizmet etmek üzere cepheden uzaklaştırıldım. Varlığımı *talep* ettiğiniz söylendi."

Ve Muhafız dışarıdaki tehlikeye rağmen kabul etti. Aferin ona. Yeni keşfettiğim krallık kanunlarını değiştirme hayalime nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Fikirlerimi hoş mu karşılayacaktı yoksa benimle savaşa mı girecekti?

Jasher göz kırptı ve beni odadan dışarı çıkardı. Artık koridorda nöbet tutan kimse yoktu. Sanırım Patch ile ilgileniyorlardı.

İçimi bir sızı kapladı. "Ben çılglık atmadan önce kapımda ne kadar kaldın?"

"Bir saatten az."

Koridorlarda gezindik, oradan sola, buradan sağa döndük, merdivenlerden aşağı indik. Mekânın ve zenginliğin bolluğu şaşırtıcıydı. El oyması çiçeklerle süslenmiş beyaz sütunlar. Nefes kesici vazolar sergileniyordu. Elmas kaplı yan masalar. Zümrütler, yakutlar ve safirlerle süslenmiş altın aplikler. Tabloların yanı sıra Muhafız'ın mermer, bronz ve kaymaktaş büstleri. Tasvirlerin çokluğuna bakılırsa, biraz bencil olabilir.

Hiç askere rastlamadık. Herkes uyuyor muydu? Devriyeye mi çıkmışlardı? Yine de, yalnız olmamıza rağmen, izlendiğimi hissediyordum. Aynı hissi Nugget ve pegacornlar beni ormanda takip ederken de yaşamıştım. Vedalaşmamıza rağmen biri ya da hepsi peşimden gelmiş miydi? Eğer biri onlara zarar verdiyse...

"Sorun nedir?" Jasher omzunun üzerinden bana bakarak sordu.

"Nugget'ı ya da pegacornları hissedebilirim." Ya da kuşları? Ama oraya buraya baktım ve şüpheli bir şey görmedim.

"Eğer üçünden biri buradaysa, güvende olduklarından emin olacağım. Size söz veriyorum."

Rahatlamıştım. "Teşekkür ederim."

Sonunda yeraltı mezarlarına ulaştık. Kemerli, açık yolları olan geniş tüneller. Yıkılmaya yüz tutmuş bir taş duvar çıkmaz bir sokak oluşturunuyordu ve üzerinde bir kadın resmi ile iki gerçek meşalenin çevrelediği kapalı, topuzsuz bir kapı vardı. Işık gölgelerle dans ediyor, renkli alanın üzerinde titriyordu. Girişi açmak için girişimlerde bulunulduğu belliydi. Çok sayıda çizik ve çukur vardı, zemine dağılmış kaya parçaları ve toz katmanları bulunuyordu.

Ayrıntıları incelemeye hevesli bir şekilde yaklaştım. Oh! Gerçekçi bir otoportre! Sandra-Kraliçe Sandrine altın bir zırh giymiş ve alevler içinde duruyordu. Bir dakika. Gözlerim açıldı. Alevler Kral Ahav'ın benzerini taşıyordu. Tacı bile seçilebiliyordu. Yarı saydam görünüyordu, cehennem tarafından çizilmiş ve kraliçenin üzerine bindirilmişti. Ancak, meşale ışığı boyanın üzerinde parladıkça ve ben görüş açımı değiştirdikçe, kraliçe...

Nefesim kesildi. Kraliçe bana dönüşmüştü. Moriah.

Ne-nasıl-ne? Baktım. Tekrar baktım. Birbirimize hep benziyorduk ama birebir kopyası değildik. Yakın bile değildik. Boyalı Moriah kılıcı bir elinde tutuyordu. Diğer eliyle de kapıya doğru uzanmış, avucunu izleyiciye gösteriyordu.

Jasher bana, "Raporlardan, duvarın tamamını yıkma girişimlerinin başarısız olduğunu biliyorum," dedi.

Bu muhteşem sanat eserini yıkmak mı? Hayır. Bunu engellemeye yemin ettim. Kapıya daha kapsamlı bir inceleme yaptım. Ama dikkatim tekrar tekrar kendime döndü. Eğer annem henüz doğurmadığı yetişkin kızının resmini yaptıysa, bu geleceğe dair bir önsezisi olduğu ya da Kansas'tan kaybolduğunda Hakeldama'ya döndüğü, benim de onu takip edip bir gün bu noktada durabileceğimi umduğu anlamına geliyordu.

Kraliçe kendi kanından birinin girmesini isterdi, değil mi?

Bir yol bulabilirdim. Belki sadece benim erişebileceğim bir yol.

Odak noktam uzanmış avuç içine yerleşti. Hey! Yüzük. Sonsuzluk anahtarı.

Anahtar. Kilit...

Yüzük işaret parmağıma dolanırken, titreyen elimi boyalı olanın üzerine koymak için uzandım. Mükemmel bir uyum. Metalden çıkan ısı umudu körükledi. Dönen dişlilerin sesi duyulduğunda sırtıtarak geri çekildim.

Jasher beni arkasına iterek kalkan görevi gördü. Bir hançeri kınından çıkardı. Geniş omzunun üzerinden bakmak için parmak uçlarıma kadar yükseldim.

Kapı geriye ve yana doğru kayarak bir açıklık yaratırken şaşkınlık içindeydi. Küf kokusu havayı kapladı.

"Başardın," diye nefes aldı ve şakağını öptü.

Bir elimi karnıma bastırdım. "İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Öğreneceğiz. Önce ben girip her şeyin güvende olduğundan emin olacağım."

"Bana bir hançer ver. Bunu birlikte yapacağız." Kabul etmesini beklemeden vücuduna sarılı yedek bıçağa el koydum ve yanına gittim. "Tamam. Hazırım."

İç geçirdi ve bir fener aldı. Gölgelere girerek ileriye doğru adım attık. Işık karanlığı kovalarken, büyük ifşayı bekleyerek hazırlandım.

Hmm. Bir cephanelik. Duvarları camla kaplı rafların her biri altın zırhlar, kılıçlar, mızraklar, yaylar ve oklar, hançerler, kalkanlar ve tanımlayamadığım birçok başka eşya ile doluydu. Parçalar ne olursa olsun, şimdiye kadar gördüklerimin en iyileriydi, belli ki uzman ellerde yapılmışlardı. Ve orada, hepsinin ortasında, başka bir cam kutunun içinde, tıpkı benim taktığım gibi yüzükler içeren şeffaf bir vazo bulunan bir podyum vardı.

Kafa karışıklığı vurdu ve sertçe vurdu. "Annem bunu bana neden verdi?" "Beni öldürmek için, eminim."

Gardıyan! Sesi arkamdan geldi. Döndüm ve bir grup askerle birlikte odanın içine doğru ilerleyişini izledim. Kalbim bir savaş davuluna dönüştü. Tüm sevecenlik izleri silinmişti, yüzü Jasher'ın başlangıçtaki gibi bomboştu.

"Teslim ol Moriah," dedi Ian, bana bir bakış bile atmadan. Yüzükleri fark edince yüzü parladı. "Onu bana getir, Jasher."

"Evet, efendim." Jasher hiç vakit kaybetmeden beni Ian'a doğru itti. "Anlamıyorum."

"Anlayıp anlamadığının umurumda olduğunu sanıyorsan, anne babandan daha aptalsın demektir." Ian bileğimi tuttu ve avucumu kasaya yasladı.

Hiçbir şey olmayınca kaşlarını çattı ve basıncı artırdı. Yine bir şey olmadı.

Kaşlarını çatarak yüzüğü parmağımdan çıkardı. "Onu bağlayın. Onu zindana götürün ve diğerlerinin yanına kilitleyin."

Jasher yaklaşarak, "Evet efendim," diye tekrarladı.

Ona dik dik bakarak öylece kaldım. Beni öptüğünde ciddiydi. Geri dönmemi istediğini itiraf ettiğinde ciddiydi. Bunu yapmadığımı biliyordum.

Yalan söyledim, suç ya da fırtına olmadığı için değil. Çünkü ona güvenmiştim. Bu ne demektir? Benim tarafımdaydı ama şu anda oynaması gereken bir rol mü vardı? Gardiyan ihanetinden şüphelenirse bana yardım edemeyeceğini mi? Evet! Öyle olmalı.

Beni yakaladı, beklediğimden biraz daha sertti. Ama sonra, bunu gerçekten satmak zorunda kaldı. Ben de aynı nedenle karşı koydum ama sonunda bileklerimi arkadan bağladı ve beni kapıya doğru itti.

Temastan kaçtım. "Dokunma bana, hain!" Çok mu fazla?

Boş ifadesi Ian'ınki kadar soğuk ve ilgisizdi. En ufak bir suçluluk ya da pişmanlık belirtisi göstermedi. Yine de ona güvendim.

"Ah, birileri yakışıklı celladın kahraman olduğunu mu düşündü?" Başka bir dava açmaya çalışan ve başarısız olan Gardiyan, Jasher'a "Devam et. Ona senin ve diğerlerinin ne olduğunu göster. Bu seferlik iznimi aldın. Belki o zaman kaderini kabul eder."

"Bana neyi göstereceksin?" Ben talep ettim.

Jasher'ın çenesinde, değişmeden bir saniye önce bir kas kıpırdadı. Dehşet boğazımı kavradı ve sıkarak beni boğdu. Vücudu büyüdü, kemikleri uzadı. Bükülüyordu. Etinin üzerinde pullar belirdi, dişleri uzadı ve keskinleşti ve sırtından boğumlu kanatlar çıktı.

Birkaç saniye içinde, en içteki varlığından bir canavar fırladı ve dış kabuğunu ele geçirdi. "Monstra," diye mırıldandım.

Daralmış bakışları benim ötemde bir yere odaklanmışken oflayıp pufladı. Burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu.

Boğuk sesler beni terk etti. "Sen de onlardan birisin. Yaşayan bir kâbussun." Bir yok edici.

Göz çukurlarını dolduran nefretle başını kaldırdı ve kükredi.

BÖLÜM 22

KISIR BİR DÖNGÜ

M refakatçilerim beni zaten bitkin bir Patch ve endişeli bir Leona tarafından işgal edilmiş bir hapisane hücrelerine ittiklerinde yaşadığım şok daha da arttı.

Bir asker metal parmaklıkları suratıma kapattı, sonra o ve diğeri birkaç adım ötede mevzilendiler. Sanki bir kaçış yolu bulabilecek durumdaymışım gibi.

Perdenin arkasına yeni göz atmıştım ve zihnim karmakarışık bir karmaşadan başka bir şey değildi. Jasher benim arkadaşım, kurtarma ortağım ya da hayatımın aşkı değildi. O sadece bir klon da değildi; o bir monstra'ydı. Bir zamanlar kendisinden birini öldürmüş, bana yardım ediyormuş gibi davranarak beni liderine, tüm kraliyet muhafızlarının babasına götüren bir ölüm ve yıkım yaratıyordu. Tüm Monstra'ların babası. Şeytani. Muhafız ve klonları kasabaları ve kasaba halkını terörize eden yaratıklardı. Masum kurbanların kafasını kesen katiller.

İçimden mizahsız bir kahkaha patladı. Kraliyet muhafızlarının herkesi gözlerini kapalı tutmaya zorlamasına şaşmamalı. Jasher Muhafız'dı. Tam da tahmin ettiğim gibi aynı ağacın meyvesi. Annemin anlattığı hikâyelere ve resimlere göre, Muhafız ve monstra'sı Kral Ahav'ı öldürmüştü. Babamı. Ve şimdi de cehennemden gelen ordu beni öldürmeyi planlıyordu. Bundan sonra beni canlı bırakmalarına imkan yoktu. Sadece sonumun henüz gelmemiş olmasına şaşırmıştım. Benden bir şey daha istiyor olmalılar.

"Neler oluyor?" Leona talep etti. Diğer hücrelerden acı iniltileri yankılandı. "Neden bir zindana kapatıldım?"

"Buradayız çünkü yanlış kişiye güvendim ve sizi katliama sürükledim." Kelimeleri sıktığım dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Patch burada çünkü beni öldürmeye çalıştı."

Belediye başkanının nefesi kesildi. "Ne?"

Kızıl saçlı kadın bir köşeye büzülmüş, kollarını bacaklarına dolayarak göğsüne çekmiş, hiçbir şey söylemiyordu. Yanaklarında gözyaşı lekeleri vardı.

Pişmanlığı sadece öfkemi körükledi. Çok az, çok geç. Şimdi, en başından beri cinayetimi planlayan hainle birlikte küçük bir hücrede kapana kısılmıştım.

"Muhafız saf kötülüktür," dedim. "Kraliyet muhafızları monstra'ya dönüşüyor. Şu anda onların en büyük düşmanı biziz."

"Ama." Leona'nın yüzündeki renk soldu. "Bu doğru olamaz."

"Öyle, sizi temin ederim." Yeni konaklama yerimi inceledim. Kayalık tavandan damlayan kirli su, toprak zeminde su birikintileri bırakıyordu. Duvarlardan biri metal çubuklardan, diğer üçü ise taştan yapılmıştı. Kayaların üzerinde bir çeşit yosunlu yeşil yapraklar büyümüştü. Bedensel işlevler için bir kova vardı.

"Yani Gardiyan Claudia'yı serbest bırakmayacak mı?" Leona inleyerek sordu.

Gut punch. "Hayır. Ama buna sevinmelisin. O herhangi bir validen daha kötü."

Bir elini ağzına bastırdı ve yere yığıldı.

Sıçrayan sular bakışlarımı en büyük su birikintisine çekti. Sertlik uzuvlarıma yayıldı. Tabii ya. Iris partiye katılmaya karar vermişti.

Çatık kaşlı su bakiresi sığ derinliklerden yükseldi, artık pembe değil kırmızıydı. "Sen bir yalancısın!"

Patch kendini bir köşeye sıkıştırmak için çabaladı. Leona hıçkıra hıçkıra ağlamakla meşgul olduğu için davetsiz misafiri fark edemedi.

"Aptal olabilirim ama yalancı değilim," diye tersledim. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim ve ilk talebinizi yerine getirdim. Soru sorma. Ben hiçbir şey sormadım. Dolayısıyla sana başka hiçbir şey borçlu değilim. Ödeştik."

Su kızının gözlerinde öfke parlıyordu. "Bu dünyayı kurtarabilirdin. Bunun yerine onu lanetledin."

"Gardiyan'ın ölümü birilerini nasıl kurtaracak?" Diskin getireceği şey de buydu; artık bundan hiç şüphem yoktu. "Tıpkı onun gibi, onun yerini almaya hazır sayısız kişi var."

"Lider öldüğünde, hepsi ölür! Onun arzularını paylaşanların darbe yapmasını engellemek için, o bundan emin oldu."

Yani Jasher da Gardiyan'la birlikte ölecekti. Umurumda değildi. Umursamadım! Bırakın tüm Monstra'lar yok olsun. Midemin dibindeki çukurun hiçbir anlamı yoktu.

"Başına gelecekleri hak ediyorsun," diye tısladı Iris. "Muhafız bu dünyayı işgal ettiğinde, baban onu durduramadı ve annen bir korkak gibi kaçarak bizi lanetli kaderimize terk etti. Onlardan bu kadar nefret edilmesinin gerçek nedeni bu. Şimdi, işte buradasın, onların kızı, harekete geçmek için çok zayıfsın."

Öfke bombaları patladı. "Annem korkak değildi. Kocasının ölümünü izlediğinde hamileydi ve muhtemelen bebeğini korumak için çaresizdi. Ahav, hiçbirinizin denemediği bir şeyi yaptı. Düşmanla kafa kafaya çarpıştı. Ve etkisiz kalmadı. Monstra'nın üstesinden gelemeyeceği bir şey yaptı. Ben bunu yaşadım."

Sözlerimin su bakiresi üzerinde hiçbir etkisi olmadı. "Sandrine geri dönebilir, destek toplayabilir ve bizi zafere götürebilirdi. Ona yıllarca hizmet ettim ve yardım edebilirdim. Ama onun yokluğu yüzünden Gardiyan'ın yalanlarını yaymasına izin verildi. Çoğu vatandaş onu sevilen bir kurtarıcı olarak görüyor, amaçlarının ve eylemlerinin gerçekliği unutuldu. Sadece kralımızın ölümüne şahit olan bizler daha iyi biliyoruz. Şimdi onu durdurmak için yorulmadan çalışıyoruz ama bu kaybedilen bir savaş. Biz bir asker öldürüyoruz, o on tane daha yapıyor. Vatandaşlar bizimle savaşıyor, çünkü onun aldatmacaları çok derinlere uzanıyor."

Ve şoklar gelmeye devam etti. "Bunu bana neden en başından söylemedin?"

"Benden şüphe edip sorgulayasın, sonra da sırlarımı aşık çocuğa anlataşın diye mi?" diye tükürdü. "Hayır, teşekkür ederim."

Yanaklarım kızardı. Evet, dökerdim.

Iris gözlerini kıstı. "Senin olmayan bir eve dönmeye o kadar kararlıydın ki. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemezdin, özellikle de kalıp hakkında hiçbir şey bilmediğin insanlar adına büyük kötüyle savaşmanı önersem."

Yalan söylemeden çürütemeyeceğim gerçekler.

"Sana zaman, bir koruyucu ve deneyim verdim ve sen de bana karşılığını böyle mi ödüyorsun?" Alay etti. "Eğer baban gibiysen, seni bekleyen kader ne olursa olsun doğru olanı yaparsın." Sahte bir reverans yaptı. "Gerçi fazla ömrün kalmadı." Yavaş yavaş su birikintisinin içine battı ve gözden kayboldu.

Yürüyen ayak seslerini duyduğumda midem bulandı. Gardiyan, Jasher ve benzerlerinden oluşan çete bir köşeyi döner dönmez hücre arkadaşlarım ayağa fırladı. Köleler arkalarından yürüyordu.

Jasher bakışlarımı karşıladı ve düşüncelerimi zihnimin bataklığından uyandırdı. O Monstra'ydı. Bakışlarımla karşılaşmak onun için tehlikeliydi. Onu istediğim kadar esir tutabilirdim. Ama yine de bunu yaptı, sanki gizli bir mesaj iletmeyi umuyormuş gibi.

Ya da ona tekrar güvenmem için beni kandırarak.

Tekrar kandırılma riskini göze alabilir miydim? Bakışlarımı Muhafız'a dikerek onu serbest bıraktım. "Beni özledin mi?"

Görevli muhafızlardan biri hücre kapısının kilidini açıp kapıyı açtı. Altı asker içeri girip beni ve diğerlerini ayağa kaldırıp ikişer ikişer zapt ederken Muhafız ve Jasher durakladı. Ancak o zaman Ian içeri girdi, Jasher da hemen arkasındaydı. Kalbim hızlandı, ritmi düzensizleşti.

"Ah, ama korkuları çok lezzetli." Gardiyan gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak tadını çıkardı. "En sevdiğim ziyafet, itiraf ediyorum."

Dramayı artırmak için lafın gelişi mi, yoksa korkuyla beslendiğini mi söylüyordu? Bir önemi var mıydı? Hiçbir şey hissetmemek için çalıştım. "Benden bir şey istiyor olmalısın. Yoksa neden burada olup ailesinden daha pervasız bir kızla konuşasın ki?"

Esprili olmayan bir gülümsemeyle parladı. "Annen bana bir not bıraktı. İçinde, davayı açabilecek tek kişinin sen olduğunu iddia ediyor, o da ancak sen istersen. O yüzükleri istiyorum, Moriah."

"Neden?"

Yine o gülümsemesiz halini takındı. "Bu seni ilgilendirmez, değil mi? Çünkü sebep her ne olursa olsun, ya benim için davayı açarsınız ya da arkadaşlarınızı öldürürüm."

"Ne tehdit edersen et, senin için *hiçbir şey* yapmayacağım." İtaat ettiğim anda beni de öldürecekti. Şu anda en iyi seçeneğim zaman kazanmak ve geçidi nasıl açtığını öğrenmekti.

"Ah, ama ben asla tehdit etmem. Sadece söz veririm." Cebimden şapka karesini çıkardı ve kanım dondu. Orada olduğunu unutmuştum. "Prensesi öldürmeye teşebbüs edeni bana getirin," dedi diski sargısından kurtarıırken ve koyu renkli bezi yere bırakırken.

"Prenses mi?" Leona gözlerini kocaman açarak mırıldandı. "Bunun bir sevgi ifadesi olduğunu sanıyordum."

Başımı sertçe salladım, muhafızlar protesto eden Patch'i Muhafız'a yaklaştıırken saç tutamları yanaklarıma çarptı. "Bunu yapmayın. Lütfen." Jasher'a baktım.

Dümdüz karşıya bakmasına rağmen, sanki dikkatimi çekmiş gibi burnunu havaya kaldırdı. Gözlerinin arasında bir damar kıpırdadı ve boynundaki kordonlar gerildi. Hareketsiz kalmak için savaşıyor muydu?

"Yapma bunu," diye yineledi Patch. "Ben sadece-"

Ian hiç tereddüt etmeden diski kızıl saçlı kızın ağzına soktu ve dudaklarını kapanmaya zorladı. "Sen ve su kızının benim için ne planladığınızı öğrenelim, olur mu?"

Dehşet omurgamda sıçradı. Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi. Bir sonsuzluk. Patch'in zaten solgun olan teninin rengi çekildi, çilleri silikleşti. Titremeler onun kıvrak bedenini sarstı. Gözleri irileşti, yakalayamadığı nefesi için soluk soluğa kalmaya başladı. Ağzının kenarlarından beyaz köpükler fişkırdı ve dizlerinin bağı çözüldü. Yere düştü, kasıldı ve gevşedi.

Daha önce yaşadığım korku mu? Şu an hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Çılgılık atan Leona özgürlüğü için mücadele ediyordu.

Ian bana bakarken muhafızlara "Cesedi burada bırakın," dedi. "Döndüğümde itaat etmeyi reddederseniz, diğer dişi ölecek. O zaman gidip öteki dünyadan babanı getireceğim." Bakışlarını Jasher'a çevirdi. "Ona biraz akıl ver."

Gardiyan dışarı çıktı, askerler de onu takip etti. Adamlarını dışarı çıkarmadan önce Jasher'ın hücre kapısını kapatıp kilitlemesini bekledi.

Arka duvara yaslanan Leona yere yığıldı. Patch'in yanına düştüm ve nabzına baktım, umuyordum ki... Ama hayır. Belirgin bir gümbürtü yoktu. Kızın vücudu çoktan soğumuştı.

Vicdan azabı beni bıçakladı. "Sen de mi korkuyla besleniyorsun?" Bakışlarımı Jasher'a çevirerek tersledim.

"Yaptım. Bir kere. Beni dinle," dedi, ses tonunda bir aciliyet belirtisi vardı. "Diskten haberim yoktu. Olsaydı, onu yok ederdim. Seni buradan çıkarmalıyız yoksa seni de öldürecek."

Kaşlarımı çatarak doğruldum. "Şimdi sana güvenmem mi gerekiyor? Sana, yalancı Monstra'ya mı?" İrkildi ama bu devam etmemi engellemedi. "Iris'in diskini bezin içine koyduğumu nasıl öğrendi?"

"Sizi havuzda izlediğine eminim. Ama bizi gizli odaya kadar takip ettiğinin farkında değildim. Yüzüğü alıp bizi hapsedeceğini öngöremedim.

Sen. Ona sadık kalmaktan başka bir şekilde davranmış olsaydım ya ölmüş olurum ya da sizinle birlikte hapsedilir ve yardım edemezdim. Dahası, Anders ve Reese de öldürülmüş olurdu."

İnandırıcı bir hikaye. Kullanmak için mükemmel bir sebep. "Çıkarın beni o zaman. Hemen şimdi."

"Yapamam." Azap, gün batımı gözlerini parlattı. "Senin hilelerine yenik düşersem diye yanımda anahtarım yok."

Muhtemel hikaye. "Peki ne yapabilirsin?"

"O yüzükleri neden istediğini söyle." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bir kraliyet mensubunun eylemleri, emri altındakileri temsil eder. Ortaya çıkardığım kadarıyla, Ahav'ın yüzüğü onun bir parçası gibi davranıyor. Saltanatının bir sembolü. Halkı için canını verdiği için tüm suçlardan masum olduğu için, onun fedakârlığı her birinin suçunu geçersiz kılar."

Açılacak çok şey var. Gerçek mi yoksa daha fazla yalan mı? Her iki durumda da, işi bitmemiştir.

"Monstra ile savaşta yaptığın gibi, yüzüğü takmanın ve gerçekten çalışmasını sağlamanın koşulları var, ama bu koşulların ne olduğunu öğrenemedim. Gardiyan'ın da farkında olduğundan emin değilim."

Jasher'a sırtımı dönerek arkamı döndüm. Bana düşünecek çok şey vermişti. Leona yıkıldığı duvarın önünde toplanmıştı ama ağlamayı kesmişti. Yere düşerken yeşilliklerin ince kısımları silinmiş, küçük boşluklar kalmıştı. Altlarında kırmızı bir şey parlıyordu. Başka bir resim mi?

Ringdeki bir boğa gibi saldırdım. Tırnaklarımla deliğin kenarlarını kazıyarak daha fazla yaprak çıkardım. Başka renkler belirdi, bir resim oluştu. "Bana yardım edin," dedim.

Leona ayağa kalktı ve salyangoz hızıyla hareket etmesine rağmen yosunları da temizlemeye çalıştı. Taş parçaları yere yuvarlandı.

"Devam et," diye teşvik etti Jasher. "Bunu planlamıştım," diye homurdandım, hızımı artırarak.

Bitirdiğimizde hayretler içinde kaldım. Yeni bir duvar resmi, evet, gerçek bir kapının etrafına boyanmış. *Teşekkürler anne.*

Leona'ya baktım, o da bana baktı.

"Devam et," dedi çenesiyle işaret ederek. "Aç şunu."

Çekingen bir şekilde düğmeyi çevirdim. Kapı açıldığında menteşeler gıcırdadı ve karanlık bir boşluk ortaya çıktı. Yumuşak bir esinti sıra kokusunu taşıyordu.

"Bir kaçış kapağı mı?" Leona sordu.

"Belki." Muhtemelen. İçeri girmedim ama yeni açılışla birlikte duvar resmini görmek için geri çekildim. Sandra Shaker bir eliyle kapıyı işaret ediyor, diğer eliyle de küçük bir taşı tutuyordu. Yalnız, taş boyadan yapılmamıştı. Kapı gibi o da gerçek bir nesneydi.

Kararsız bir şekilde kayayı duvardan ayırdım. Hafifti, ortasında bir çatlak vardı.

"Bana bırak." Hücre arkadaşım taşı aldı ve her iki yarısını da çekerek ayırdı, ortaya küçük, sararmış bir kâğıt ve kadife bir yama çıktı.

Kâğıdı yere düşmeden yakaladım ama taşa çarpan keseyi ıskaladım. Malzemeyi alıp açtığımda, Muhafız'ın çaldığına tıpatıp benzeyen bir yüzük ve iki serpens-rosa bulduğumda annemin önbilgisine hayret ederek ürperdim. Taneleri tutucuya geri koydum, keseyi cebime yerleştirdim ve yüzüğü parmağıma sabitledim.

Kâğıdı açtıkça titremelerim daha da arttı. Tanıdık el yazısı gözyaşlarına neden oldu.

Sevgili kızım,

Sen daha doğmadan seni nasıl tanıdığımı merak ediyor olmalısın. Pek çok şeyi merak ediyor olmalısın. Ama sanırım ikimiz de şu an uzun ve detaylı bir mektubun zamanı olmadığını anlıyoruz. Tüneli al. Bundan sonra olacaklar canını yakacak, bunun için üzgünüm ama başka çıkış yolu yok. Hayatta kalmalı, babana dönmeli ve Hakeldama'nın kraliçesi olarak yerini almalısın. İnsanlara gerçeği söyle. Hazır olsalar da olmasalar da savaş gelecek.

Seni seviyorum, Rye. Daima ve sonsuza dek.

Kâğıdı göğsüme bastırdım. Kalbim ağladı, *ben de seni seviyorum anne*. Acı, her neyse, dayanabilirdim. Kaçacaktım. Oz Dünyası'na dönecek, babamı iyileştirecek, sonra da Hakeldama'ya gelip insanları kurtaracaktım. Bir yolu vardı. Annem bunu garanti etmişti.

Jasher sanki sonumuzu hissetmiş gibi, "Moriah," diye homurdandı.

Ona son bir bakış attım. Gözlerinde kalp kırıklığıyla beni izledi. "İyi bir hayatın olsun, Jasher." Muhafız'ın görmezden geldiği bezi aldım ve şapka düzelene kadar salladım. Başlık kafama sabitlendikten sonra Leona'ya elimi uzattım. "Bana katılır mısın?"

Belediye Başkanı omuzlarını geriye attı ve kabul etti. "Lütfen."

"Ne oldu burada?" Ian'ın sesi yankılandı ve onu ve yordakçıların hücreye doğru koştuğunu görmek için döndüm. "Durdurun onu!"

Aciliyet beni kamçıladi.

Jasher, "Ona dokunmayacaksın," diye seslendi.

"Reece," diye tersledi Ian ve bir muhafız adımlarını hızlandırdı. Jasher'ın kardeşi.

Her iki adam da kükredi ve monstra formlarına dönüştü. Jasher parmaklıklarda nöbet tutuyor, kardeşine ve diğerlerine onu geçmeye çalışmaları için meydan okuyordu.

Reese pençelerini yerde gezdirirken burun deliklerinden alevler fişkırıyordu.

Jasher gerçekten benim için sevgili kardeşiyle savaşır mıydı? Bu bir oyun, başka bir numara olabilirdi ama... Ona geri çekilecek kadar inanıyordum. Kalan askerler de şekil değiştirdi ve Reese'i kuşattı.

Önce kardeş saldırdı, Jasher'ı kesip ısırdı. Diğerleri de onu takip etti. Vahşi bir savaş patlak verdi, birçoğu bire karşı ve ben içten içe ürperdim.

Sadece Muhafız kaos ve saldırganlıktan etkilenmeden kaldı. Canavarların hiçbirisi ona saldırmadı. Aksine, savaş yolundan çıkmasına izin verdiler. Kesik gözlerle beni izledi. "Bu seni kurtarmayacak. Ama Jasher'ın sonu anlamına geliyor. Tabii kalıp onun hayatı için pazarlık yapmak istemiyorsan."

İkimizin de ölümüne neden olacak bir çaba, şüphesiz.

"Moriah?" Leona beni ileriye doğru çekti.

İçimden kırık bir ses koptu. Canım acısa da, tam da annemin tahmin ettiği gibi, Jasher'ın sunduğu fırsatı değerlendirdim ve boşluğa girdim.

BÖLÜM 23

GIDIYOR, GIDIYOR... GİTTİ Mİ?

Monstra kükremeleri muhafazayı doldurdu, şiddetli, delici ve şiddetli. Leona ve ben dar koridorda koştuk... koştuk... koştuk, nefes nefese nefeslerimiz koroya katıldı. Yeni yüzüğüm yanıyordu ve adrenalin yükseldi. Ama...

Suçluluk duygusu peşimi bırakmadı ve kısa sürede beni yakalayarak kaçma kararlılığımı yerle bir etti. En başından beri Jasher beni tehlikelerden korumuştur. Bir canavar olabilirdi ama ona ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olmuştu. Beni canavarlardan kurtarmıştı. Yamyamlardan kurtardı. Evcil kuduz köpeğimi besledi. Beni terk edebilecekken ve muhtemelen terk etmesi gerekirken Kanunsuz Orman'da rehberim olarak kaldı. Beni kurtarmak için kardeşlerini öldürdü.

Bana ihtiyacı varken onu nasıl terk edebilirdim?

"Bunu yapamam." Yavaşladım, durdum ve belediye başkanını serbest bıraktım. "Jasher'ı geride bırakamam."

Leona olduğu yerde koştu ve bana el salladı. "Haydi! Geri dönersen ölürsün." Sözlerini korku kaplamıştı. "O kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlü."

"Bir Monstra'ya karşı on mu?" Muhtemelen şimdiye kadar daha fazla olmuştur. Diğerlerinin de aceleyle geldiğinden hiç şüphem yoktu. "Jasher'ı geride bırakamam," diye tekrarlardım daha sert bir tonla. Kararımı verdim. Kollarımı Leona'ya doladım ve diğer kadına sarıldım. "Sen git ve kız kardeşini bul. Belki bir gün birbirimizi tekrar görürüz ve beni onunla tanıştırsın."

"Moriah-"

"Güle güle başkan." Topuklarımın üzerinde döndüm ve hücreye doğru yürüdüm. Her adımda kendime güvenim artıyordu. Evet, bu doğrudu. Başımı kaldırdığımda vücudumda karıncalanmalar başladı. Üzerime dökülen sıvı zırhı anlamak için aşağıya bakmama gerek yoktu. Babamın zırhı mı? O mu, yoksa onun ruhu mu?

-Bana katıldın mı? Çünkü her bir parçadan yayılan sevgi ve huzuru, gerçek gücü hissedebiliyordum.

Her elimde bir kabza belirdi ve onları sıkıca tuttum. Bıçaklar kılıçlara dönüştü.

Kulaklarım seğirdi. Kükremeler sona erdi, yerini sanki monstra beni kovalıyormuş gibi tırmalama seslerine bıraktı. Oh, evet. Canavarlar köşeyi dönmüş, bana doğru ateş ediyorlardı. Farkına varmak ve dehşet soğukkanlılığıma darbe indirdi. Jasher'ı geçmişlerdi. Ona zarar vermişler, muhtemelen öldürmüşlerdi.

Haklı öfke beni tüketti ve boğazıma gürleyen bir hırıltı getirdi. İçgüdülerime ve büyük ihtimalle Ahav'ın kendisine teslim oldum ve kendimden daha büyük bir gücün hücrelerime nüfuz etmesine izin verdim. Alevler tepeden tırnağa üzerime hücum etti. Şapkanın yanıp kül olduğunu ve ardında altın bir hale bıraktığını bilmek için onu görmeme gerek yoktu. O alevler kılıçlarımın üzerine bile sıçradı. Eğer hayatım bir film olsaydı, arka planda bir aksiyon müziği çalardı.

Kelimeler benden fırladı. "Ben Prenses Moriah Shaker Ori'Emet, Kraliçe Sandrine ve Kral Ahav'ın tek kızıyım ve bunu ödeyeceksin!" Dorothy gibi, ben de başından beri bu yeteneğe sahiptim. Sadece ona dokunmam gerekiyordu.

The Guardian harika ya da korkunç değildi. Ben öyleydim.

Canavarlar vuruş mesafesine ulaştığı anda harekete geçtim. Bir dansçının zarafetiyle hareket ederek, silahları kullandım. Monstra'nın kafası koptu. O ölürken, döndüm ve bir sonrakinin başını kestim. Kalın yeşil kan koridorun duvarlarına sıçradı.

Kalan monstra bana yapışmaya çalıştı ama eğildim, daldım, yuvarlandım ve duraksamadan vurdum. Onlar da kardeşleri gibi birbiri ardına öldüler. Tek bir canavar bile beni tırmalamaktan fazlasını yapamadı. Nefes nefese kalsam da cesetlerin üzerinde tepindim ve yoluma çıkacak her şeye hazır bir şekilde yıkımdan uzaklaştım.

Tünelin sonunda ışık parlıyordu. Hızlandım ve bir sonraki savaş için hazırlandım. Ama dışarı çıkıp hücreye girdiğimde, kimse bana meydan okumak için beklemedi. Yıkımı taradım. Monstra cesetleri ve vücut parçaları alanı doldurmuştu. Kalın yeşil kan havuzları orada burada toplanmıştı.

Jasher neredeydi? Endişe damarlarımdaki ısıyı soğuttu. Saniyeler içinde hale ve zırh soldu. Şapka geri dönmedi. Silahlarım da kayboldu,

ve onları geri istemenin bir yolu yoktu. Teneke Adam'ımı bulur bulmaz ilgilenmem gereken bir endişeydi bu. Hâlâ sağlam olan ve nefes alan tek yaratık ayağa kalkmaya çalıştı ama bana zarar vermek için değil. Göğsündeki açık yara bunu başarmasını engelledi ve yere yığıldı.

"Jasher?" Mırıldandım.

Kanatlar ve pullar soldu, kemikler geri çekildi ve sevdiğim adam çıplak olarak yeniden canlandı. Saçları dağınıktı, gözleri buğuluydu ve derisi bir ağaç ve onun çeşitli yüz çiçekleriyle dövmeliydi.

"Jasher!" Yanına çömelmek için acele ederek bağırdım. Kül rengi olmuştu. Göğsündeki açık yara dönüşümüyle birlikte iyileşmemişti. Göğüs kafesi ortadan çatlamış ve organlarını açığa çıkaracak şekilde parçalanmıştı. Güzel kalbi zar zor atıyordu. Hatta yavaşlıyordu...

Bundan kim sağ çıkabilir?

Hayır! Hayır, hayır, hayır. Ölmesine izin veremezdim. Reddettim. Yanağını okşadım, "İyileşeceksin, Jasher. Anladın mı?"

Yavaş, acı dolu bir gülümseme oluştu. "Geri döndün." Öksürdü, ağzının kenarlarından kan sızıyordu. Kaşlarını çattı. "Burada olmamalıydın." Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Ama yine bunu yapacak gücü kendinde bulamadı.

"İyi olacaksın." Serpens-rosa'yı çıkardım ve dilinin üzerine bir tane attım. *Çok geç kalmayın, çok geç kalmayın, çok geç kalmayın.* Bu mantra kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyordu. Ama saniyeler dakikaları kovaladı ve hiçbir şey olmadı.

Belki daha güçlü bir doza ihtiyacı vardı?

Hiç tereddüt etmedim. Babama bir tahıl kaçırmayı hayal etmiş olsam da, onu kurtaracak güce sahipken Jasher'in ölmesine izin vermeyi reddettim. Ona son tahılı yedirdim ve mantram değişti. *Lütfen çalış, lütfen çalış, lütfen çalış.*

Bir kez daha, hiçbir değişiklik olmadan saniyeler geçti. Gevşek elini avucumun içine aldım, yüzüme doğru çektim ve savaşta sertleşmiş parmak eklemlerini öptüm. "Seni asla unutmayacağım. Her zaman..." Kelimeleri söylerken boğazım düğümlendi. "Daha iyi ol. Prensesin bunu istiyor."

Keskin, hırıltılı bir nefes çekti. Sonra kükredi. Ama üzerine renk yayıldı, sağlık ve canlılık sakatlığı kovaladı. Yarılmış kemik, kas ve etle birlikte bir araya geldi ve örüldü.

Rahatlama endişemi yok etti. Sıvı zırh yeniden ortaya çıktı. Silahlarım da. Korku onları uzak mı tutuyordu? "Kardeşin nerede?"

"Ian ile. Reese son darbeyi vuracakmış gibi yaptı." Jasher sorunsuzca ayağa kalktığında kılıçları kınına soktum ve kollarımı ona doladım. O da bana sarıldı ama "Ölmeme izin vermeliydin prenses." dedi.

"Asla. Şimdi Muhafız nerede?" Belki de eve dönmeden önce Ian'ın ve seçtiği çırağının işini bitirmeliyim. Kraliçe annesinin çok sevdiği insanları koruyan bir prenses.

"Bilmiyorum." Kararlılık Jasher'ın sesini sertleştirdi. "Ama geçidin nerede olduğunu ve nasıl etkinleştirileceğini biliyorum. Kullanmam yasak ama artık bunun pek önemi yok. Bugün eve gidebilirsin."

Jasher tüm çıplak ihtişamıyla ayağa kalktı ve ayağa kalkmama yardım etti. Elini benimkiyle birleştirerek beni zindandan çıkardı, merdivenlerden ve koridorlardan geçirdi. Yol boyunca, yerde yatan ya ölmüş ya da ölmekte olan birçok kraliyet askeri keşfettik. Ölümün pis kokusu burun deliklerimi sızlattı.

Boştaki elimi ağzımın üzerine bastırdım. "Ne oldu?"

"Gardiyan öfkeden deliye döndü." Jasher düşenlerden birinin giysilerine el koymak için durdu. İstirap her tarafına işlemişti. "Bizden önce gelen askerlerin başına gelen buydu. Birinin yozlaşmasının hepsinin yozlaştığını kanıtladığını ve yok edilmeleri gerektiğini iddia etti."

Onları hizada tutmak için bir çeşit manipölasyon. Her seviyede kötülük. Yerlerine gelenler şu anda bile eğitiliyor muydu?

Tüm saray aniden sarsıldı, neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Bir alarm cayı cayı çılmaya başladı. "Ne oluyor?"

"İsyancılar kubbeyi aşmış olmalı." Atılmış bir kılıcı kaldırdı. "Hadi gidelim."

O önden gitti ve birlikte diğer merdivenleri koşarak çıktık.

Çıktığımız her katta bir pencereden dışarı bakabiliyordum. Savaş gerçekten de sarayın dışında patlak vermişti. Kraliyet askerleri isyancılara karşı ve ölü sayısı artıyordu. Askerler Muhafız'ın kardeşlerine ne yaptığını bilmiyor olmalıydı.

Kısa süre sonra o kadar yükseğe çıktık ki sadece bulutları görebiliyordum. Babamın yüzük aracılığıyla yardım etmesine rağmen, uzuvlarım titremeye ve yanmaya başladı ve geciktim. Dışarıda meydana gelen patlamalarla eşzamanlı olarak kalenin tekrar tekrar sallanması da yardımcı olmadı. "Daha ne kadar var?" Kesik kesik nefesler arasında sordum.

"Neredeyse geldik," diye söz verdi, elimi tuttu ve beni arkasından sürükledi. Kapıda, bir dizi kapalı çift kapı belirdi.

Beni serbest bıraktı ve ilerledi. Geniş bir alana girdik ve hava anında elektrikleterek vücudumdaki ince tüyleri kaldırdı. Taht odasında olduğu gibi burada da mobilya yoktu ama şaşırtıcı bir merkez parçası gözden kaçmıyordu. İçinde üç kişinin omuz omuza durabileceği büyüklükte şeffaf bir cam tüp. Tabanı yere sabitlenmişti ve üst kısmı tavanı kesiyordu. İçinden büyük dönme sesleri çıkıyordu. Belki de bir kasırga durmadan dönerek cama çarpıyordu. Yan tarafta düğmelerin bulunduğu küçük bir kaide vardı. Kontrol paneli mi?

Öyle olmalı. Jasher ona doğru koştu. Birkaç düğmeye basarak camı ayırdı ve bir açıklık yarattı. Rüzgâr yükseldi ve odayı kırbaçladı. Saçlarım savruldu ve tökezleyerek geri çekildim.

Jasher yanıma dönmek için rüzgârlarla savaştı. "Tek yapman gereken içeri girmek." Gürültüyü duyabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Eğer eski yolu doğru takip ettiysem, götürüldüğün yere inmelisin."

Parmaklarımızı birleştirip beni tüpe doğru yönlendirirken midem düğümlendi. Girişte durduk ve vahşi kasırganın içine baktık. Beni serbest bıraktı ve boğazıma bir çığlık düğümlendi. İşte gerçek an gelmişti. Uğruna savaştığım her şey. Tek istediğim buydu. Ama tereddüt etmeye devam ettim.

Jasher parmak eklemlerini çenemin altına yerleştirdi ve dikkatimi ona yöneltmemi istedi. Gözlerimizi kilitledik ve konuşmadan konuştuk, ikimiz de aynı şeyi söylüyor gibiydik. *Sorun yok. Her şey için teşekkür ederim. Seni özleyeceğim. Bunu yapmalıyım. Anlıyorum.*

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Geri gelme. Benim için değil. Söz veriyorum."

"Geri döneceğim." Zihnim rüzgârın coşkusu taklit etti. "Eve gidersem, evden birinin bir hortumla buraya getirilmesine neden olur muyum?" Bekle. Eğer mi?

"Hayır."

"Ama bir şey olacak mı? Dengeyi sağlamak için mi?"

Burun delikleri alevlendi. Gözlerini kapattı. "Geçit denge değil kan istiyor. Gardiyan cihazı çalıştırmak için kurbanların ölümlerini kullanır. Ve onlar öldürülmeden önce öldükleri için, bunu gerçek bir ölüm olarak kabul etmiyoruz."

Bu açıklama bu yolculuk için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Burada yedek yok. Tabii...

Birçoğundan biri.

Yumruklarımı sıktım. Şimdi anlamıştım. Jasher kurbanlardı. Yaşıyordu ama yine de tüm niyet ve amaçlar için ölüydü. Ama onun hayatı ve ölümü benim için önemliydi. Onu ya da bir başkasını feda edemezdim, etmezdim. Babamı kurtarmak için bile. Patch'e de söylediğim gibi, son hiçbir zaman aracı haklı çıkarmazdı.

"Ben kalıyorum," diye bağırdım. Babamla yeniden bir araya gelmenin başka bir yolunu bulacaktım. O zamana kadar annemin halkına yardım edebilirdim. Gardiyan durdurulmalı. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Jasher duyduklarına inanmamış gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Gözümün köşesinden bir hareket geldi. Onu takip ettim ve sarsıldım. Muhafız koşarak odaya girdi, kraliyet cübbesi lekeli ve kıpkırmızı ıslanmıştı. Gördüğüm şeyi hesapladığım sırada kontrol paneline ulaştı.

"Hayır!" Jasher bağırarak beni serbest bıraktı ve liderinin planladığı şeyi yapmasını engellemeye niyetlendi.

Daha ikinci adımını atmadan siklon hem Jasher'ı hem de beni içine çekti. Cama çarpmadan dönüp durduk ve tüpün dışına fırlatılana kadar ivme kazandık.

Başım dönüyordu. Jasher'ı yakalamaya çalıştım ama vızıldayan ışıklar dışında her şeyi gözden kaybettim. Onlar bile bulanıklaştı ve genişledi.

Bum! Bir patlamayla ışınlar beni yuttu ve dünyam karardı.

BÖLÜM 24

YINE EVİMDE GIBİYİM.

Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken inledim. Gözlerimi kırpıştırarak açtım, vücudumdaki küçük ağrıların ve sancıların farkındaydım.

Farkındalığımın içine bir ses girdi. "-Yardıma ihtiyacın var mı?"

Odaklanırken kaşlarımı çattım. Retro kırmızı bir elbise giyen endişeli, yaşlı bir kadın başımda dikiliyordu.

"Ne oldu? Neredeyim ben?" Oturur pozisyona geçtim ve etrafımı inceledim. Düğün şapeli. Bekle. Hatıralarım canlandı ve nefesim kesildi. Hakeldama'ya geldiğim düğün şapelinin aynısıydı. Sadece farklıydı.

Çok şey değişmişti. Podyumun yerini çiçekli bir kemer almış ve her minderli sıranın ucundan kırmızı ve beyaz buketler sarkıyordu. Koyu renk tüylü halı ahşap zemini kaplıyordu. Duvarlar bir bahçe duvar resmiyle ışıldıyordu.

Kayboluşumdan bu yana ne kadar zaman geçmişti?

Zırhım gitmişti. Kılıçlarım da.

"Burası Heavenly Heights Şapeli," dedi kadın. "Yaralandınız mı? İçeri nasıl girdiniz? Düğüne hazırlanmak için geldiğimde kapı kilitliydi ama ikiniz de buradasınız."

İkisi de mi? Jasher! Taradım... evet! Orada, iki sıranın arasına yayılmış yatıyordu.

Diğer kadını görmezden gelerek Jasher'ın yanına koştum ve yanağına hafifçe dokundum. İyi olsa iyi olur. "Jasher. Uyan. Lütfen."

Yaralı görünmüyordu. Kıyafetini lekeleyen bir damla kan dışında. Sonunda gözlerini kırpıştırarak açtı ve ben de rahat bir nefes aldım.

"Moriah?" Yumuşak bir gülümsemeyle uzanıp yanağımı okşadı.

Elini okşadım ve gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim. "Sen öteki dünyadasın. Benimle birliktesin."

"Öteki dünya mı?" diye yineledi kaşlarını çatarak.

"Yardım çağırdım," diye devam etti kadın. "Bir doktor her an burada olabilir."

Bir doktor... ve polis? Hiç iyi değil. Jasher'ın kimliği yoktu. "Kasırgaya yakalandık, hepsi bu. Şimdi iyiyiz. Gideceğiz."

"Ne kasırgası?" diye sordu kaşlarını kırıştırarak.

Tamam, aradan o kadar zaman geçmişti ki vatandaşlar kasırgayı tamamen unutmuştu. O zaman kanı nasıl açıklayacağız? "Size yaşattığımız sorun için özür dilerim ama biz iyiyiz," diye tekrarladım. "Söz veriyorum." Kafası karışmış Jasher'ın ayağa kalkmasına yardım ettim ve yüzüğünün olmadığını fark ettim.

Hayır! Onu kaybetmiş miydim? Ya da tekrar mı emmişim? Daha sonra çözülecek potansiyel bir travma. "Biz gidiyoruz. Başkalarını, özellikle de tıp uzmanlarını ya da yetkilileri bu işe bulaştırmaya gerek yok."

Teneke Adam ayaklarının üzerinde sallanıyordu, ben de bir kolumu beline doladım. Onu çıkışa doğru götürürken, "Burası gerçekten senin dünyanın mı?" diye sordu.

"Evet. Olanları çiftliğimde güvende olduğumuzda konuşuruz."

Tam kapıya ulaşmıştık ki siyah saçları bigudili bir kadın içeri girdi. Onu tanıdım ve sanki görünmez bir şok duvarına çarpmışım gibi geriye doğru sektim. Annem. Çok hamile olan annem.

Gözlerim büyüdü ve çenem gevşedi. "Sen... sen..."

Kraliçe Sandrine "Sandra" Ori-Emet Shaker bakışlarımı karşılamak için durdu. Yumuşak bir hoş geldin gülümsemesi yerini şaşkınlıkla karışık bir kaş çatmaya bıraktı. "Merhaba. Sizi tanıyor muyum?"

Yirmili yaşların güzelliğini içime çektim. Kusursuz cilt sağlıklı çiçek açıyordu. Ela gözler merakla parlıyordu. Narin, bebek gibi yüz hatları. Zarafet gözeneklerinden sızıyordu. Yuvarlak göbeğinin üzerine uzanan sade bir tişört ve bol bir eşofman altı giymişti. Ayaklarını parmak arası terlikler süslüyordu. Kraliyet kıyafetlerinden olabildiğince uzaktı. Yine de soyundan geldiği belli oluyordu. Özgüveni omurgasını dik tutuyor, omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini tam olarak eğiyordu. Küçük bir çocukken dikkat etmediğim şeylerdi bunlar.

"Moriah. Prenses," dedi Jasher. "Kadına bakıyorsun."

Doğru. Evet. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemeden, ama zaman ve mekânın hassas dengesini bozmaktan korkarak, "İzninizle," diye geveledim, sonra da etraftan dolandım

ve şapelden çıktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Arabalar kükreyerek ilerliyordu. Gördüklerim karşısında park yerinin ortasında durdum. Ne... neden... *ne?*

Jasher peşime düştü. Yanımda durdu ve beni kendisiyle yüzleşmeye zorladı.

Şok yüz hatlarını kazımişti. "O senin annendi. Hamile annen." "Biliyorum," diye mırıldandım. "Ve burası Oz Dünyası, benim evim, ama Oz Dünyası değil." I

Çocukken gördüğümü hatırladığım reklam panolarına ve işyerlerine el salladım. Büyüdüğümde hepsi değişmiş, yıkılmış ya da terk edilmişti. Hem step ayakkabısı hem de spor ayakkabısı aldığım ayakkabı dükkânı. İki bahar önce korkunç bir kasırgada dümdüz olan dondurma salonu. Stewart'ların evi, gençlerin parti yaptığı, şimdi ise yeni bir kat boyayla pırıl pırıl parlayan yıkık dökük bir evdi. Verandanın korkuluklarına çiçek sepetleri asılmıştı.

"Bana bak." Jasher yanaklarımı avuçladı. Solmakta olan akşam güneşi, hayatımın her günü beni nefessiz bırakacak bir yüzü aydınlattı.

"Anlamıyorum. Bu şekilde olmamalı." "Bunu çözeceğiz, söz veriyorum."

Yüz ifadesindeki rahatlık neredeyse felaketim olacaktı. "Sanırım..." Yutkundum, ona yapıştım. "Jasher, sanırım geçmişe vardık."

GENA SHOWALTER HAKKINDA

Gena Showalter, paranormal, çağdaş, fantastik ve genç yetişkin romantizminde çok sayıda serinin New York Times ve USA TODAY çok satan yazarıdır. Ayrıca romantik romanlar da yazmıştır ve Jill Monroe ile birlikte Jane Ladling Mystery serisini yazmaktadır.

Gena, kurtarılan köpek ve kedilerden oluşan hayvanat bahçesi ve yakında çıkacak tüm kitapları hakkında daha fazla bilgiyi genashowalter.com adresinden edinebilirsiniz.

GENA SHOWALTER TARAFINDAN DA

Ölümsüz Düşmanlar

Başla: [Kalpsiz](#)

-

Savaş Lordlarının Yükselişi

Başla: [Savaş Lordu](#)

-

Yeraltı Dünyasının Lordları

Başla: [En Karanlık Gece](#)

-

Beyaz Tavşan Günlükleri

Başla: [Alice Zombieland'de](#)

-

Sıra Dışı Bir Kızın Hikayeleri

Başla: [Ateşle Oynamak](#)

-

Everlife

Birlikte başlayın: [Firstlife](#)

-

Orijinal Heartbreakers

Başla: [Gizli Kaçamak](#)

-

Karanlığın Melekleri:

Başla: [Kötü Geceler](#)

-

Öteki Dünya Suikastçıları

Başla: [Son Öpücük İyi Geceler](#)

-

Gena'nın Yayınlarının Tam Listesi:

GenaShowalter.com/books

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.